

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Roberson_Jennifer-Vlkodlaci-1-Kronika_naroda_Cheysuliu.PDB

PDB Name: Roberson_Jennifer-Vlkodlaci-1-K
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.10.2003
Modification Date: 8.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JENNIFER ROBERSON
Starý cheysulijský jazyk

Slovníček některých výrazů

cheysul	[čejsul]	manžel
cheysula	[čejsula]	manželka
jehan	[jehan]	otec
jehana	[jehana]	matka
lir	[lir]	zvíře duší spjaté s cheysulijským bojov-níkem; vzájemné oslovení mezi zvíře-tem a bojovníkem
liren	[liren]	oslovení ženy, která dokáže hovořit se zvířecími lir
mei jha	[mejha]	milénka, děvka
qu'mahlin	[kvumálin]	vyhlazování příslušníků cheysulijského národa, vyvražďování
rujho	[rujho]	bráška (hovorově)
rujholla	[rujhola]	sestra
rujholli	[rujholi]	bratr
shar tahl	[šár tal]	osoba, která dokáže vykládat proroctví Prvorozených
tahlmorra	[talmóra]	předurčení, cosi na způsob osudu

Rejstřík postav

Alix	Haleova a Lindirina dcera, Duncanova manželka
Atvijští	obyvatelé nepřáteleného Atvijského království
Bellam	král solindeský
Cai	jestřáb, Duncanovo lir
Carillon	princ homanaský, syn prince Ferguse, následník homanaského trůnu
Cheysuliové	původní obyvatelé území současného Království homanaského
Duncan	cheysulijský náčelník, manžel Alix, nevlastní bratr Finnův
Ellic	princ solindeský, Bellamův syn, Lindirin snoubenec
Ellinda	princezna erinnejská, první žena krále Mujhara a matka princezny Lindir
Fergus	princ homanaský, bratr krále Shainea, Carillonův otec
Finn	cheysulijský bojovník, nevlastní bratr Duncanův
Hale	Shaineův cheysulijský vazal, otec Finnův a Alixin
Ihlinijští	(ihlinijští čarodějové) přísluhovači temných sil, spojenci Atvijských
Keough	král
Leyda	Alixina pěstounka, Torrinova žena
Lindir	princezna homanaská, dcera krále Shainea, Ali-xina matka
Lorsilla	druhá žena krále Mujhara
Malina	cheysulijská dívka zaslíbená Duncanovi
Mujharští	obyvatelé královského města Mujhary
Raissa	Duncanova a Finnova matka
Shaine Mujhar	král homanaský
Solinděští	obyvatelé nepřáteleného Solindeského království
Storr	vlk, Finnovo lir
Thorne	princ atvijský, syn Keoughův
Torrin	bývalý Shaineův zbrojář, Alixin pěstoun

Zvířecí oči!

Alix se prudce otočila. Na kraji lesa spatřila černovlasého snědého muže v přiléhavé kožené vestě a kalhotách. Chvilí na něj překvapeně civěla. Zaskočil ji ten pohled. Pak vytřeštila oči; všimla si silných zlatých náramků na mužo-vých

nahých pažích a šedého vlka po jeho boku.

"Carillone!" vykřikla a odvrátila se od neznámého. Zaslech-la kovový svist: to Carillon vytáhl z pochvy meč. Alix za-hlédla vlka, který se jako šedý stín prokmitl kolem. Prin-covo zápěstí rázně sevřelo vlkovy čelisti.

Alix se dala na útěk, ale neznámý ji brzy dostihl. Popadl ji za ramena a prudce otočil k sobě. Vytřeštila oči. Ten muž měl žluté oči.

Zvířecí oči! zděsila se v duchu. "Ty jsi Cheysuli!"

KNIHA I

ZAJATKYNE

Kapitola první

Alix seděla u potoka napůl skrytá v bujných travinách. Pečlivě si vplétala nachové luční kvítí do silného copu tmavě hnědé barvy a chodidly pleskala do rychlého proudu vody. Stonky a pomačkané květy jí popadávaly na žluté šaty z hru-bého plátna. Měla je provlhlé od prosáklé půdy, ale nevěno-vala tomu pozornost. Schválně se plně soustředila na to, co dělala, protože kdyby svým myšlenkám dovolila jen tak volně se potulovat, nemyslela by na nic jiného než na to, zda opravdu přijde ten, na koho čekala. Velmi si to přála.

Z lesa k ní dolehl ptačí zpěv. Pozvedla oči a usmála se. Lí-bily se jí ty něžné trylky. Pak zaslechla dusot koňských ko-pyt. Zpozorněla. Cop jí vyklouzl z prstů.

Slunce se zablýstělo na zlatém kování koňského postroje a paprsky zbarvily srst těžkého válečného hnědáka až skoro dočervena. Cinklo udidlo a mohutný hřebec si silně odfrkl. Jezdec se rozhlédl a nakonec poklidně zamířil přes louku, zhruba do míst, kde právě seděla.

Pokřčila nohy, objala je rukama a bradu si opřela o ko-lena. Hrud' jí zaplavil známý pocit vzrušení, očekávání a zvě-davosti. Rychle ho v sobě potlačila. Kdyby dopustila, aby si toho všiml, nelišila by se od zástupů ostatních a on by o ni určitě ztratil zájem.

A já přece chci, aby o mě jevil zájem, pomyslela si umí-něně.

Mužova dohněda opálená tvář byla při jízdě skloněna, oči upřeny do klína. Všimla si jeho loveckých kalhot z černé kůže a pláště ze zelené vlny, který mu splýval po zádech. Po-hledem spočinula na princově levém rameni; zahlédla jeho oblíbenou smaragdovou sponu. Na těžkém pásu se pohu-poval široký obouruční meč.

Kůň vkročil do potoka. Voda se rozprskla a dívku celou zmáčela. Usmála se plna očekávání, napřímila se a z opá-lené kůže si setřela kapky vody.

"Nevěřila jsem, že opravdu přijdeš," řekla hlasitě, aby měla jistotu, že ji uslyší.

Kůň živě zareagoval; polekala ho dívčina přítomnost. Bo-kem vystoupil z vodního proudu, ale vzápětí uklouzl po blá-tivém břehu a znovu cákl do vody. Vylekaný jezdec přitáhl koni uzdu a krátce se ohlédl. Když ji spatřil, zapitvořil se. "Alix! Ty snad chceš, aby mě kůň shodil?!"

Znovu se usmála a zavrtěla hlavou. Přihlížela, jak se snaží zklidnit koně. Dno potoka bylo zrádné a kůň usilovně hle-dal bezpečné místo. Jezdec znovu zlostně zaklel a ostru-hami ho pobídl, aby vyskočil na břeh.

"Tak, teď' sis dosyta užila pohledu na homanaského prince při nedobrovolné lázni," řekl zachmuřeně, ale Alix viděla, že se mu oči smějí.

"Ach ne, pane, nepřála jsem ti to," vyhrkla v sebeobraně. Pousmála se.

Povzdechl si a mávnutím ruky zaplašil další podobné myšlenky. Na ukazováčku se mu zatřpytil rubínový prsten s královskou pečeti; Alix si připomněla význam a postavení toho mladíka.

Propána, blesko jí hlavou, vždyť on je princ a přijel mě navštívit!

Princ si ji tázavě, s pozvednutým obočím prohlížel. "Cos to vyváděla? Ty jsi snad oškubala všechny květiny! Docela se pod nimi ztrácíš."

Rychle setřásla ze sukně stonky a okvětní plátky a začala si rozplétat vlasy. Než se jí podařilo kvítí uvolnit, seskočil princ z koně, poklekl a chytil ji za zápěstí.

"Neřekl jsem ale, že ti to nesluší, Alix." Usmál se. "Jsi ur-čitě mnohem hezčí než třeba lesní víla."

Pokusila se vymanit ze sevření. "Pane..."

"Říkej mi Carillon," řekl rozhodně. "Zapomeň na tituly. Chovej se ke mně jako k ostatním."

Ale ty přece nejsi jako... pomyslela si zmateně. Zmohla se jen na nejistý úsměv. Pořád ještě ji pevně držel. Teprve po chvíli ji pustil a pomohl jí vstát. Vykročili podél potoka a Carillon přizpůsobil svůj krok jejímu, aby mu stačila. Na ženu byla Alix vysoká, ale urostlý Carillon ve svých osm-nácti letech také předčil většinu ostatních mužů. A třebaže se princ homanaský oblékal podobně jako obyčejní lidé, byl urozený až do morku kostí.

"Proč sis myslela, že nepřijdu?" zeptal se. "Přišel bych, i kdybych ti předem nic neslibil."

Alix se v chůzi dívala na své bosé nohy a nedokázala princovi pohlédnout do očí. Čest jí však velela odpovědět mu zpřímá.

"Jsem jen pachtýřova dcera, a ty jsi dědic královského trůnu. Proč bys měl chodit?"

"Slíbil jsem to přece. A já své sliby plním."

Pokřčila rameny. "Lidé říkají hodně věcí, které nemyslí vážně. Nebylo by to nic zlého. Koneckonců, nepatřím k těm ženám, s nimiž se princové běžně baví."

"Nedělej si z toho hlavu, Alix. V tvé společnosti nacházím potěšení."

Pobaveně a mile se usmála. "Muži o takové potěšení vždy nestojí, pane. To většinou hledají jinde - a jiné."

Carillon se zasmál a dlaň jí stiskl pevněji. "Ty například nevedeš plané řeči. Ty mne nebaví. A to je jeden z důvodů,

proč jsem s tebou rád."

Alix se zarazila. I Carillon zůstal stát. Pozvedla hlavu a po-dívala se mu zpřímá do očí. "A jaké jsou ty další důvody, můj pane a princí homanaský?"

Neuniklo jí jeho krátké zaváhání. Pátravě sledovala, jak se tváří. Osmnáctiletý Carillon se choval přirozeně, ovšem Alix byla vnímavější než ostatní.

Princ otálel a Alix znejistěla. Namísto povýšenosti a muž-ské nadutosti mu vyčetla z tváře pobavení. Položil jí ruce na ramena.

"Alix, kdybych tě chtěl za milenku a ubytoval tě v palá-cových komnatách, asi bych s tebou zacházel poněkud jinak.

Ale stejně bych tě o to napřed poprosil." Usmál se, když vy-kulila oči. "A nemysli si ani, že se nad tebe povyšuji; nejsi o nic mň než já. Ale já za tebou nechodím proto, že se mi s tebou dobře povídá; prostě nemusím mít strach, že to, o čem spolu hovoříme, později uslyším z jiných úst. Jsi jiná, Alix."

Ztěžka polkla. Připadala si dotčená. "Ach tak," kývla bez-duše. "Jsem jen prostá pachtýřova dcera, neumím se vy-braně vyjadřovat. Mám daleko do uhlažených slečinek, na které jsi zvyklý."

"Bohové stvořili tuto zemi pro všechny, pro muže i pro ženy, Alix. Neber si to tak."

Zamračila se. "Pro muže tvého postavení je snadné říkat něco takového, pane. Ale co ti chudáci žijící v ulicích Mujhary, co pachtýři závislí na blahovůli toho, kdo jim prona-jímá půdu? A co víc, kolik místa k životu nechává Shaine třeba Cheysuliům?"

Pevněji jí sevřel ramena. "O vlkodlacích se raději ani ne-zmiňuj. Jsou to ďáblové. Můj strýc se rozhodl očistit naše Homanaské království od jejich temných sil."

"Jak víš, že jsou to ďáblové?" zapochybovala. Ne snad z přesvědčení, spíš v zájmu spravedlnosti. "Proč to říkáš, když jsi je nikdy nespatřil?"

Carillon se zachmuřil a ztuhl mu rysy. Alix zatoužila, aby byl znovu tak milý a bezstarostný, jak ho poznala v po-sledních týdnech.

"Carillone," ozvala se.

"Ne," pronesl mdle, spustil ruce a celý strnul. "Nemusel jsem je vidět, abych se přesvědčil o jejich existenci. Je to ná-rod proklatců, Alix. V této zemi jsou postaveni mimo zá-kon."

"Ale na rozkaz tvého strýce!"

"Jistě!" odsekl. "Jsou trestáni za zločiny, které nemají ob-doby! U všech bohů, Alix, vždyť to byli právě Cheysuliové, kdo unesli královskou dceru, moji sestřenku, a zapříčinili tak občanskou válku!"

"Hale přece Lindir neunesl!" namítla ostře Alix. "Odešla s ním dobrovolně!"

Poodstoupil, ale neodcházel. Carillon, rozlícený mladý muž, následník královského trůnu, se zlobil plným právem.

"Nejdřív zdůrazňuješ, že jsi prostá dívka," řekl odměřeně, "a pak mě najednou začneš poučovat o událostech v mé krá-lovské rodině. Co to má znamenat? Kdo ti to řekl?"

Alix zařala pěsti. "Můj otec byl po třicet let zbrojřem u Shainea Mujhara, pane. Teprve pak se stal pachtýřem. Žil v královském paláci a často hovořil se samotným Shainem Mujharem. Byl tam i v době, kdy Lindir odešla s Halem, Cheysulim, kterého milovala, a byl v paláci i tehdy, kdy Shaine za to národ Cheysuliů proklel a postavil ho mimo zákon. A rovněž byl svědkem chvíle, kdy jim Shaine Mujhar osobně vyhlásil válku!"

"Zrádné řeči," procedil Carillon skrze zařáté zuby.

"Říkám pravdu!" Alix se rázně otočila a kráčela pryč. Za-stavila se jen na okamžik, aby si z bosé paty vytáhla trn. S lí-tostí si vzpomněla na sandálky, které zůstaly na místě je-jich setkání.

"Alix!" vyhrkl.

"A nezapomeň, Carillone, že to byli Cheysuliové, kdo jako první osídlili tuto zemi!" křikla přes rameno. "Myslíš si snad, že o tenhle očištec stojí? Tohle je Shaineovo dílo!"

"Král k tomu má důvod."

Alix povzddechla a došlápla do trávy. Dlouho na sebe hle-děli. Cítili, že jejich pozvolna rodící se přátelství je ohro-ženo. Čekala, co princ udělá.

Carillon rukou zvolna přejel po jilci meče zavěšeného na pásu a pohladil vybroušený zářivý rubín vsazený do zlata, který ho zdobil. Tiše přemítal; nezuřil ani se nechoval chladně a povýšeně, jak by se od prince dalo čekat.

Nakonec si povzdechl. "Milá Alix, třebaže tvůj otec u mého strýce leccos zaslechl, určitě nevěděl o všem. Nevěděl o všech událostech, které předcházely počátku války proti Cheysuliům. A stejně tak ani já nevím o všem. Jsem příliš mlád a Shaine se ke mně chová jako k sotva odrostlému chlapci. Chceš-li, povím ti všechno, co o té věci vím."

Užuž se chystala odpovědět, když se do jejich hovoru vmí-sil třetí hlas: "Ne, princátko. Dovol, aby promluvil někdo, kdo ten Shaineův očištec prožívá na vlastní kůži, a aby jí vy-světlil, jak se věci mají."

Alix se prudce otočila. Na kraji lesa spatřila černovlasého snědého muže v přiléhavé kožené vestě a kalhotách. Chvilí na něj překvapeně civěla. Zaskočil ji ten pohled. Pak vy-třeštila oči; všimla si silných zlatých náramků na mužových nahých pažích a šedého vlka po jeho boku.

"Carillone!" vykřikla a odvrátila se od neznámého. Zaslech-la kovový svist: to Carillon vytáhl z pochvy meč. Alix za-hlédla vlka, který se jako šedý stín prokmitl kolem Prin-covo zápěstí rázně sevřely vlkovy čelisti.

Alix se dala na útěk, ale neznámý ji brzy dostihl. Popadl ji za ramena a prudce otočil k sobě. Vytřeštila oči. Ten muž měl žluté oči.

Zvířecí oči! zděsila se v duchu.

"Tak pojď, mei jha, nesnaž se utéct," řekl muž a ušklíbl se. Na levém uchu se mu zaleskla zlatá ozdoba. Odrážela se od černých vlasů a bronzové pleti. Pevně si dívku přitiskl nahými pažemi k hrudi, oděné jen do jednoduché kožené vesty bez rukávů. "Za chvíli se budeš moci mého národa za-stat, mei jha. Pevně doufám, že nás nezavrhneš a neotočíš se k

nám zády."

Strnula. Pohlédla mu do ostře řezané tváře. "Ty jsi Chey-suli!"

"Přesně tak," kývl muž. "Jmenuju se Finn. Když jsem za-slechl, jak urputně bráníš náš národ před následníkem trůnu, jehož strýc, král Shaine Mujhar, nás skoro vyhubil, nechtěl jsem, aby tohle princátko pláclo něco, po čem bys na nás změnila názor." Zazubil se. "Já sám ti povím, jak to doopravdy bylo, mei jha, a proč nás Shaine nakonec proklel a postavil mimo zákon."

"Vlkodlaku! Dáble!" křikl Carillon vztekle.

Alix se otočila a pohlédla na prince. Obávala se, zda není těžce zraněn, ale zahlédla jen, jak leží na zemi, vzteká se a křičí, opírá se o předloktí a pokousanou ruku si tiskne na hrud'. Poblíž seděl statný vlk se stříbřitou kožešinou. Alix pochopila, že zvíře prince hlídá.

Škubla sebou, ale Finnův stisk zesílil. "Nejsem žádný d'á-bel, princátko. Jsem člověk jako ty, třebaže bohové k nám byli štědrější. Kdybys chtěl někoho osočovat ze spříznění s d'ábly a chtěl bys ho vykázat do podsvětí, pak by ses mu-sel nejdříve poohlédnout po Mujharovi. To on nad námi vy-slovil qu'mahlin, ne my nad ním." Z pohrdavého Cheysuliova hlasu Alix zamrazilo. "Nezapomínej, princátko, že jsi jeho nástupcem, se vším všudy."

Carillon celý zrudl a pootočil se, aby vstal. Vlk se ještě víc nastražil a přivřel žlutavé oči. Vzápětí Carillon raději znovu zvolil původní polohu.

"Dovol mi k němu přistoupit," požádala Alix.

"K tomu princátku?" rozesmál se Cheysuli. "Jsi snad jeho mei jha nebo co? Mám v úmyslu si tě nechat pro sebe."

Alix zkoprněla. "Já nejsem děvka, jestli takhle ve své barbarštině říkáš ženě."

"To je z prastarého jazyka Cheysuliů, mei jha; dar našich bohů. Kdysi to býval jediný jazyk v téhle zemi." Na uchu ucítila jeho horký dech. "Naučím tě ho."

"Pusť mě!"

"Ale vždyť jsem tě teprve před chvílí lapil! Nemám v úmyslu se tě zbavovat."

"Nech ji na pokoji," nakázal Carillon přísně.

Finn se pobaveně zasmál. "Tak princátko bude poroučet! Mně! Cheysuliové už neuznávají zákony krále Mujhara, mladý pane, ani jeho přání. Shaine dokonale pošlapal naše dědičné závazky vůči Mujharským a jejich přízni, když nad našim národem vyhlásil qu'mahlin." Přestal se smát. "Mož-ná bychom se mu za to mohli nějak odvděčit, když už tady máme jeho dědice."

"Mě si nech," zavrčel Carillon, "ale Alix pusť."

Cheysuli se znovu rozesmál. "Vždyť právě pro ni jsem si přišel, princátko. A tebe jsem dostal jaksi navrch. Ale ani tebe se nevzdám." Zlehka přešel dlaní po Alixinyh nadrech. "Dnes večer se oba stanete hosty našeho tábora vyvržených."

"Můj otec...", šeptla Alix.

"Tvůj táta tě bude určitě hledat, mei jha, a když tě nena-jde, usoudí, že tě přepadli lesní vlci."

"A bude mít pravdu!" odsekla zprudka.

Finn jí dlaní pod bradou pozvedl hlavu. "Koukám, že v ne-návisti k našemu národu pomalu doháníš princátko."

"Proč ne!" odsekla. "Když se chováš jak zvíře, pak nemám na vybranou!"

Finn jí chytil za bradu, až to zabořelo. "Cos to řekla, mei jha?" Natočil jí hlavu, aby musela pohlédnout na Carillona.

"Tady vidíš následníka toho, kdo nás vyštval z naší vlasti, kdo z nás udělal psance na útěku, kdo pošlapal naše práva.

Není to snad právě Shaine Mujhar, kdo je vinen tím, že jsou z nás zvířata, jestli nám tak chceš říkat?"

"Shaine je tvůj lenní pán!" sykl Carillon přes zaťaté zuby.

"Ne," odpověděl Finn nevzrušeně. "Není jím. Shaine Muj-har, král homanaský, je můj uzurpátor, ne můj lenní pán."

"A trestá tě právem!"

"Jakým právem?"

Carillon přimhouřil oči. "Cheysulijský bojovník, králův leník, unesl dceru Shainea Mujhara." Obdařil Finna kyse-lým úsměvem. "Jak vidím, tahle zvyklost není tvému ná-rodu cizí ani dnes. Právě teď jsi totiž únoscem další."

Finn oplatil Carillonův škleb. "Možné to je, princátko, ale s tím rozdílem, že tohle není královská dcera. Budou ji po-strádat jenom vlastní rodiče, takže tentokrát nám to pro-jde."

"Moje matka už nežije," namítla Alix, ale hned vzápětí za-litovala, že vůbec něco řekla. Opatrně se nadechla. "Když s tebou půjdu, pusťš Carillona?"

Finn se tiše rozesmál. "Ne, mei jha, to neudělám. On je tou zbraní, kterou Cheysuliové po celých pětadvacet let, co trvá qu'mahlin, hledali, třebaže se narodil až poté, kdy to vše začalo. Princ se nám bude hodit."

Alix vyhledala Carillonův pohled. Pochopili, že veškeré dohadování je zbytečné. Raději už mlčeli.

"Pojďme," pobídl je Finn. "V lese čekají moji lidé s koňmi. Je načase vyrazit."

Carillon se opatrně napínil a pečlivě si chránil poraněné zápěstí. Byl sice vyšší než černovlasý cheysulijský bojovník, ale vedle toho pyšného lesního muže výrazně ztrácel.

"Tvůj meč, princátko," upozornil Finn Carillona věcně. "Zvedni ten meč a hezky ho zapíchni zpátky do pochvy."

"Co nevidět se zapíchne tobě do masa!"

"To ti fakt věřím, princátko," pokýval hlavou Finn. "Když to neuděláš, nebudeš si připadat jako chlap." Alix se celá napjala. "Jen ho pěkně zvedni, Carillone, principi homanaský. Pořád ještě ti patří."

Carillon si obezřele změnil vlka, předklonil se a uchopil meč. Když ho levou rukou vracel do pochvy, rubín na jílcí se zableskl.

Finn se upřeně díval na princův meč. Zvláště se usmál a utrousil: "Haleův meč."

Carillon se zamračil. "Ten meč mi loni daroval můj strýc. Předtím mu patřil. Proč to říkáš?"

Cheysuli neodpověděl hned a Alix se na něj pátravě podí-vala. Překvapil ji ponurý výraz v jeho žlutých očích.

"Dlouho předtím, než tenhle meč vlastnil král Mujhar, patřil Cheysuliům. Vyrobil ho Hale, princátko, a daroval ho svému lennímu pánovi, kterému přísahal věrnost až za hrob." Povzdechl si. "A proroctví Prvorozených říká, že jednoho dne se ten meč znovu ocitne v rukách cheysulijského Mujhara."

"Lžeš!"

Finn se výsměšně ušklíbl. "Já možná čas od času lžu, ale samotné proroctví nelže. A teď, pane, dovol mému lir, aby tě doprovodilo k tvému koni. Jdeme."

Carillon, který si byl dobře vědom vlčí hrozby, vykročil. Alix nezbývalo než ho následovat.

Kapitola druhá

Alix si v obavách všimla, že v lese čekají další tři Cheysuliové. Carillonův kůň stál opodál. Krátce pohlédla na prince, aby odhadla jeho reakci. Ve tváři byl bleďý a ústa měl křečovitě semknutá. Vytušila, že výjimečně, pokud je v moci Cheysuliů, se vzdává všech protestů.

Finn pronesl pár vět v melodickém jazyce, kterému ne-rozuměla, a jeden z bojovníků přistoupil blíž; poté před Carillona přivedl cizího koně. To, že mu nedovolili jet na vlastním koni, se prince silně dotklo a celý zrudl.

"Známe velmi dobře rychlost homanaských válečných koní," utrousil Finn. "Nechceme, abys nám pláchl, proto pojedeš na našem koni."

Carillon se mlčky chopil otěží a opatrně se vyhoupl do sedla. Finn se na něj požíval a pak bez jediného slova přistoupil blíž. Z princova vlněného pláště odtrhl pruh látky. "Obvaž si to zranění, princátko. Nestojím o to, abys nám kvůli tomu šrámu nakonec zemřel." A hodil mu vlněný cár.

Carillon po něm sáhl a udělal, co mu žlutooký Finn po-ručil. Kysele se na něho ušklíbl: "Až nadejde pravá chvíle, vlkodlaku, přesvědčím se, jakou barvu má tvoje krev!"

Finn se zasmál a otočil se. Kývl na Alix. "Poslyš, mei jha, pro tebe koně nemáme. Ale můj nám postačí. Bude mi ctí mít tě pěkně před sebou."

Zděšená a zároveň rozlícená Alix jen tiše zírala. Finn se ironicky pousmál a převzal od dalšího bojovníka otěže vlastního koně. Pokynul k podivnému koňskému postroji. Sedlo se tomu, co používali Homanaští, příliš nepodobalo: bylo širší a zadní rozsochu mělo zvláště tvarovanou, nepo-chybně však sloužilo ke stejnému účelu. Alix na okamžik zaváhala, než vsunula bosou nohu do koženého třmenu a vyhoupla se nahoru. Ještě se nezmohla na jediné slovo nebo gesto, a už za ní dřepěl Finn. Pažemi jí sevřel pas, jak sáhl po otěžích.

"Tak co, mei jha? Nemysli si, že mi unikneš."

Velmi trpěla. Cesta byla dlouhá a strnulá vzpřímená po-zice ji zmáhala. Konečně Finn koně zarazil. Udivená Alix spatřila ležení dobře ukryté v hustém, stinném lesním po-rostu.

Tkané stany v zelené, hnědé, šedivé a břidlicově našedlé barvě splývaly v šeru lesa s okolím a mezi ostatními stromy, keři, hromadami kamení a balvany byly stěží rozlišitelné. Když Finn koně zarazil, Alix se napřímila. Chtěla se otočit, aby zjistila, kde je Carillon. Ten se mezitím ztratil mezi tmavovlasými cheysulijskými bojovníky. Finn jí ale v jejím úsilí zabránil. Levou paží strnulou Alix objal kolem pasu a majetnický si ji přivinul k sobě.

"Tvoje princátko se určitě uzdraví, mei jha. Trošku ho to sice bolí, ale časem bolístka pomine." A provokativně šep-tem dodal: "Nebo si to aspoň myslím."

Ignorovala ho. Cítila, jak se v ní zvolna probouzí hněv a vzdor. Ten pocit ji vyděsil. "Proč jsi na něj poštal toho vlka?" "Tasil přece Haleův meč, mei jha. Bezpochyby ví, koho jím chtěl probodnout. Třeba nějakého Cheysuliho." Ti-chounce se uchechtl. "A možná obzvláště Cheysuliho. Ale nás není zas tak moc. Moje smrt by beztak ničemu nepo-sloužila."

"Proto jsi na něj poslal to zvíře!"

"Storr není žádné zvíře. Je to mé lir. A zasáhl jen proto, aby si Carillon neublížil, protože ho budu potřebovat ži-vého... až mi půjde o krk."

Podívala se na vlka, který tiše a trpělivě pozoroval koně. "Tvé... lir? Tak jsi to říkal?"

"Ten vlk je mé lir. Je to typické jen pro Cheysulie a ty bys to nejspíš nepochopila. V homanaském jazyce pro to žádný výraz neexistuje." Naklonil se blíž. "Storr je součástí mého já, a já zas jsem součástí Storra."

"Vlkodlak...," vydechla mimovolně.

"Cheysuli," šeptl Finn.

"To každý vlk je zároveň... lir?"

"Ne. Se Storrem jsem spjat pouze já a on se z vůle našich bohů stal mým lir. Už se tak narodil. Každý bojovník má pouze jediné lir, ale může to být i jiné zvíře." Odstranil z Alixiny vlasů spadlý lístek. Dívku zamrazilo. "Chápu, že je to pro tebe složité, mei jha. Nelam si s tím hlavu."

Seskočil z koně a za okamžik jí pomohl sesednout. Du-sila v sobě vlnu odporu; vnímala každičkou šlachy jeho ruky, která se jí ovinula kolem šíje.

"Snad bys mě mohl pustit," vyhrkla. "Před vlkem těžko uteču."

Svřel ruku. Cítila, jak jí pozvedl cop a rty se dotkl její šíje. "Vidím, že začínáš chápat, mei jha."

Než se stačila ohradit, otočil si ji k sobě, zvrátil jí hlavu a políbil ji na ústa. Alix se mu bránila, ale bez většího úspěchu. Držel ji čím dál pevněji. Byl mnohem silnější - silnější, než by od muže čekala.

Nedělej to, zaslechla Alix jako v mrákotách čísi hlas.

Strnula hrůzou; nedokázala si ten hlas vysvětlit. Finn to určitě nebyl. Così ji od něj náhle odtrhlo. Finn zavrával. I on se tvářil překvapeně. Ostražitě si ji prohlížel, oči sta-žené do úzké štěrbin. Pak zvolna stočil pohled na vlka.

"Storre," šeptl užasle.

Nedělej to, ozvalo se znovu.

Finn se otočil zpět k Alix a zlostně vyhrkl: "Co jsi zač?"

"Já?"

Popadl ji za cop a prudce jí škubl. "Co jsi to za ženskou, že se o tebe Storr tak zajímá?"

Jsem snad vlčice? Podívala se v duchu.

Finn si ji pozorně prohlížel. Chytil ji za bradu a nemilo-srdně sevřel. Neměla jinou možnost, než se mu zpřímá po-dívat do podmračeného obličej. Zlatá náušnice ve tvaru vlčka se zaleskla.

"Na to, abys byla jednou z nás, jsi snědá až dost, ale oči máš jiné," zahučel. "Stejně hnědé jako každý druhý tam od vás, z Království homanaského. Tak proč Storr protestuje proti tomu, abych se trochu pobavil? Tohle lír přece nedělá!" "Nejsem vaše!" sykla zděšeně. "Jsem dcera Torriona, pachtýře homanaského. Nedovoluj si mě srovnávat s Cheysulii, vlkodlaku!"

Stisk Finnovy ruky zesílil. Vykřikla. Kdesi v dálce zasle-chla Carillonovo znepokojené zvolání: "Alix!"

Pustil ji tak rychle, až zavravorala. "Jen si jdi za tím svým princátkem, mei jha. A jako správná prodejná děvka mu po-foukej bolístku!"

Nadechla se, aby se ohradila, nakonec však neřekla nic. Otočila se a dala se do běhu, Carillon stál u cheysulijského koně a neklidně přešlapoval. Za zápěstí byl připoután ke koňské šíji. I když mu na obličej dopadal stín, bylo znát, jak trpí.

"Neublížil ti?" zeptal se úsečně.

Alix zavrtěla hlavou, i když ještě měla v živé paměti Finnův bolestivý stisk. "Ne, jsem v pořádku. Ale co ty?"

Neznatelně pokrčil rameny. "Je to ruka, kterou ovládám meč. Bez ní nejsem nic - ani princ, ani bojovník. Nechce se mi o tom mluvit."

Usmála se a zlehka se dotkla Carillonovy zdravé paže. "Ne-máme kam utéct, principi. Požádám, abychom směli blíž k ohni. Podívám se ti na to zranění."

Finn k ní tiše přistoupil a ukázal k zelenému stanu po-blíž místa, kde stáli. Alix za ním beze slova vykročila. Jed-nou rukou vedla Carillona za paži. Princ sice o svém zra-nění nemluvil, ale všechno napovídalo tomu, že vlčí kousnutí bude horší, než předpokládala.

Finn počkal, až usedli na modrou vlněnou přikrývku před jeho stanem. Pak zmizel uvnitř a už si jich nevšiml. Alix se pátravě rozhlédla nevelkým ležením; přemítala o mož-nosti utéct, ale všude viděla příliš mnoho bojovníků a Ca-riillon byl celý schvácený. Když se dotkla jeho tváře, poznala, že má horečku.

"Teď nemá cenu utíkat," povzdechla si tiše.

"Musíme odtud," namítl princ a opatrně odhalil zraněné zápěstí. Neslo stopy po vlčích zubech. Krvácení ustalo, ale rána byla otevřená a prosáklá.

"Teď to nepůjde," šeptla. "Možná až ráno, až ti bude líp." Světlo ohníčku, který Cairn zapálil před stanem, se odrá-želo v Carillonově tváři. Alix si všimla, jak zarputile se mračí. "Nemám v úmyslu zůstat v táboře těch vlkodlaků, Alix. Jsou to ďáblové."

"Ale zároveň jsou naši vězňelé," poznamenala suše. "Myslíš snad, že se nám podaří jen tak upláchnout? S tímhle zraněním se jim sotva může postavit."

"Ale ty bys to mohla dokázat. Doběhneš domů a požádáš krále Mujhara o pomoc."

"Sama?" zděsila se. "A takovou dálku..."

Zdravou paži si otřel čelo. "Nerad tě nabádám k tak da-leké cestě, a navíc potmě, ale nevidím jinou možnost, Alix. Moc rád bych šel sám, to snad chápeš." Pozvedl zkrvavenou ruku. "Vím dobře, kde končí mé možnosti." Letmo se po-usmál. "Věřím ti, má milá, víc než komukoli jinému ti vě-řím."

Zabolelo ji u srdce. V těch několika týdnech, co se znali, se jí stal vším, obdivovala ho celou svou dívčí duší, snila o něm po nocích. Jeho vřelý úsměv a důvěřivost rozptýlily její poslední pochybnosti. Nepřála si, aby viděl, jak je zra-nitelná.

"Carillone..."

"Musíš to udělat," domlouval jí tiše. "Tady zůstat nemů-žeme. Až se můj strýc o tom doví, okamžitě vyšle vojsko a rozmetá tohle hadí hnízdo. Alix, ty prostě musíš jít."

"A kampak?" ozval se Finnův hlas od vchodu do stanu.

Alix se překvapeně otočila a Carillon si Finna nepřátelsky změřil. Oběma jim připadal jaksi nehmotný, ponořen ve tmě a osvětlen jen plameny ohně, které se odrážely od zlata na pažích a v uchu. Alix si poručila nedívat se do Finnových žlutých očí a namísto toho sklouzla pohledem na jeho zlatou náušnici napůl ztracenou pod tmavými vlasy. Stejně jako jeho náramky nad oběma lokty ji zdobila figurka vlka.

Dívka se znovu zamyslela nad podivnými schopnostmi rasy, k níž žlutooký patřil.

"Drahý principi," pronesl Finn hlasitě, "sám nejlíp víš, že tahle křehká dívenka sotva dokáže bez cizí pomoci překo-nat dlouhou cestu lesem. Kdyby byla z našeho rodu, snad by se jí to podařilo, protože my jsme bytosti spjaté spíš s při-rodou než s městem, ale ona není z naší krve. A já vynalo-žil hodně úsilí, abych si mohl dovolit ztratit třeba jen jed-noho z vás."

"Nemáš právo nás tu držet, vlkodlaku," naježil se Caril-lon.

"Tady máme právo na všechno, princátko! Tvůj strýc dělá, co může, aby vymazal cheysulijský národ z Království homanaského, ze země, která kdysi patřila jen nám! A dělá to důkladně, takže nás zbývá jen žalostně málo. Namísto po-ti-sících se počítáme na stovky. Ale zas bude líp, Shaine je za-neprázdněn válkou s Bellamem, králem solinděským, který si brousí zuby na vaše království. Má války plnou hlavu, a nás na čas pustil ze svých myšlenek."

"Dobrá," přikývl Carillon s povzdechem, "požaduješ tedy výkupné od krále Mujhara?"

Finn si přejel dlaní hladkou tvář. Přemítal a šklebil se při-tom. "K tomu se nemůžu vyjádřit. To ať rozhodne Velká cheysulijská rada."

Alix se napřímila. "A co já?"

Finn na Alix dlouho nepřítomně zíral. Pak před ní poklekl na koleno a pozvedl její cop ke svým rtům. Zatvářil se laškovně: "Ty, má něžná mei jha, zůstaneš tady. Žena má pro nás Cheysulie mnohem větší cenu, protože je uchovatelkou rodu." Dívčinu zděšení nevěnoval pozornost. "Na rozdíl od mužů z Homanaského království, kteří shánějí ženy jediné na noc, my je vyhledáváme kvůli důležitější věci."

Alix se odtáhla a vytrhla mu cop z ruky. Hrůza jí sevřela hrdlo, že sotva popadala dech. Cítila, jak se celá třese. Je mi schopen ublížit, napadlo ji. Klidně to udělá. Vždyť je to ďábel...

"Pusť mě," zaprosila. "Nedrž mě tu."

Finn pozvedl tmavé obočí. "Nějak brzy se ti znelíbila moje společnost, mei jha! Tvoje slova mě zraňují."

"Alix nepatří mezi vás," pronesl Carillon odměřeně. "Jestli chceš výkupné za mě, pak můžeš dostat zapláceno i za ni. A když její otec nebude s to dát peníze dohromady, pak za-platí sám Mujhar z královské pokladny."

Finn se ani neobtěžoval pohlédnout na Carillona, zato upřeně zíral na Alix. "Ona je válečná kořist, princátka. Ko-řist v soukromé válce mezi mnou a tvým strýcem Mujharem. A navíc, nikdy bych nepřijal zlato od muže, který štve své poddané proti mému národu."

"Já nejsem kořist!" vykřikla Alix. "Jsem žena! Nejsem klisna, od které se čeká, že vrhne mládě nebo vyhraje na do-stížích! Tak se mnou nesmíte zacházet!"

Finn ji popadl za ruku. Snědé prsty jí zlehka sevřely útlé zápěstí. Snažila se mu vytrhnout, ale Cheysuli měl takovou sílu, že se jí to nepodařilo.

"Budu si s tebou dělat, co chci," řekl. "Ale měla bys vě-dět, že mei jha mezi Cheysulii požívá značné vážnosti. Stejně tak i cheysulijská žena, která žije s mužem jen tak, není považována za děvku. Řekni sama, zda to není lepší, než dělat kurvu u Mujharova dvora?"

Znovu se mu pokusila vymanit. "Pusť mě!"

"Nejsi první žena, které se dostalo takové cti," pronesl slavnostně, "a zdaleka nejsi poslední. Jsi má, a já s tebou budu nakládat po libosti."

Carillon vztekle zaklel a chňapl po Finnově paži, bolest ho však brzy vzpamatovala. V obličejí pobledl. Zarazil se a zraněnou paži přitiskl k hrudi. Sykl se zaťatými zuby.

Finn konečně uvolnil sevření. "Jestli dovolíš, vyléčil bych ti to zranění."

"Vyléčil?!"

"Jistě," kývl Cheysuli nevzrušeně. "Jsme tak nadáni na-šimi bohy. S podobnou ránou si poradíme raz dva."

Alix si mnula místo, kde ji Finn před chvílí tiskl paži. "Co si to vymýšlíš, vlkodlaku?"

"Jsem Cheysuli," opravil ji Finn. "Ovládám jistá kouzla."

"Čaroději!" křikl Carillon.

Finn jen pokrčil rameny. "Rozhodni se. Ovládám sílu země a to kouzlo je možné použít, jen konáme-li dobro."

"Nestrpím, aby ses mě třeba jen dotkl."

Finn přistoupil blíž a pevně stiskl Carillonovu zraněnou ruku. Princ ucukl, chtěl zuřivě protestovat, ale nezmohl se na nic. Jen udiveně vytřeštil oči.

"Carillone?" šeptla Alix.

"Ta bolest...", pronesl jako ve snu.

"Síla země pohltila tu bolest," pronesl Finn věčně a po-klekl před pobledlého prince. "Ale dokáže ještě víc."

Alix přihlížela s otevřenými ústy. Cheysuli sevřel princovu poraněnou paži. Soustředil se natolik, až jeho oči působily nepřítomně, jako by se nacházel kdesi hodně daleko. Alix napadlo, že třeba právě teď nastala vhodná chvíle k útěku. Zdálo se, že Cheysuli jakoby ztratil moc nad okolím.

Zkusmo udělala krok, ale zarazil ji Carillonův výraz. V jeho obličejí se střídaly údiv a zmatek, odpor a snaha vze-přít se. Než se plna obav z kouzla, které vlkodlak použil, sta-čila na něco zeptat, Finn uvolnil Carillonovo zápěstí.

"Hotovo, princátka. Zhojí se to čistě a bez bolesti, třebaže jizvy ti jako památka na tvou bláhovost zůstanou."

"Jakápak bláhovost!" ohradil se Carillon.

Finn se trpce pousmál. "Je opravdu bláhové, když se člo-věk pokusí napadnout Cheysuliho v přítomnosti jeho lir."

Finn kývl hlavou k vlkovi se stříbřitou kožešinou, který tiše ležel u stanu. "Storr nedovolí nikomu, aby mi ublížil, i kdyby za to měl zaplatit životem." Náhle se zamračil a zatvářil se ponuře. "Třebaže to má jistý háček."

"Jednou vás dostanu oba," sykl Carillon.

Alix mezi nimi vytušila náhlé napětí, ale nebylo v jejích silách je ovlivnit. Když se Finn samolibě usmál, zamrazilo ji. "Jen to zkus, princátka, i když nemám pocit, že bys uspěl. Nepřišli jsme na svět jen proto, abychom se pronic zanic nechali oddělat."

"Nerozumím ti," povzdechla si Alix.

Finn se k ní otočil. "Protože neznáš proroctví Prvoroze-ných, mei jha. Až ho vyslechneš, pochopíš." Zvolna vstal. Jeho vláčné pohyby připomínaly rysa. "Pak teprv se budeš ptát."

"Co je to za proroctví?" zeptala se Alix.

"Proroctví, na kterém stojí osud cheysulijského národa." Natáhl pravici s dlaní otevřenou vzhůru a roztáhl prsty.

"Po-chopíš někdy později. Teď musím navštívit mého rujholli. Můžeš se vyspat tady nebo ve stanu; vlastně na tom nese-jde. Storr zůstane s tebou po celou dobu, co budu pryč."

Vzápětí se otočil a tiše odkráčel. Splynul se stíny a brzy zmizel z dohledu. Alix se zachvěla. Vlk vstal a došel až k modré vlněné přikrývce. Ulehl poblíž a poklidně je sledo-val. Měl zvláštní, jantarově zlaté oči.

Alix si vybavila Finnova zvláštní slova: to, jak podivně za-reagoval na tichý hlas, který odkudsi zazněl. Zvolna a v oba-vách o tom přemýšlela.

Vlku? zeptala se v duchu. Spíš?

Nic. Jen ticho. Vlk, podle Finna těž lír, nepůsobil divoce, když ležel s tlamou podloženou tlapami a lině plazil růžový jazyk. Nedaly se však přehlédnout jeho inteligentní oči, oči zvířete, tolik podobné lidským.

Lir? zkusila to znovu.

Jmenuju se Storr, pronesl vlk krátce.

Alix sebou škubla. Pokoušely se o ni mrákoty. Zděšeně zírala na vlka, ale ten se ani nepohnul. Jen jakoby se cosi v jeho očích smálo.

Neboj se mě. Není třeba se bát. Ty se bát nemusíš.

"U všech bohů..." zašeptala.

Carillon na ni pohlédl. "Alix?"

Jako omámená zírala na vlka. Pochopila. Obestřela ji hrůza. Nezdálo se jí to možné.

"Alix," opakoval Carillon.

Konečně se na něj podívala. V obličejí byl bleďý a tvářil se zmateně; modré oči měl zastřené únavou. Ale i kdyby byl v pořádku a bdělý, ani pak by mu neřekla, že slyšela vlka pro-mluvit. Neuvěřil by jí. Beztak si tím, co zažila, nebyla jistá.

"Jsem z toho všeho celá popletená," povzdechla si spíš jen pro sebe.

Princ si dal paži do vhodnější polohy a opatrně prstem přejížděl po napuchlých stopách po vlčích zubech. Alix stačil jediný pohled, aby viděla, že se mu rána hojí.

"Musíš odtud," řekl.

Zírala na něj. "Ty pořád ještě chceš, abych se vydala na cestu, po tom všem, co řekl vlkodlak?"

Carillon se usmál. "Vždyť tě chtěl jen postrašit."

"Ale ten vlk..."

"Vlkodlak ho s námi nemůže nechávat donekonečna. Jakmile se naskytne příležitost, vyrazíš."

Přihlížela, jak se Carillon zahalil do modré příkrývky, pro-táhl si dlouhé nohy obuté do vysokých bot sahajících až po kolena a zelený plášť si ovinul kolem zraněné paže.

"Carillone..."

"Ano, Alix?" ozval se ospale.

Kousla se do rtu a zastyděla se za svoji nerozhodnost. "Pů-jdu. Hned, jak jen to bude možné."

Neurčitě se usmál a upadl do vyčerpávající dřimoty. Alix ho smutně pozorovala.

Čím to, že nemocný či zraněný muž dokáže přimět ženu, aby se chovala tak bláhově? podivila se. Čím to, že bych pro něj najednou udělala všechno, co je v mých silách? Po-vzdechla si a uhladila si záhyby na sukni. Určitě by šel sám, kdyby byl v pořádku. Udělám, oč mě požádal.

Pátravě pohlédla na vlka. Přemítala, zda ví, kudy se ubí-rají její myšlenky. Ale ten na ni jen lině zíral, jako by se vů-bez nic nedělo.

Možná nic neslyšel, řekla si, přitáhla si kolena k bradě a zahleděla se do plamenů.

Kapitola třetí

Z ohně už zbývaly jen žhnoucí uhlíky, když zachytila podivné hnutí mysli, jako by ji cosi oslovilo. Bylo to téměř ne-znatelné, lehoulinké, přesto však znepokojivé. Alix prudce pozvedla hlavu až dosud opřenou o kolena a široce otevře-nýma očima zkoumala okolí v obavách, zda na ni Cheysuliové něco zlého nechystají.

Nic se však nedělo. Tábor působil opuštěně; ostatní, podobně jako Finn, zalezli do stanů na opačném konci le-žení.

Alix pohlédla na vlka. Zjistila, že ji upřeně pozoruje. "Ne," zašeptala.

Podivný pocit se pozvolna rozplýval. Na ucho si přitiskla rozechvělou dlaň. "Nesmíš ke mně promlouvat. Nesmím ti naslouchat."

Ale vždyť mne slyšíš, ozval se vřelý hlas.

"Proč to děláš?" zeptala se zprudka ve snaze ovládnout svůj hlas, aby nevzbudila Carillona.

Pátrám, zněla odpověď.

Zavřela oči, a přesto pořád ještě cítila jeho pohled. "Zbláz-ním se z toho," zašeptala.

Ne, pokračoval ten hlas. Jsi jen unavená, vystrašená a velmi osamělá. Všechno tohle je zbytečné, Alix.

"Říkals, že po něčem pátráš, vlku." Rozechvěle se na-dechla. "Po čem u mě pátráš?"

Storr pozvedl hlavu až dosud opřenou o tlapy. To neumím vyjádřit.

Nedokázala snést jeho upřený pohled. Carillon ve spánku hlasitě oddechoval. Bolestná grimasa postupně opouštěla jeho tvář. Zatoužila, aby dokázala najít slova, která by za-hnala ten podivný pocit cizosti z její mysli. A taky si přála, aby se jí podařilo upadnout do konejšivého spánku, ale každická žilka jejího těla byla napjatá k prasknutí z obav a touhy po útěku. Vlků? zeptala se v duchu.

Neodpovídal. Po chvíli vstal a oklepal se, až se zaleskla jeho stříbřitá srst. Tak zvláštně se po ní podíval - a pak odklusal do tmy. Choval se přesně tak, jak se chovají psi ve společnosti lidí.

Alix se za ním upřeně dívala. Potom se rychle rozhlédla, aby se přesvědčila, že poblíž nikdo jiný není. Chvilí roztou-ženě pozorovala spícího prince. Nehýbal se, a ona by mu tak ráda shrnula pramen vlasů z rozpáleného čela, ale ovládla se. Pokud k tak důvěrnému gestu vůbec někdy dojde, mělo by to vyjít z jeho popudu. Ona byla jen prostá dívka a do-volit si něco takového jí nepřislušelo.

Tiše vykročila do tmy mezi stany. Nedokázala se chovat tak tiše jako Cheysuliové, ale přece jen se uměla pohybovat v lese bez přílišného hluku. Obezřele minula poslední stan a zmizela ve spleti stromů.

Pod nohama jí praskaly větvičky a jehličí a bolestivě ji zra-ňovaly. Pevně stiskla rty, aby překonala bolest, a pokračo-vala v cestě. Potlačila strach, který jí obestíral. Kráčela ztich-lým lesem a celá se chvěla. Toužila po teple a bezpečí otcova krovu a po svařeném kořeněném moštu.

Dělám to pro Carillona, říkala si tiše. Pro něj. Princ mě o to požádal. Docela nečekaně se hlasitě rozesmála. Ale i kdyby

nebyl princ, ráda to pro něj udělá. A ochotně.

Chytila se stromu a pod zatátými prsty ucítila drsnou kůru. Čelem se opřela o kmen a tiše se usmívala, pobavena svými rozporuplnými city. Strach pořád ovládal její duši. Alix se ale rozhodla splnit Carillonovo přání dobrovolně. Do-stala se do situace, v níž se ocitá mnoho žen.

Zapraskala jakási větev. Alix se prudce napřímila a upřeně se zahleděla mezi stromy. Vyplašilo ji to tak, že rázem za-pomněla na podobné úvahy. Prsty křečovitě zaryla do kůry a zalapala po dechu.

Před ní stál vlk; na tmém pozadí se jen nejasně rýso-vala silueta jeho těla. Rázem se jí ulevilo a strach ji přešel - Storr ji přece neublíží. Ale náhle si uvědomila, že tohle není Storr. Tento vlk byl větší a rezavý, ne stříbřitý. Oči mu zlatě žhnuly.

Znovu ji obestřel strach. Přitiskla se ke stromu, jako by u něj hledala ochranu. Zlomená větev se jí zaryla do stehna, ale nevšímalá si toho. Zoufale si přála vylézt co nejvýš, až do větvi.

Vlk zvolna vkročil na palouček. Měsíční svit se odrážel v jeho rudém kožíchu i v bystrých očích barvy jantaru. Bílé vlčí zuby se zaleskly a Alix si všimla pořouchlého šklebu.

Vtom začal vlk ztrácet svou zvířecí podobu.

Alix to sledovala s nevýslovným děsem. Vlčí tělo se jí před očima pozvolna měnilo. Obrisy se pozvolna vytrácely a pře-cházely ve hmotu neurčitěho tvaru. Za okamžik už před ní stál Finn.

"Říkal jsem ti přece, že odtud neunikneš," pronesl od-měřeně. "Prostě tu zůstat musíš, mei jha."

Zachvěla se. Byl to opravdu Finn, muž se žlutými očima a s masivními zlatými náramky matně se lesknoucími na nahých pažích.

Pevně stiskla kmen. "Ty..."

Zvolna rozpráhl ruce. Nebylo to agresivní gesto. "Asi tě překvapilo, cos právě viděla, mei jha!" Pobaveně se usmál. "Je to tak. Oči tě opravdu nešálily."

Alix cítila, jak se jí zvedá žaludek a do krku stoupá hoř-kost. Namáhavě polkla. "Tys byl tím vlkem???"

"Ano," přikývl. Její zděšení s ním nijak nepohnulo. "Staří bohové nás nadali schopností přijímat podobu lir. Doká-žeme se libovolně proměňovat." Jeho slova zněla velmi vážně, tak vážně jindy nemluvil. "Je to boží dar."

"Jsi vlkodlak!"

Finn pokrčil ústa v kyselém úsměvu. "Ano, lidé z Homanaského království nám tak říkají, pokud v nás rovnou nevidí dábly. Ale my nejsme čarodějové, mei jha; nejsme přísluhovači temných božstev. Takoví jsou Ihlinijští, ne my." Pokrčil rameny. Jsme lidé... lidé nadaní zvláštními schopnostmi."

Alix se s tím, co viděla, nedokázala vyrovnat. Chvilí na Finna strnule zírala, pořád ještě omráčená tím neuvěřitel-ným prožitkem. Pak se prosmýkla kolem knene a dala se na útěk.

Lesní podrost jí trhal sukni a zraňoval kůži už tak rozbolavělou. Plna hrůzy se prodírala mezi stromy. Ve zběsi-lém úprku to všechno ignorovala; snažila se uniknout z do-sahu toho muže, který byl přesně takový, jak se princ o něm vyjádřil - dábel.

Nezaslechla však další zvuky, které by nasvědčovaly tomu, že je dále pronásledována. Přesto její strach nabyl na síle.

Vlkodlak přece sotva dělá hluk, když je na stopě své kořisti.

Alix klopýtla přes padlý kmen a dopadla na zem. Udeřila se do břicha. Celá se zajíkla, ale zoufale se snažila znovu se vzchopit. Před očima jí tančily hvězdičky, než se znovu po-stavila se na nohy. Plíce se hlásily o vzduch, ale ona sotva lapala po dechu.

Náhle ji zezadu kdosi srazil.

Napůl omráčená se bez dechu svezla k zemi. Oblíčeji jí pá-lil od krvácející podlitiny ve tváři. Útočník ji pevně tiskl k zemi. Vzlykla, když se snažila znovu popadnout dech. V se-vření jeho paží byla bezmocná.

Obrátil ji a položil na záda. Ležela tiše. Nedokázala ani za-vřít oči, když si nad ní klekl. Korunou stromů k nim pro-nikalo mdlé světlo. Všimla si náušnice v mužově uchu.

"Neříkal jsem ti už, že utéct odtud je nemožné?" zeptal se. "Jsem přece Cheysuli."

Na hrudi jí zabolelo, ale nakonec se jí přece jen podařilo nabrat vzduch do plic. "Pust' mě... prosím."

"Už jsem ti jednou říkal, že mi dalo dost práce, než jsem tě polapil. Za to si snad zasloužím nějakou odměnu." Prsty jí přejel po tváři. Ucukla. "Není třeba, abys přede mnou utí-kala, mei jha."

Otřásla se. Ten člověk se může kdykoli proměnit ve vlka! Podívala se na jeho ruce a pátrala po náznacích vlčích drápů.

Finn se na ni usmál. Byl to lidský úsměv, ale svou pořouchlostí vlka nezapřel.

"Když mám lidskou podobu, mei jha, jsem opravdu celý chlap. Mám ti to dokázat?"

Alix strnula, když se naklonil blíž a dlaně jí položil na ra-mena. Kdyby se mu vzepřela, prakticky by mu padla přímo do náruče. A Finn to věděl.

"Ne!" vykřikla, když se sklonil blíž.

Díval se jí upřeně do očí. Byl to pohled šelmy. "Už něja-kou dobu jsem tě pozoroval, mei jha. Na našich výjezdech jsme spíš doplňovali své zásoby. Ale nakonec se mi přece jen podařilo ulovit kořist docela jiného druhu."

Zavřela oči. "Prosím!"

Koleny spočinul vně jejích stehén a pevně ji držel v se-vření. Sklonil se tak, až se jejich rty téměř dotýkaly.

"Shaineovi vojáci nás skoro všechny vyvraždili, mei jha, a neušetřili ani naše ženy. Co by to bylo za národ, který by se dobrovolně nechal vyhubit? Musí nás být víc. Žen máme málo, proto je sháníme, kde jen to jde, třebaže jim se to ne-líbí."

Snažila se neposlouchat, co říká, třebaže věděla, že do jis-té míry má pravdu. Vyhlazování rozpoutané Mujharem za-čalo před pětadvaceti lety. Alix vyrůstala v prostředí, kde se věřilo, že Cheysuliové musí být vyhubeni, třebaže ona sama z toho, co slyšela od otce, usoudila, že ta válka je nespra-vedlivá. Ted' však byla nucena čelit vlkodlakovi, který s ní

jednal z pozice síly, a byla víc než ochotna zapomenout na svůj postoj a obrátit se k Cheysuliům zády.

Její prsty zapřené proti Finnovým pažím nezmohly nic, naopak, působily spíš svůdně, než aby násilníka odradily. Když se nad ní skláněl, všimla si jistě ostražitosti v jeho očích.

"Musíš se chovat tak, aby se všechny ty pověsti o vašich barbarských způsobech a zvířecích manýrách opravdu po-tvrdily?" zašeptala. "Máš zapotřebí mi dokazovat, že nejsi nic než ďábel, jak to o vás říkají?"

Finn se zamračil. "Na slovíčka nedám, mei jha."

Stisk jejích prstů zesílil. "Prosim... pusť mne přece."

Cítila jeho chtíč, vnímala pach jeho koženého oděvu i lesknoucí se zlaté náramky. "Mei jha," oslovil ji drsně. "Já nemůžu..."

Když se jí kolena prodral mezi stehna, otevřela ústa a chtěla se dát do křiku. Než se však na něco zmohla, za-slechla známý hlas. Patřil Storrovi a tiše se jí vetřel do pod-vědomí: Lir, to nesmíš.

A Finn se od Alix prudce odtáhl. Odstrčil ji od sebe tak náhle, až se udeřila do paže, a jen cosi zavrčel. Poklekl vedle, celý rozbolavělý touhou. Všimla si, jak se na vlka dívá.

Storr stál v hustém lesním podrostu a upřeně je pozoro-val. Alix děkovala tomu, že se vlk objevil a zasáhl v pravou chvíli. Vlastně to pořád ještě nechápala. Pozvolna se opřela o loket.

"Storre!" sykl Finn.

Tu nesmíš mít, Finne.

Finn se k ní vztekale obrátil. "Co jsi vlastně zač?"

"Už jsem ti to řekla," odpověděla se značným úsilím, aby se jí nechvěl hlas.

To už ji jednou rukou chňapl pod krkem. Nestiskl, i když to gesto vypadalo hroživě. V celém jeho těle cítila divoké napětí.

"Neřeklas mi všechno! Tak co jsi vlastně zač?"

"Jsem pachytýřova dcera. Mým otcem je Torrin a matka se jmenovala Leyda, ale už nežije. Otec pracoval jako zbrojř u Shainea Mujhara, než začal rolničit." Nepřivětivě si ho změřila. "Jsem jeho dcera. To je všechno."

Finn přimhouřil oči. "Tak zbrojř ve službách krále Muj-hara? A kdypak u něj pracoval?"

Alix se unaveně nadechla. "Je mi sedmnáct. Ze služby od Mujhara odešel hned potom, co jsem se narodila. Oženil se s děvčetem od nás z údolí. Nevím ale, jak dlouho králi slou-žil. Nikdy se o tom nezmínil."

"Že by se o tom nezmínil?" protáhl Finn pobaveně a oddálil dlaň od dívčina hrdla. Posadil se na zem a zakabonil se. Z čela si odhrnul dlouhou černou kadeř.

Alix pocítila, že nebezpečí pominulo. Napřímila se a urov-nala si pomačkanou sukni. Šrám na tváři ji pálil, a stejně tak i drápance a podlitiny na nohách, ale nedotkla se jich. Nechtěla mu zavdávat příčinu ke spokojenosti.

Finn na ni netečně zíral. "Víš přece, proč začal qu'mahlin?"

"Lidé si vykládají dvěma způsoby, proč Mujhar začal s vy-hlazováním Cheysuliů." Alix si protáhla nohy.

Usmál se. "To ano. Slyšel jsem, jak jsi zrovna jeden z těch příběhů vyprávěla princátku, a on ti odmítal uvěřit. Kte-rému z nich věříš?"

Změna v jeho chování ji přiměla k ostražitosti, zároveň však se jí ulevilo. Už nemusí mít strach, že by se na ni vrhl jako rys na králíka. S jistotou řekla: "Shaineova dcera zru-šila zasnuby domluvené mezi králem homanaským a krá-lem solindeským. Sňatek dětí obou králů měl být tečkou za staletými válkami. Ona však Bellamova syna Ellika nechtěla.

Namísto toho uprchla s cheysulijským bojovníkem."

"Jmenoval se Hale," přikývl Finn. "A byl to Shaineův le-ník."

Alix pokrčila rameny. "To nevím. Tohle jsem vyslechla ná-hodou; otec o tom jednou mluvil, bavil se s matkou a mys-lel si, že neposlouchám."

"Je to opravdu tak, mei jha," přikývl Finn vážně. "Hale odvedl Lindir do homanaských lesů, ale ona s tím souhla-sila a sňatek s Ellikem, synem Bellamovým, si nepřála."

Zamračila se na něj. "A co já s tím mám společného?"

"Nic," řekl otevřeně. "Tohle se týká mě a toho, proč jsi tady. Všechno, co jsem ti až dosud řekl, je pravda. Při qu'mahlin přišlo o život mnoho bojovníků i jejich žen. Náš národ se ocitl na pokraji zániku, a to kvůli Shaineovi. A teď náhle se mi dostane do rukou dcera Mujharova bývalého zbrojře, který byl svědkem samého počátku qu'mahlin." Zvolna se usmál a pokynul rukou. Pohlédla na ni: otevřel ji dlaní vzhůru a roztáhl prsty. "Možná se to stalo řízením tahlmorra."

"Cože?"

"Říkám, že to nejspíš bylo předurčeno, dáno osudem. To je cheysulijský výraz pro to, že něco se musí stát a že se tomu nelze vyhnout, neboť se to děje z vůle našich bohů." Finn se ironicky ušklíbl. "A má to co dělat s pro-roctvím."

"S proroctvím?" opakovala udiveně. Finnovo chování a narážky ji už unavovaly. Podívala se na vlka. Seděl a tiše čekal.

"A co já například mám společného se Storrem?"

Finn se zachmuřil. "To nevím, ale nejspíš nebude těžké na to přijít." Upřeně se na Alix podíval. "Proč mě asi zrazo-val, abych se tě nedotýkal?"

Drze mu pohled oplatila. "Mě se na to neptej, vlkodlaku. To je otázka spíš pro toho vlka."

Vyděsil ji jeho smích. Vstal, podal jí ruku a pomohl jí. Narovнала se a ostražitě se na něj podívala. Nevšímala si jeho pátravého pohledu.

Storr zívł. Nemyslím, že by byla z tebe tak vyděšená, jak se na první pohled tváří, lir.

Finn se na vlka usmál a znovu se zahleděl na Alix. Povytáhl obočí. "Jsi opravdu tak srdnatá, mei jha? Vážně přede mnou nic nehraješ?"

Alix sjela vlka káravým pohledem. "Nezná mě dobře, vlkodlaku. Neposlouchej ho."

"Že bych neměl naslouchat vlastnímu lir?" Zasmál se. "Kdybych zradil Storra, zradil bych vlastní duši. Sama to poznáš,

a už brzy."

Storr se oklepal a odklusal na palouček. Přestaň s tím, lir; té dívce nerozumíš. A ona ještě nedokáže naslouchat hlasu své krve.

"Hlasu mé krve?" zeptala se Alix překvapeně.

Finn přimhouřil oči a zmocnil se ho neklid. Zvolna se otočil k dívce a znovu jí pevně stiskl bradu. "Cos to řekla?"

Alix polkla. Teď se doopravdy vyděsila. Snažila se potlačit chvění vyvolané jeho dotekem. "To ten vlk. Říkal něco o mé krvi. Nevím, co tím myslel."

Stisk zesílil. Zamrkala. "Můj vlk?" sykl. "Tys ho slyšela?"

Zavřela oči. "Ano."

Finn ji pustil. Alix pootevřela víčka a zjistila, že si ji přemýšlivě prohlíží. Zlatý vlček v uchu se mu zaleskl, když si odhrnul vlasy z tváře. Pozvolna se začal usmívat.

"Takže ten příběh je pravdivý."

"Jaký příběh?"

Založil si ruce na hrudi a zazubil se. "Tvůj pachtýřský tatík neřekl tvé matce zdaleka vše, nebo jsi to neslyšela."

"O čem mluvíš?"

Finn se krátce podíval na Storra. "Nemám pravdu, lir?"

Copak to sám nevidíš?

Finn se pousmál a znovu se podíval na Alix. Rozverně ji popadl za vlasy a prsty propletl uvolněným copem.

"Storra jsi slyšela, mei jha, jediné proto, že v tvých žilách koluje jen pouhá polovina homanaské krve. Jinými slovy, jsi zpola Cheysuli."

"Ne!"

Ušklíbl se. "Ale i tak je to velmi zvláštní. Naše ženy ne-dokáží naslouchat lir, a už vůbec s ním nedokáží hovořit. A to mne jen utvrzuje v přesvědčení, co jsi zač."

Alix znovu obestřel strach. "Už jsem ti přece vysvětlila, kdo jsem. To, co říkáš, jsou lži."

Zatahal ji za cop. "Máš co dohánět, mei jha. Je vidět, žeš vyrostla mimo náš národ. Naprosto nic nevíš o cheysulijských moudrostech a zvycích."

"Patřím k národu homanaskému!"

"Pak mi tedy vysvětlí, proč dokážeš naslouchat mému lir, když tohle nikdo z Homanaských nedokáže!"

Užuž otevírala ústa, aby vztekle odpověděla, ale nezmo-hla se na jediné slovo. Vyškubla mu cop a ustrašeně se schoulila. Zamrazilo ji. Náhle strnula; na ramenou ucítila jeho dlaně.

"Mei jha," pronesl chláholivě, "není to přece až tak zlý osud. Jsme děti Prvorozených, kteří byli božského původu. Až poznáš, jakými schopnostmi jsme nadáni, pochopíš, že lidé národa homanaského jsou proti nám ničím."

"Já ale nejsem vlkodlak!"

Prsty se jí zaryly do ramen. "Jsi Cheysuli. Cheysuli. Storr by tě totiž jinak nepřijal pod svou ochranu."

"Snad bys nevěřil tomu vlkovi?" Alix si náhle položila dlaně na ústa a podívala se na Finna. Ztěžka polkla. "Je to vlk!"

Zvíře! A tebe poslal sám ďábel, abys mi tohle nakukal!"

"Nejsem ďábel," opáčil Finn dotčeně. "Ani Storr jím není. Řekl jsem ti přece, kdo jsem a taky, kdo je on. A u všech bohů, i tobě jsem vysvětlil, kdo jsi ty. Pojď se mnou."

Odtáhla se od jeho nabízené ruky. "Nedotýkej se mě!"

Finn na ni ostře pohlédl. "Tvoje krev tě zachránila před mým chtičem, mei jha, alespoň na čas. Nesnaž se mě roz-zlobit, nebo se přestanu ovládat!"

Alix strnula. Popadl ji za paži a vykročil mezi stromy. Došli až k šedivému stanu vztyčenému uprostřed neuspořádaného kruhu kamenů. Poblíž ohně se povaloval krvavě rudý vlněný pléd. Odtrhla od něj oči, jakmile se před ní zjevil jest-řáb sedící na kůlu zaraženém vedle stanu. Ucouvla a zala-pala po dechu.

Byl to veliký pták se zlatými a hnědavými peříčky a s tem-nýma očima, kterými si ji zpod přivřených víček upřeně prohlížel. V mihotavé záři ohně se zaleskl jeho silný a zahnutý zobák. Zmocnila se jí bázeň a úcta k tomu stvoření.

Muž s takovým lir je velmi mocný muž...

"To je Cai," šeptl Finn. "A tohle je stan mého bratra. Je to náš náčelník. Oznámím mu, co jsi zač."

Alix si unaveně přejela prochladlou dlaní po čele. "Co mu vlastně povíš, vlkodlaku?"

"Že mezi nás zavítala Haleova dcera."

Alix náhle ucítila, jak se jí vrací síla. "Takže Hale je..."

Finnovy oči se zaleskly. "A co sis myslela, když jsem ti vy-právěl o Lindir a cheysulijském bojovníkovi, do kterého se zamilovala? Jsi jejich dcera."

Alix zamrazilo. Schoulila se před jeho slovy.

Ne "

"Klidně se na to zeptej mého lir"

"Toho vlka?!"

"Lir jsou potomci starých bohů, mei jha. Vědí mnohé, co my neznáme."

"Ne"

Povzdechl si. "Počkej tu, rujholla. Nejdřív si s Duncanem promluví o samotě."

Zmocnil se jí bezmocný hněv. "Jak mne to nazýváš, vlko-dlaku?"

"Rujholla?" Finnův úsměv se změnil v účast. "Ve starém cheysulijském jazyce to znamená sestra." Povzdechl si. "Hale totiž byl i mým otcem."

Kapitola čtvrtá

Když Finn konečně odtáhl plachtu nad vchodem do velkého stanu a pobídl prokřehlou Alix, aby vstoupila, bez od-poru poslechla. Původně ji sice napadlo, že znovu uteče, ale Finnova slova ji doslova ochromila. Nebyla s to se rozhod-nout. Stiskla ruku, kterou jí Finn nabídl.

Zkraje zahlédla jen pochodeň v koutě; skomíravě plápo-lala a linul se z ní štiplavý kouř. Pak teprve si všimla sedí-cího muže, který třímal veliký luk. Jako očarována hleděla na jeho ruce, pevné, dohněda opálené, pružné a s dlouhými prsty. Vláčnými pohyby vtíral olej do tmavého dřeva, které se pyšnilo patinou stáří. Dívala se a čekala, až muž odloží luk stranou.

Všimla si, jak silně se podobá Finnovi, rozpoznala do-konce rysy typické pro Cheysulie. Ale v jeho tváři bylo ve-psáno ještě cosi jiného: síla, chladný rozum a panovačnost, vlastnosti příznačné i pro dospívajícího prince Carillona.

Zvolna vstal; Alix zjistila, že je větší než Finn, ale méně zavalitý. Husté obočí, rovný nos, výrazné lící kosti i hlad-kou tvář měl stejné jako bratr. A stejně jako bratr i on byl oblečen v kožené vestě bez rukávů a v úzkých kalhotách z jemné kůže. Zlaté náramky na pažích, zdobené archaic-kým runovým písmem, mu propůjčovaly majestátní vze-zření. V jeho levém uchu vězel kruh s podobou zlatého jest-řába s rozepjatými křídly. Alix se napřímila, zatímco si ji ten muž pečlivě prohlížel. Pozvedla bradu, jako by stála mode-lem malíři. Napřáhl ruku a hlavu jí pootočil tak, aby světlo pochodně dopadlo na její tvář.

"Co to máš na lících?"

Měl příjemný, hluboký hlas. Alix ta otázka překvapila. "Udeřila jsem se o větev, vlkodlaku."

V očích mu zablesklo, když ho Alix záměrně hrubě oslo-vila. Lekla se.

Je mnohem bystřejší než Finn, pomyslela si v obavách, a člověk neví, co od něj může čekat.

Muž pustil její bradu. "Jak se stalo, že větev stromu za-toužila dotknout se tvé tváře?"

Pohledem sklouzla k Finnovi, který jen tiše stál. Muž si všiml toho pohledu. Usmál se. Překvapilo ji to. A rozptýlilo její počáteční odpor.

"Taký mne máš v úmyslu znásilnit, vlkodlaku, jako se o to pokusil tvůj bratr?"

Vážně se na ni zahleděl. "Nikdy jsem žádnou ženu neznásilnil. A ty, Finne?"

Alix zaťala zuby. "Pokusil se o to. Chtěl to udělat. Ale vlk mu v tom zabránil."

"Lir často bývají moudřejší než lidé," pronesl muž vý-znamně.

Alix šokovalo, když zahlédla, jak Finn náhle zrudl. V tu chvíli ho vnímala podobně jako jeho starší bratr. Najednou v něm viděla ukvapeného mladíka, a ne prudkého a nebez-pečného bojovníka. Ten pohled ji překvapil. "Vlkodlaku...", spustila.

"Jmenuji se Duncan. Nic ti neudělá, když mi budeš říkat jménem, děvče."

Vzala na vědomí jeho výtku a mrzutě se zeptala: "Co vlastně ode mě chceš a proč mě tu vězníš?"

Duncan se zlehka usmál. "Pokud jsi opravdu Haleova dcera, pak tu nejsi jako vězeň. Patříš k nám, má milá."

"Ne."

Finn se ošil. "Vidiš, rujho? Nechce o tom ani slyšet."

"Pak ji budu muset přesvědčit."

Alix pobledla a dala se na ústup. Nechal ji dojít až k vý-chodu, tam ji ale dostihl a popadl za paži.

"Když tady zůstaneš, odpovím ti na to, co tě zajímá. Všechno je tu pro tebe nové. Věř mi, že časem vše pocho-píš."

Jeho paže ji nesmlouvavě odstrčila od východu. Alix se vy-děsila. "Nevěřím tomu, co mi Finn napovídal. Jsem při-slušnice národa homanaského. Nejsem Cheysuli."

"Když se pěkně posadíš, povím ti jeden příběh," pronesl Duncan tiše. "Nejsem sice shar tahl, abych ti mohl před-povědět budoucnost, ale to, co bys vědět měla, ti říct mohu." Pohledem zavadil o Finna. "Nech nás o samotě. Raději se podívej, zda je Carillon v pořádku."

Finn se zmohl na pokřivený úsměv. "Princátko pořád ještě spí, rujho. Kouzelná síla země v krátkém čase zhojí jeho rány." Napřímil se. "Ale zajdu za ním, pro jistotu. Zacházej s ní slušně, rujho, má jemné vychování."

Odešel. Alix s Duncanem osaměli. Mlčky čekala. Nedoká-žala ovládnout svou mysl a smysluplně uvažovat.

Duncan ukázal na šedivou skvrnitou kožešinu položenou na podlaze. Poslechla, posadila se a přes kolena si přetáhla sukni. "Co se mnou zamýšlíš?"

Stál nad ní se založenýma rukama. Plamen pochodně mo-deloval stíny v jeho tváři a probleskoval v jeho žlutých očích.

Podobně jako Finn i Duncan měl tmavé vlasy v délce na ra-mena. Ale na rozdíl od Finna nepůsobil nijak násilnický.

Se zkříženýma nohama usedl naproti a dlaně si položil na kolena. "Nechci nic víc než tě seznámit s tvou rodinou.

Mys-liš snad, že ti jde o život?"

Dívala se na své ruce pevně sepnuté v klíně. "Jste vlkodlaci. A mě vychovali tak, abych se jich bála. Co jiného tedy čekáš?"

"Finn mi řekl, že tvůj jehan byl zbrojřem u Shaineova dvora v době, kdy vyhlásili qu'mahlin. Jistě tě nevychoval tak, abys věřila těm lžím." Jeho rozvážný hlas ji přiměl, aby se na něj podívala. "Torrin je věrný a čestný muž. Určitě by nešířil nepravdu, i kdyby to bylo k Shaineovu prospěchu."

"Hovoříš, jako bys mého otce znal."

Duncan zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem ho neviděl. Zním pouze nemnoho Homanaských, právě kvůli qu'mahlin, který nad námi vyřkl Shaine. Hale však o něm vyprávěl, když přišel do Pevnosti."

"Teď ti nerozumím."

Duncan si povzdechl. "Je to dlouhý příběh. Ze všeho nej-dřív musíš uvěřit, že tvůj otec je Hale, a ne Torrin."

Vzdorovitě vysunula bradu. "To mi nenamluvíš."

Duncan se zachmuřil a náhle se velmi podobal Finnovi. "Pošetilé řeči nechme stranou. Vyslechněš mě tedy?"

"Poslouchám."

Neznamená to ovšem, že ti uvěřím.

Zatvářil se, jako by zaslechl její vzpurná slova. Zpočátku Alix udivilo, jak mohl porozumět jejím myšlenkám, ale když se dal do vyprávění, pustila to z hlavy.

"Hale odvedl Lindir s sebou do lesů. Její jehana, Shaineo-va manželka Ellinda, krátce nato zemřela. Shaine si našel jinou ženu, ta však třikrát potratila a nakonec porodila mrtvého chlapce. Další dítě už nepočala. Mujhar prohlásil, že v tom byly cheysulijské čáry, které mu odloudily dceru, přivodily smrt jeho první ženy a přivolaly neplodnost na ženu druhou." Duncan se odmlčel. "Tohle tedy stálo na po-čátku qu'mahlin."

"Válka," dodala Alix tiše.

"Qu'mahlin je víc než válka. Je to snaha o vyvraždění celého cheysulijského národa. Mujhar nás chce všechny po-bít; sprovodit náš národ ze světa." Duncanovy žluté oči vy-hledaly Alixin pohled. "Qu'mahlin se tedy týká stejně tak i jeho vnučky."

Alix cítila, jak se jí hrne krev do tváří. "Shaineovy vnuč-ky..."

"Tvoje vlastní jehana byla Lindir, princezna homanaská. Takže ty jsi Mujharova vnučka."

"Ne. To nemůže být pravda."

Duncan se znovu usmál. "Nelžu, maličká. Jestli chceš, ze-ptej se mého lir. Cai ti potvrdí, že i tys byla nadána bohy a dokážeš rozmlouvat se všemi lir."

"Ten jestřáb..." zašeptala.

Náhle jí cosi problesklo myslí, tenounký, tichý hlásek. Jsi opravdu Haleova dcera, liren, a pokrevní příbuzná nás všech. Nezříkej se nás ani svého nadání, které ti darovali bohové.

Duncan si povšiml úzkosti a strachu, které se mihly její tváří. Zlehka se dotkl jejích roztřesených rukou. "Pokud jsi unavená, dopovím ti to jindy."

"Ne!" namítla živě. "Ne, vyslechnu tě! Beztak už nemů-žeš říct nic, co by dokázalo otřást zbytkem toho, v co ještě věřím!"

Odtáhl ruku a pokračoval: "Hale padl v bitvě s Shaineovými vojáky. Shaine pásl po jeho životě od samého začátku qu'mahlin. Lindir byla v té době těhotná. Obrátila se proto na Shaineovu jehana s prosbou o slitování. Hledala útočiště pro své dítě." Duncanova tvář potměla. "Mujhar potřeboval dědice. Neměl syna a jeho manželka byla neplodná. Věděl, že pokud se Lindir narodí syn, pak to bude následník trůnu."

Alix zamrazilo při tom děsivém poznání. "Ale nenarodil se syn..."

"Ne. Lindir porodila dceru a zanedlouho zemřela. Muj-har, stále ještě v konfliktu s Cheysulii, nařídil, aby holčičku, zrozenou z homanaské i cheysulijské krve, odnesli do lesa a tam ji pohodili."

"Ale vždyť to bylo nevinné dítě..."

"Oni v něm viděli vlkodlaka, ďábla." Duncanova slova za-zněla tvrdě, když vyslovil homanaské příměry pro lidi chey-sulijské krve. "Nedochůdce, které je nejlepší nechat napo-spas divé zvěři."

Alix vzhlédla a podívala se na jeho netečnou tvář. Dunca-nova maska však pozvolna roztávala v účastný a chápavý úsměv. Pochopila, co všechno jí chtěl sdělit. Čekal, že uvěří. "Jak tohle všechno víš?" zeptala se. "Právě ty?"

"Toto všechno vyslechl náš shar tahl, který to pověděl na-šemu národu."

"Kdo je to shar tahl?"

"Kněz, který se zabývá historií našeho národa, zná všechny naše rituály a tradice a uchovává veškeré vědění na-šeho národa pro příští generace. A ze všeho nejvíc se zabývá proroctvím."

"Co pořád máte s tím proroctvím?" zeptala se podrážděně. "Finn se taky o něčem podobném zmiňoval."

"Nepřisluší mi, abych ti o tom říkal. Všechno ti vyjeví shar tahl, až přijde vhodný čas." Pokrčil rameny a pozvedl ruku dlaní vzhůru. "Tahlmorra."

Alix ho upřeně pozorovala v mihotavé záři pochodně. Pů-sobil cize, jako by vystoupil ze sna. Alix tedy až dosud vy-růstala v domnění, že Cheysuliové jsou prokletý národ, že stojí mimo zákon a že jsou z Mujharova rozhodnutí odsou-zení k vyhubení. Věděla však, že Duncan jí nelže, třebaže by tomu moc ráda uvěřila. Jeho oči však neklamaly.

"Pokud je všechno, cos mi tu pověděl, pravda, pak je tu ještě něco," řekla hluše. "Jsi můj bratr, stejně jako Finn."

Duncan se usmál. "Ne. Finn i já máme stejnou matku, ale Hale byl mým, jak říkáte vy Homanaští, nevlastním otcem, pěstounem. Můj jehan zemřel, když jsem byl malý chlapec."

Alix si uhladila sukni. "Tomu už vůbec nerozumím. Říkals, že Hale si odvedl Lindir a měli spolu dítě. Mě." To slovo jí nešlo přes rty. "Takže pokud byl Finnovým otcem a tvým pěstounem... nechápu to."

"Hale byl Shaineovým leníkem. To je typické pro Cheysulie: dědičná služba Mujharovi a jeho přízni. Až do začátku qu'mahlin byli Cheysuliové leníky Mujhara, krále homanaského, a sloužili mu, jak bývalo zvykem. Lindir byla rozto-milé děcko, které nacházelo veliké potěšení ve škádlení ot-cova leníka; bavila se tím. Později, kdy už dávno nebyla dítě, se Hale nijak nebránil její kráse. Ani Lindir nebyla proti." Pobaveně se usmál, když spatřil Alixin šokovaný výraz.

"Homanaští skrývají své mei jha a dělají si z nich děvky. Chey-suliové mají také ženy, cheysula i mei jha, manželky i mi-lenky, ale chovají je ve vysoké vážnosti."

"Takže Hale tvoji matku opustil!"

"Bylo to jeho přání. Tady u nás to chápeme. Muži i ženy se mohou svobodně rozhodovat, koho si zvolí za partnera a kdy." Ušklíbl se. "Ale teď máme málo mužů a žen ještě méně."

Alix s námahou polkla. "Raději bych zůstala mezi Homanaskými."

Duncan přivřel oči. "Ale vždyť jsi zpola Cheysuli. Z na-šeho pohledu tedy patříš k nám."

Alix horečně uvažovala a snažila se pochopit. "Lindir po-rodila dceru, a Shaine se nedočekal vytouženého dědice."

"Je to tak," souhlasil Duncan.

"Proto si vzpomněl na svého bratra, Ferguse, který má syna."

"Aha."

Alix zadržela rozechvělý dech. "A tohoto chlapce, svého sy-novce, jmenoval svým následníkem. Princem homanaským."

Duncan bedlivě sledoval Alixinu tvář. "Ano, je to tak."

Cítila, jak ji zbolelo u srdce. "Takže Carillon je můj bratranec!"

"Přesně tak," pronesl tiše a chápavě Duncan.

Alix si přitáhla kolena k tělu a pevně je objala rukama. Opřela si o ně čelo a silně tiskla oči. Připadala si zrazená.

Dřív jsem byla pouhá pachtýřova dcera, ale Carillon mě měl rád. Teď jsem Cheysuli - prokletý vlkodlak - a navíc jeho sestřenice z druhého kolena. Hořkost jí zaplavila hrdlo. Už nikdy za mnou nepřijde!

Choulila se do kloubíčka a tiše se trápila ve vlkodlačím dou-pěti.

Kapitola pátá

Na úsvitu se Alix, zahalená do hnědé vlněné příkrývky, probudila; jen matně si vzpomínala, že strávila noc ve spo-lečnosti vlkodlaka. Jistě věděla jen to, že plakala a že ji po-bízel, aby všechno zaspala; nic víc si nepamatovala. Teď ve velkém stanu seděla sama, zbavená iluzí, v němž až dosud vě-řila.

Nad vstupem do stanu se zavlnila plachta. Alix zvedla oči; předpokládala, že to je Duncan, ale spatřila Carillona. Rychle vyskočila a odhodila deku. Náhle strnula. Odvracel od ní pohled, tvářil se divně a vůbec ne vstřícně, jak bývala zvyklá.

Určitě mu to řekli...

Paže jí klesly. Duši jí naplnil smutek. Nedokázala se mu podívat do očí, nesnesla by ten odmítavý pohled.

"Alix..."

"Nic mi neříkej, pane," vypravila ze sebe jako ve snu. "Do-kažu si představit, co sis pomyslel, když ses dověděl, že pach-týřova dcera je spřízněna s vlkodlaky."

Vstoupil dovnitř.

"Víš jistě, že mluví pravdu?"

Rychle zvedla hlavu. "Tak ty jim nevěříš?"

Usmál se. "Myslíš si, Alix, že se nechám jen tak obalamu-tit? Myslím, že tě obelhali. Nic cheysulijského na tobě není.

Máš hnědé vlasy, ne černé, a oči jantarově průzračné, a ne žluté, zvířecí!

Přivinul ji k sobě. Rozplakala se. Ty slzy svědčily o důvěře, která mezi nimi ještě nevyprchala. V jeho síle hledala útě-chu. Pevně ji objal, poprvé za celou tu dobu, co se znali.

"Až mě pustí, půjdeš se mnou," zašeptal jí do zcuchaných vlasů. "Nesměj tě tu držet."

Zvedla hlavu. "Duncan tvrdí, že musím zůstat."

"Vezmu tě s sebou."

"Jak víš tak jistě, že tě pustí?"

Kysele se ušklíbl. "Pro strýce mám příliš vysokou cenu, nemohou mě tu dlouho držet."

"A já?"

"Ty, Alix?"

Olízla si rty. "Jestli jsem opravdu ta, za kterou mne po-važují, pak jsem Mujharova vnučka. Dcera princezny Lindir."

"Pokud se však chceš hlásit ke královskému původu, mu-síš přiznat i svou vlkodlačí krev," řekl pobaveně.

Alix se od něj odtáhla. "Ne! Chci jen vědět, jak to je... chci zjistit pravdu! Carillone, jestli jsem skutečně králova vnučka - co když tu budu muset zůstat?"

"Myslíš snad, že Mujhar uzná svou napůl vlkodlačí vnučku?"

Ta slova ji zbolela. "Carillone..."

"Musíš si na to zvyknout. Jestli ti vlkodlaci mají pravdu, pak jsme bratranec se sestřenicí. Ale Shaine tě nikdy ne-přijme, neuzná tě. Nenabídne ani zlámanou grešli, aby tě odtud dostal." Princ zavrtěl hlavou. "Je to tvrdé, ale pochop, nechci v tobě vzbuzovat falešné naděje."

Alix si prokřehlými dlaněmi zakryla tvář. "Ale když mě tu necháš..."

Popadl ji za paže a ruce jí odtáhl z obličejů. "Nenechám tě tu! Odvezu tě na královský hrad, i když nedokážu od-hadnout, jak tě tam přijmou."

"Nemusíš jim přece říkat, kdo jsem."

"Mám o tobě snad tvrdit, že jsi moje milenka nebo co? Děvče z podhradí, které jsem si vyhlédl?" Povzdechl si, když uviděl, jak se tváří. "Alix, co jiného bych jim měl říct?"

"Tak jim tedy pověz pravdu."

"A mám se pak dívat, jak se s tebou Shaine vypořádá?"

"To neudělá!"

Pevně jí stiskl ramena. "Mujhar postavil Cheysulie mimo zákon, vyřkl nad nimi ortel smrti. Myslíš snad, že zruší vlastní nařízení jen kvůli dceři muže, který mu svedl jedi-nou dceru?"

Alix se od něj odtrhla. "Ale on ji nesvedl! Šla s ním dob-rovolně! Duncan to říkal..." Náhle se zarazila a zděsila se.

Carillon si ztěžka povzdechl. "Takže tys uvěřila i takovým povídačkám! Jak vidím, nedalo moc práce, abys v sobě za-přela homanaskou krev a stranila vlkodlakům!"

"Ne!"

Jsi Cheysuli, liren. To promluvil zvonivý jestřábí hlas. Ne-zapírej svůj původ! Zůstaň s námi.
Alix zprudka odtrhla plachtu nad vchodem a podívala se na oblohu. Cai plachtil vysoko na nebi a nechal se unášet letním vánkem.
"Ale já nechci zůstat!" křikla.
Tvé místo je zde, liren.
"Ne!"
"Alix!" Carillon k ní přiskočil a popadl ji za paži. "S kým to mluvíš?"
Královský palác není vhodné místo pro tebe, pronesl pták tiše.
"Nechci tu zůstat," trvala na svém, překvapena tím, že se vůbec baví s ptákem. "Nechci!"
"Alix!" křikl Carillon.
Prudce napřáhla ruku. "To ten pták! Ten jestřáb! Tamhle!"
Rázem ji pustil a zděšeně na ni pohlédl. Pak zvolna stočil zrak k jestřábu na obloze.
"Dovol mi odejít s Carillonem," zaprosila. Pochopila, že ten pták ji přemlouvá a nepřeje si její odchod.
Nechci tě tu držet násilím. Mohu tě o to jen žádat.
Alix odtrhla pohled od ptačí siluety a naléhavě se podívala na Carillona. Křečovitě se ho chytla.
"Vezmi mne s sebou. Pověz Mujharovi cokoli, ale nenechávej mne tu!"
"Ty tvrdíš, že ten pták mluví?"
"Ano, kdesi uvnitř, někde v duši. Slyšela jsem jeho hlas." Všimla si, jak ho to šokovalo. Snažila se to Carillonovi vy-světlit. "Vlastně to ani nebyla slova. Spíš něco jako tóny... ale porozuměla jsem jeho myšlenkám."
"Alix..."
"Slíbils přece, že mě odtud odvedeš," zašeptala.
Napřáhl ruku a ukázal na jestřába. Rubínový prsten se za-leskl. "Tak ty rozmlouváš se zvířaty!"
Alix zavřela oči a pustila ho. "Necháš mne tu tedy?"
"Vlkodlačí čáry..." pronesl zvolna.
Pohlédla mu do tváře, aby zjistila, co si myslí. Náhle ji pevně objal.
"Neměnila ses," řekl. "Jsi pořád ta stará Alix. Jsi silná a hrdá a tvoje duše trpí tím, co říkají ti vlkodlaci. Alix, chci, abys byla se mnou."
Ale tys vyrostla pro jiného, připomněl jestřáb tiše. Není to princ, kdo je ti souzen.
"U všech bohů," zašeptala a upřela na Carillona zoufalý pohled, "kdy už konečně budu mít klid?"
"Alix!"
Odstoupila a rozběhla se pryč, do lesa, kde cítila bezpečí.
Doběhla až na prosluněnou paseku s vysokou svěží trávou. Toužila zklidnit svou rozbouřenou mysl. Celá se chvěla.
Jsem vlkodlak! V mých žilách koluje krev vlkodlaků spolu s krví královského rodu! plakala její duše.
Promnula si oči. Pálily. Snažila se potlačit slzy. Nebyla plačtivá, ale nedávné události ji zcela vyčerpaly. Toužila po klidu a bezpečí.
Maminko! povzdechla si v duchu. Narodila jsem se jako prosté venkovské děvče, nebo jako namyšlená a rozmazlená princezna?
Nevěděla kudy kam. Toužila být Carillonovi po boku tam doma, v Homanaském království, ale zároveň cítila, že ji cosi začíná přitahovat k tajemným Cheysuliům. A protože jí Torrin vychoval tak, aby si vážila všech lidí, nemohla se k nim obrátit zády.
Zaslechla jakýsi šelest. Rychle vzhledla. Měla strach, že ji Finn znovu pronásleduje. Nevěřila mu, třebaže jí sám řekl, že je její nevlastní bratr. Alix totiž odhalila jistý rys jeho po-vahy: byl nezkrotný a žádostivý.
Na větev zlehka dosedl jestřáb. Peříčka se mu ve vánku čepýřila. Měl peří stejné barvy jako Cai, ale Alix poznala, že tohle je jiný pták. Byl menší, útlejší. Ale zobák měl stejně zahnutý a ostrý jako Cai, stejně tak dobře uzpůsobený k lovu. Mimoděk se zachvěla.
Zůstaneš tedy? zeptal se pták.
Upřeně si ho prohlížela a hledala rozdíly mezi ním a Caiem. Jestřáb se na ni pozorně zahleděl.
Tak zůstaneš? zeptal se znovu. Nebo nás opustíš?
Alix se snažila nemyslet na to, co jí pták říkal. Přece ne-dovolí Cheysuliům, aby manipulovali s jejím myšlením. Ne-stála o to zaplétat se do jejich kouzel, třebaže byla mocná a lákala.
Když konečně překonala strach, zmocnil se jí údiv. Nej-dřív k ní promlouval vlk, potom Cai - a teď i tenhle malý jestřáb.
U všech bohů, vždyť já těm zvířatům rozumím! Dech se jí zatajil. Jestli tohle kouzlo je příznačné pro Cheysulie, pak to určitě nijak nesouvisí s temnými čarami. Je to spíš určitý druh nadání.
Konečně jsi to pochopila, pochválil ji jestřáb uznale. Schopnost rozmlouvat s lir je skutečně kouzelná vlastnost, nikomu však neublíží. A navíc, ty nejsi jako ostatní, pro-tože nikdo jiný nedokáže rozmlouvat se všemi lir. Máš naši krev a my jsme na tebe hrdí.
"Stejně za všechno může Hale, který svou sobeckou lás-kou všechno pokazil!" vyhrkla Alix. Překvapila ji vlastní smělost. Poočku se podívala na ptáka, aby zjistila, zda se neurazil.
Ten však pobaveně odpověděl: Jistě, pro Cheysulie by bývalo bylo lepší, kdyby se ti dva nikdy nepotkali. Ale pak bys neexistovala ani ty.
"Co jsem já?" zeptala se nahlas. "Obyčejné děvče, po kte-rém zatoužil jeden cheysulijský bojovník."
Finn. Podobné touhy čas od času přehluší Finnův zdravý rozum. Ale on už je takový.
"Je jako zvíře," povzdechla si Alix a utrhla list trávy.
Finn je pouhý člověk. Zvířata jsou moudřejší, mají lepší cit a vybranější chování. Nesrovnávej ho s něčím, čemu se

nemůže rovnat.

Alix překvapená příkrými slovy jestřába se tichounce po-usmála. "Škoda, ptáku, že tě Finn neslyšel. Možná by se as-poň zamyslel nad svými mravy."

Finn přemýšlí jen velmi vzácně.

Alix se obezřele zahleděla na jestřába. List trávy jí po-zvolna vyklouzl. "Ty ale nejsi Cai. Kdo tedy jsi? Pověz."

Možná někdy jindy, uhýbal pták. Mohu ti říct jen to, že mi na tobě záleží.

Vzápětí se jestřáb vznese k modré obloze a zmizel z do-hledu. Alix se za ním sklíčeně dívala. Povznášející pocit, který zažívala při rozhovoru s ptákem, pozvolna vyprchával a ona zas byla jen zmatená a vyděšená dívka. Váhavě vstala a zamířila zpátky do tábora.

Velmi ji překvapilo, když zjistila, že stany byly strženy a složeny do pevných balíků. Bojovníci je naložili na koně, uhasili oheň a všechny uhlíky pečlivě rozhrabali. Alix upro-střed holé mýtiny náhle napadlo, že i v její duši je podobně prázdné. Zaskočila ji ta náhlá změna. Carillon k ní přistoupil, stiskl jí ruku a schoval ji ve své dlani.

"Prozatím budeme spolu," pronesl tiše. "Řekli mi, že s nimi musím pokračovat dál." Ušklíbl se. "Prý jsem zesláblý a nemůžu se vydat na zpáteční cestu do našeho království. S tím zraněním však měli pravdu; už se to skoro zahojilo a já si připadám tak silný, že bych se mohl postavit které-mukoli z nich."

Podívala se na zápěstí. Spatřila zhojené jizvy po vlčích zubech. Otok i krvácející místa zmizely a poraněná pokožka se zacelila.

Opravdu znají léčivá kouzla, pomyslela si a vzpomněla si na Finnova slova.

"Ano, můj pane, možná to tak bude lepší," řekla nahlas. "Aspoň se nemusíme loučit."

"Řekl jsem ti přece, že tě odvezu na královský hrad."

Smutně se usmála. "Jako svoji milenkou?"

Carillon se zazubil a pozvedl její ruku. Rty se zlehka dotkl Alixina zápěstí. "Kdyby na to došlo, rozhodně bych nebyl proti."

Zrudla. Zkusila vyprostit se z jeho sevření. Princ ji však držel pevně. Zlehka zavrtěl hlavou a s úsměvem řekl: "Ne-chtěl jsem tě uvést do rozpaků. Prostě jsem jen řekl, co si myslím."

"Jsem tvoje sestřenice." Nevěřila mu tak docela.

Carillon pokrčil rameny. "V královských rodech se sest-řenice nezřídka vdávají za bratrance, když je to ku prospě-chu věci. A náš svazek by nemusel být homanaskému lidu proti mysli."

Alix hledala slova: "Můj pane..."

Škádlivě pozvedl obočí. "Snad bys už konečně mohla pře-stat s těmi tituly, když se bavíme o našem společném ži-votě."

Alix se chtěla zasmát, ale nesvedla to. Po tu krátkou dobu, co se znali, toužila po podobném okamžiku, ale přece jen nedoufala, že by k tomu mohlo dojít. A teď z toho byla zma-tená. Skutečnost, že zjistila svůj pravý původ, ji uváděla do značných rozpaků.

"Jednou se určitě ožením a vezmu si princeznu," řekl tiše, "abych zajistil dědice trůnu. Princové však často mívají mi-lenky..."

Alix si vybavila Duncanova slova o cheysulijském zvyku vážit si žen i milenek. Nějak to pořád nedovedla pochopit. Ale vždyť Carillon mi nabízí totéž... Křečovité se za-chvěla. Pro koho se rozhodne - pro Cheysulie, nebo pro prince homanaského?

"Alix?"

Opatrně odtáhla ruku a zpríma se mu podívala do očí. "Nedokážu ti odpovědět, Carillone. A navíc, ještě jsme od-tud neunikli."

Chtěl něco dodat, když v tom k nim tiše přijel na koni Finn. Carillon si cheysulijského bojovníka nepřívětivě změ-řil. Ten se jen ušklíbl. Pak se podíval na Alix.

"Pojedeš se mnou, rujholla?"

Všimla si změny v oslovení. Zmocnil se jí odmítavý pocit, ale zároveň v tom bylo jisté zadostiučinění. Neuznávala je-jich pokrevní příbuzenství a už vůbec nestála o fyzický kon-takt, který by ji při společné jízdě na koni čekal.

Přistoupila blíž ke Carillonovi. "Pojedu s princem."

"A on nejspíš kvůli tobě spadne z koně."

Carillon se na Finna nepřívětivě podíval. "Pojedu na mém koni, vlkodlaku."

Finn se rozesmál a náušnice se mu zablýskla. "Měl bys nás raději titulovat jinak, princátko, abys neurážel vlastní sestřenku."

"Ty bys měl změnit své chování, ne on!" utrhla se na Finna Alix.

Finn se zamačal a pak se vyzývavě podíval na prince. "Co-pak nechápeš? Odnynějška máš nejen děvku a sestřenku v jedné osobě, ale značně se ti rozšířilo i příbuzenstvo."

"Být příbuzný, a s tebou?" ušklíbl se princ.

"Už je to tak," kývl Finn vážně. "Třeba i se mnou. Alix je totiž moje rujholla, princátko, i když jen napůl. Tím pádem jsme my dva v jistém smyslu bratrance." Zasmál se. "Takže já teď jsem příbuzný prince homanaského, který skrze svého strýce a homanaského krále napomáhá vyvražďování mého národa. Ale v tom případě bys měl zlikvidovat i ji, nemám pravdu?"

"Jestli kdy zabiju nějakého vlkodlaka, pak to budeš právě ty!" zahřimal Carillon. "A vás zbylé přenechám strýci Mujharovi."

"Carillone!" vyjekla Alix zděšeně.

Finn se sešíroka usmál a rozpráhl ruce. "Vidiš, princátko? Všechno, cos teď pronesl, se týká i jí. Dobře si rozmysli, co

uděláš, abys jí neublížil."

Carillonova ruka sklouzla k těžkému meči zavěšenému k pásu. Alix zarazilo, že mu Cheysuli dovolil jej nosit. Zbraň však netasil. Finn se na oba usmál a odklusal. Cestou křikl cosi na dalšího bojovníka v cheysulijské řeči.

"Provokuje tě," poznamenala Alix tiše. "Chce ti ukázat, kdo je tady pánem."

Carillon se na Alix udiveně podíval. Pak s úsměvem pro-hodil: "Mohla bys mi povědět něco o mé budoucnosti, Alix? Vidiš do mého srdce přece stejně dobře jako do Finnova."

V jeho slovech raději nehladala narážku na vlastní schop-nosti kouzlit. "Nevidím do něj. Říkám jen, co si o něm mys-lím. A ohledně tebe..." Zaváhala. "Myslím, že jednoho dne se staneš králem."

Zasmál se, vzal ji do náruče a vyhodil do výše. "Alix, dě-kuji osudu, že jsem se tenkrát rozhodl projet se vaší zahra-dou! Něco tak chytrého by mne jinak ani snu nenapadlo!"

Pobaveně se usmála. Potěšila ji jeho vřelá reakce. To, jak pevně ji oběma rukama držel kolem pasu, vůbec nesvědčilo o tom, že docela nedávno jeho zápěstí poznamenaly vlčí zuby. Alix ho jednou rukou objala kolem krku a prsty mu prohrábla vlasy.

"Nevyplísnila jsem tě snad tehdy pořádně, když tvůj kůň zdupal všechny moje sazeničky?"

Zatočil s ní ve vzduchu a pak ji s kajícím výrazem po-stavil na zem. "Opravdu jsi mi to dobře vysvětlila. Málem jsem se styděl za to, že jsem se kdy narodil."

Společně se rozesmáli. "Dokonce i princ by měl obejít za-hradu, když se jí vyhne jeho kořist. Nic jsem nedala na tvé přepychové šaty ani na zlato, které tě zdobilo. Bez obalu jsem tě požádala, abys mi tu spoušť zaplatil."

Výbojně vztyčila hlavu jako urozená dáma. "Ale mě si jen tak nekoupíš, můj pane a princi, třebaže jsi následník ho-manaského trůnu!"

"A čím si tě mohu získat?" zeptal se tiše.

Alixin úsměv vypřchal. Odvrátila tvář. "Nevím, čím by sis mne mohl získat. Ještě jsem o tom nepřemýšlela."

"Alix..."

"Prostě nevím, Carillone."

Než se princ zmohl na slovo, přistoupil k nim Duncan. Vedl hnědáka a v druhé ruce držel mohutný luk, který pře-dešlý večer natíral olejem. Carillon na něj krátce pohlédl a zarazil se.

Duncan se zamračil: "Pane?"

"Dívám se na tvůj luk."

Cheysuli jej pozvedl. "Ten? Není nijak zvlášť dobrý. V Pev-nosti mám lepší. Tenhle je dobrý tak k lovu, i když i v boji se uplatní."

"Ale je to pěkný cheysulijský luk," trval na svém princ. "O vašich lucích jsem hodně slyšel."

Duncan se pousmál a luk mu podal. "Prohlédni si ho. Abys věděl, tenhle není nejlepší z těch, co jsem vyrobil."

Carillon přehlédl Duncanovu neskromnou poznámku a skoro nábožně sáhl po luku. Byl dovedně vypracovaný, léty ohlazený, z tvrdého dřeva. Po celé jeho délce se táhly po-divné runové symboly, vinuly se kolem dokola jako dlouhý had.

Carillon pohlédl na Duncana. "Viš, co je napsáno na tom luku?"

Duncan se nadneseně usmál. "Prosba, aby vypuštěný šíp neminul cíl. Ale je to spíš legenda, pane." Cynicky přimhouřil oči. "Je to užitečná věc. A skutečnost, že Shaineovi vojáci se našich luků obávají, nám jen přihrává."

"Myslíš, že je možné s tímto lukem minout cíl?"

Duncan se zasmál. "Každý šíp může minout svůj cíl. Ale Cheysuliové opravdu jen málokdy nezasáhnou vyhlédnutý cíl." Duncanův úsměv vystřídal zachmuřený výraz. "Jde nám o život. Když nás Mujharovi vojáci začali lovit jak pra-šivou zvěř, naučili jsme se bojovat."

Carillon se zatvářil neurčitě. "Ale vaše luky byly pověstné dávno předtím, než nad vámi byla vyslovena klatba, vlko-dlaku."

Duncan se zamračil. "Řekněme tedy, že naše dovednosti se o to víc vytříbily, princi."

Carillon Duncanovi vrátil luk. Ten po něm sáhl bez jedi-ného slova a podíval se na Alix. "Je čas vyrazit. Pojedeš se mnou?"

Dívka pozvedla hlavu. "Už jsem řekla tvému bratrovi, že pojedou s princem."

Duncan podal Carillonovi hnědákovy otěže. "Tvého koně ti vrátíme, až se docela uzdravíš, pane. Prozatím si vezmi mého."

Carillon beze slova nasedl. Než se Alix zmohla na pokus vylézt za ním, Duncan ji popadl a posadil za prince. V tom gestu bylo hodně důvěrnosti. Duncan se otočil a mlčky od-kráčel.

Také Finn se vyšvihl na svého hnědáka a vyjel před nimi. "Kdyby tě, rujholla, princátko při jízdě obtěžovalo, pak bude lepší, když pojedáš se mnou."

Alix se zpříma zahleděla do jeho vyzývavé tváře. Neodpo-věděla. Očividně ho ignorovala.

Finn se lehce zakřivil a vyrazil.

Kapitola šestá

Zdlouhavá cesta přinutila Alix, aby se o Carillona opřela. Lehce si položila hlavu na jeho široká záda a velmi si přála, aby na chvíli zastavili a oni si mohli trochu odpočinout. Kdykoli je Finn na koni mýjel, napřímila se a nasadila ne-zúčastněný výraz. Jakmile se však ztratil z dohledu, znovu se poddala únavě.

Cheysuliové zajatcům nefekli, kudy pojedou; věděli jen, že na konci cesty je čeká Pevnost. Carillon sice požadoval, aby ho spolu s Alix okamžitě propustili, a hrozil pomstou krále Mujhara, ale Duncan zdvořile odmítl. Alix oba bratry během celodenní jízdy tiše pozorovala a žasla, jaký je mezi nimi rozdíl. Duncan si se vším dokázal poradit a nedal na liché domněnky. Třebaže si Alix nepřála nic jiného než oka-mžitě spolu s princem opustit Cheysulie, přece jen jí byla

Duncanova přítomnost milejší než Finnova.

Večer seděla spolu s Carillonem u ohničku. Zmáhala ji únava. Princ svlékl svůj zelený plášť a přehodil ji ho přes ramena. Vděčně se do něj zahalila. Také princ cítil slabost. Ruce natáhl k plamenům, aby se zahřál. Třebaže začínalo léto, noci pořád ještě byly chladné. Navíc Alix věděla, že ne-vypadá zrovna nejlépe. Cop se jí rozpletl, vlasy zacuchaly a na šatech bylo vidět, že jsou už příliš dlouho nošené. V obličeji byla uspiněná a škrábanec ve tváři, který jí způsobila větev, pořád ještě pálil.

Všimla si, že Cheysuliové mají s sebou jen věci nezbytně nutné. Bojovníci měli jen nůž za opaskem a lovecké luky. Alix je rozmrzle pozorovala. Rychle upravili místo k přenocování a zapálili ohničky, aby si mohli ohřát kousky dušeného masa. Velké stany nechali zabalené; Alix pochopila, že noc budou muset strávit pod širým nebem jen tak pod dekou. Znaveně se podívala na Carillona, který seděl vedle na Duncanově krvavě rudé vlněné přikrývce. "Mnohem raději bych prospala noc v bezpečí pod střechou mého otce."

Carillon, který tupě zíral do ohně, jen s námahou odtrhl oči od plamenů. Usmál se. "Kdybys si mohl vybrat, pak bych chtěl být ve svých komnatách královského paláce. Ale ani příbytek tvého otce bych neodmítl."

"Pořád by to bylo lepší, než být tady," povzddechla si Alix rozladěně.

Carillon si poposedl a zkřížil nohy. V záři ohně se mu v potměšilem úsměvu zablýskly zuby. "Jen až dostanu při-ležitost, Alix, pak tihle d'áblové budou litovat všeho, čeho se dopustili."

Dívku zamrazilo. Vzhledla a podívala se do princova podmačeného obličeje. "Ty bys je všechny nechal pobít?"

Privřel oči. Pak se zatvářil rezervovaně a urovnal jí na zá-dech zcuchaný cop. "Tohle žena nejspíš nepochopí. Ale já jsem muž a musím sloužit svému králi ve všem, dokonce i když mi nařídí zabít. A sankce proti Cheysulům, pokud vím, Shaine neodvolal. Nebyl bych dobrým následníkem trůnu, kdybys nechal tohle hadí hnízdo bez povšimnutí."

Cheysuliové byli postaveni mimo zákon. Král Mujhar nad nimi osobně vyslovil ortel smrti."

Alix si přitáhla plášť pevně k ramenům. "Carillone, co když Cheysuliové královský rod nezačarovali? Co když všechno, co říkají, je pravda? Pořád ještě bys trval na jejich vyhla-zení?"

"Vlkodlaci začarovali královskou rodinu ve chvíli, kdy Hale unesl Lindir. Královna posléze podlehla těžké nemoci a Shaineova druhá žena neprodila jediné živé dítě. Co by to bylo jiného, když ne následek vlkodlačích čarů?"

Alix si povzddechla a zahledla se na ruce, jimiž pevně sví-rala lem zeleného vlněného pláště. Úmyslně promluvila hlubším, konejšivým hlasem, třebaže její slova vůbec ne-byla uklidňující. "Možná se to stalo v souladu s tím, čemu Cheysuliové říkají tahlmorra. Možná v tom hraje roli vůle bohů."

Princ ji uchopil za bradu a natočil její obličej proti ohni. "Jak vidím, začínáš stranit vlkodlakům, Alix. Není to dávno, co ses s nimi poznala, že?"

Strnule na něj zírala. "Nezastávám se jich, Carillone. Ale taky je nechci odsuzovat."

"Přestože je král Mujhar prohlásil za d'ábly?"

Alix se zlehka dotkla princova zápěstí a přejela po jizvách způsobených Storrovými zuby. Znovu jí před očima vytanul okamžik, kdy se Finn proměňoval z vlka v člověka. Jen stěží se jí podařilo překonat úzkost, která se jí vkrádala do hlasu.

"Carillone, dovolil bys, aby král zahubil i mě!"

Princ si povzdechl, zavřel oči a odtáhl ruku. Promnul si oči a zprudka odhodil pramen vlasů z čela.

"Shaine se jen tak nenechá od něčeho odradit. Když před něj předstoupíš s tvrzením, že jsi vlkodlak a zároveň jeho příbuzná, hluboko mu tím urazíš. A můj strýc je velmi je-šitný muž." Carillon se podmačeně pousmál. "Přesto ne-dovolím, aby ti ublížil. O to se postarám."

Alix si přitáhla nohy k tělu a objala je pažemi. "Vyprávěj mi o královském paláci, Carillone. Dřív jsem se tě na to bála zeptat. Pověď, jak je veliký!"

Princ se zamyslel. "Mnoho lidí o něm sní. Je to pevnost ve městě. Něco vím z jeho historie. Nepřátelům se ho nikdy nepodařilo dobýt, nikdy nevstoupili do jeho sálů ani cho-deb. Znamená víc než jen královské sídlo, Alix, je srdcem Království homanaského."

"A ty v něm žiješ odmalička?"

"Já? Ne. Žil jsem v Joyenne, na otcově hradě, který leží pouhé tři dny cesty od Mujharova paláce. Narodil jsem se tam." Při té vzpomínce se pousmál. "Můj otec se vždycky spíš držel stranou velkých měst a já ho docela chápu. Hlavní město je nádherné, výstavné, ale já taky dávám přednost venkovu." Povzdechl si. "Až do loňského roku, kdy jsem byl oficiálně prohlášen za následníka královského trůnu, jsem pobýval v Joyenne. Ted' se zdržuji spíš v královském paláci. Je opravdu skvělý."

"Ještě nikdy jsem v sídelním městě nebyla," posteskla si Alix smutně.

"Město patří králi a je velmi dobře střeženo. Ženy s dětmi jsou v ulicích města v bezpečí."

Alix odvrátila zrak. "Možná je to díky slibu, který Mujhar dal Torrinovi: že nedovolí, aby Lindirina vlkodlačí dcera vstoupila do města."

Carillon strnul: "Pokud jí opravdu jsi."

Dívka sklopila oči: "Začínám mít pocit, že je to tak."

"Alix..."

Sklonila hlavu a nezraněnou tvář si opřela o koleno. Vážně se zadívala do princova obličeje. "Promlouvám ke zvířatům, pane. Rozumím jim. Pokud tohle nejsou vlkodlačí čáry, pak je to určitě boží nadání."

Položil jí ruku na rameno. "Alix, nechci, abys takhle mlu-vila. Ty přece nejsi vlkodlak jako oni."

"Ale vždyť jsem napůl Cheysuli!"

Carillon se rozhlédl stmívajícím se táborem. Všichni ko-lem byli černovlasí, žlutoocí, oblečení do kůže, s masivními zlatými ozdobami. Znovu pohlédl na Alix a chvíli pozoroval odraz tančících plamenů v jejích očích; z medové hnědi po-zvolna přeskakovaly žlutavé ohničky.

Polkl. Snažil se ovládnout. "Na tom nesejde. Beru tě ta-kovou, jaká jsi."

Alix se zmohla na posmutnělý úsměv a dotkla se princovy ruky. "Pokud jsi nezavrhл mne, pak nesmíš zavrhnout ani ostatní."

Carillon měl v úmyslu její tvrzení rázně popřít, ale ne-udělal to. Všiml si zoufalého výrazu v jejích očích i únavy, která z nich vyzařovala. Objal ji kolem ramen a přitiskl k sobě.

"Alix, řekl jsem přece, že na tom nesejde."

"Jsi následník královského trůnu," připomněla tiše. "Pro tebe je to důležité."

"Nejsem ještě král, proto na tom nezáleží."

A až se králem staneš, pak mé příbuzné vyhladíš? po-myslela si v duchu.

Ráno k nim Duncan přivedl Carillonova hnědáka. Alix po-hlédla z koně na náčelníka a povšimla si jeho slavnostního výrazu. Finn stál vedle něj a významně se usmíval. Alix zrudla. Odvrátila od něj oči a věnovala svou pozornost Duncanovi.

"Včera ses držel velmi dobře, pane," řekl Duncan tiše. "Máš naše svolení odjet. Finn tě doprovodí."

Carillon se na něj upřeně zahleděl. "Cestu najdu sám, vlkodlaku."

Duncan stiskl rty. "O tom nepochybuju. Cheysuliové už pětadvacet let strádají nesmyslnou zlobou krále Mujhara a bylo by pošetilé riskovat, aby nás jeho dědic provázel až do našeho tajného útočiště. Finn dohlédne na to, že nás ne-budeš sledovat."

Carillon zrudl vztekem. Náčelníkova slova ignoroval. Pře-vzal od něj otěže z rudé kůže a obrátil se k Alix. "Pojedeš v sedle přede mnou."

Duncan však dívka, která se chystala nasednout, rychle zastoupil cestu. "Ty zůstaneš s námi."

"Nemůžu se nutit, abych zůstala!" ohradila se zlostně. "Vyslechla jsem tě a respektuji vás, ale s vámi zůstat nechci. Můj domov je pod střechou mého otce."

"Tvůj domov je mezi lidmi, z nichž pocházel tvůj pravý otec."

Alix cítila, jak tuhne. Docela přirozeně zmínila Torrína, ale náčelník jí jedinou větou připomněl, že už není jen prostou homanaskou dívkou.

Usilovně se snažila ovládnout zrychlený dech. "Chci od-jet s Carillonem."

Náušnice s jestřábem se zakývala, když Duncan zavrtěl hlavou. "Ne."

"Přece bys nás tak záhy neopustila, rujholla," uchechl se Finn, "vždyť jsme se až dosud pořádně nepoznali. Je toho ještě hodně, co o nás nevíš."

"Pořád jsem napůl homanaské krve," řekla pevně. Duncan sjela vzdorovitým pohledem. "Pojedu s Carillonem."

Princ k ní přistoupil a majetnický jí položil ruku na rame-no. "Podle vašich vlastních slov je Alix moje sestřenice. Proto ji odvezu na královský dvůr. Nemůžete jí to zakazovat."

Finn udiveně pozvedl obočí. "Že nemůžeme? O vašich osudech bylo rozhodnuto včera večer na Velké radě, zatímco vy už jste spali. Já jsem trval na tom, abychom vás zadrželi oba, abyste měli možnost poznat, že nejsme ďábelské by-tosti, jak si myslíte, ale přehlasovali mě. Můj rujhollí roz-hodl, že se smíš vrátit ke strýci, který obratem vyše vojáky, aby nás pobili." Pokrčil rameny. "Přesto ale někteří z nás pořád ještě věří, že ses za tu dobu, cos strávil s námi, stačil přesvědčit, že i my jsme lidé, podobně jako ty. Obávám se však, že beztak prahneš po okamžiku, kdy nám to budeš moci spočítat." Křivě se pousmál. "Tak jak ses rozhodl, princátko? Nezůstaneš přece jen s námi?"

Carillon stiskl Alixino rameno. "Nemýlíš ses, vlkodlaku. Jakmile se vrátím, vyšlu své lidi proti vám."

"I v případě, že tím budeš riskovat její život?"

Alix se zachvěla. Carillonova ruka sklouzla k meči. "Uchráníš ji, vlkodlaku?"

"Přece by nešel proti vlastní krvi," pronesl Duncan od-měření. "A co vojáci krále homanaského? Ušetří život jedné cheysulijské dívky? Nevěřím, že by na někoho brali ohledy. Pokud jim dovolíš, aby nás pronásledovali, pak riskuješ, že zahyne."

"Pusťte mě," zaprosila Alix. "Mujhar třeba nakonec voj-ska nevyšle."

"Alix!" okřikl ji Carillon.

Finn se cynicky zakřenil. "Tak vidíš, mei jha, jaké jemné mravy má tvoje princátko. Jen ať ti nakuká, že jsme krvelačné bestie. Pokud však vím, byli to právě Homanaští, kteří rozpoutali qu'mahlin, a jsou to zase Homanaští, kteří v něm léta pokračují. S tím Cheysuliové nemají pranic společ-ného."

"Tak už dost!" rozplakala se Alix. "Přestaňte s tím!"

Carillon ustoupil stranou a vytáhl meč z pochvy, jen to zasvištělo. Stál před nimi a masivní nablýskaný meč pevně svíral oběma rukama. Alix zahlédla rubín, který se jasně roz-zářil pod slunečními paprsky. Zatajil se jí dech. Po celé délce meče se táhl starobylý runový nápis, velmi podobný tomu na Duncanově luku.

"Nevezmete ji s sebou," pronesl princ tiše. "Pojede se mnou."

Finn si založil ruce na hrudi. Tiše vyčkával. Jeho zlaté ná-ramky se zaleskly na slunci. Alix zůstala jako přimrazená.

Carillon stál vedle ní s obnaženým mečem, rozkročený, hro-zivý. Duncan nevzrušeně pohlédl na zbraň, jako by se ho to celé vůbec netýkalo.

Alix se zmocnila zlá předtucha. Budou se dnes bít jen kvůli ní? Ztěžka polkla. To, co provedla Lindir, zavadlo příčinu k vyvražďování; jsem-li její dcera, není tohle vlastně po-kračování toho všeho?

Duncan se tajuplně usmál. "Možná by ses měl rozvzpomenout na muže, jenž vyrobil tvůj meč, pane."

Finn vycenil zuby v nelidském šklebu. "Cheysulijský meč nikdy nezapomíná na svého tvůrce."

Alix se znovu pozorně zadívala na runy. Fascinoval ji je-jich tvar a vábil ji jejich skrytý význam.

"Ty, vlkodlaku, meč nepoužíváš?" podivil se Carillon.

Finn jen pokrčil rameny. "Dáváme přednost rychlejší smrti. Meč nám nevyhovuje. Při boji užíváme nože." Zara-zil se a krátce pohlédl na Alix. "Nože... a naší schopnosti přebírat podobu lir."

"K čemu pak jsou vám luky?" dorážel Carillon.

"Původně sloužily jen k lovu," odvětil Duncan vyrovnaně. "Teprve potom, co homanaští králové začali užívat našich služeb v boji, obrátili jsme luky proti lidem." Ve žlutých očích mu hněvivě vzplálo. "A v době, kdy Shaine vyhlásil qu'mahlin, jsme je namířili proti tomu, komu jsme kdysi sloužili."

Finn vykročil. Hrot Carillonova meče se dotkl jeho hrdla. "No tak, bodni," provokoval prince tiše. "Bodni, princátko. Zabij příbuzného, chceš-li."

Carillon strnul; jako by ho ta výzva dočista zmátla. Alix si skousla dolní ret. Bylo jí úzko.

Finn se usmál a dlaň položil na meč. Jeho opálené prsty zlehka sevřely ostré okraje. "Pověz, pane, náleží tento meč dědici muže, který vydal příkaz k vyhlazení našeho národa, nebo spíš Haleovu synovi?"

"Finne," napomenul Duncan bratra tiše. Alix jako by v tom oslovení zaslechla výčitku. Rukama si mnula záhyby žluté sukně, až se vlněná látka třepila. Věděla, že Finn může každou chvíli zemřít, protože ani s rukou položenou na meči nemůže Carillonovi zabránit, aby princ zbraň použil. Finnovi, který ji tak drsným způsobem unesl, nevděčila za nic, ale přesto si nepřála, aby právě teď skončil. V ústech pocítila kyselou pachutí hrůzy.

"Carillone...", zaprosila: S námahou polkla. "Přece ne-budeš jako tvůj strýc?"

"Proč ne," odpověděl suše.

Finnovy prsty položené na meči se zvolna pohnuly. Alix se domnívala, že chce svést ruku a zaujmout obranný postoj, ale neudělal to. Než stačila vykřiknout, jedním mách-nutím ruky srazil meč stranou. V ruce se mu zaleskl nůž. Okamžitě zaútočil na Carillona.

"Ne!" vzkřikla a vrhla se kupředu.

Duncan ji popadl za paži a prudce ji strhl zpět. Pokusila se mu vymknout, ale neuspěla. Zarazila se a vytřeštila oči, když zahlédla ostří Finnova nože přiložené k hrdlu homanaského prince. Ten sice svíral meč v pravé ruce, ale jeho zbraň byla natolik masivní, že se těžko mohl rozmáchnout a ohrozit tak svého soka. Finn totiž stál v Carillonově bezprostřední blízkosti.

"Tak už jsi pochopil, panáčku, jak si Cheysuli dovede v boji poradit?" zeptal se Finn tiše. "Nepochybuju, že tě tam u vás v královském paláci dobře vycvičili, ale s Cheysulim jsi tu čest dosud neměl."

Carillon zaťal zuby, aby mu necvakaly zděšením. Křečo-vitě napjaté svaly v obličeji pozměnily výraz jeho tváře. Nic však neřekl, ale ani neuhýbal před ostřím nože.

Finn krátce pohlédl na Alix. "Poprosíš, abych mu daroval život, mei jha?"

"Ne," odpověděla dívka rozhodně. "Když ho však zabiješ, pak já oddělám tebe."

Finn posměšně povytáhl obočí. Zašklebil se princovi do strnulé tváře. "Vidíš, princátko, jak se za tebe ženské přimlouvají? Dobrá, vezmu to na vědomí." Bleskově ustoupil a nůž vrátil za opasek. "Nebudu zbytečně riskovat. To děvče patří mezi Cheysulie a navíc je moje ruholla."

Duncan se předklonil a zvedl otěže, které Carillonovi vyklouzly. Podal mu je. Princ mlčky vsunul meč do stříb-rem kované pochvy a otěže si vzal.

"Finn tě doprovází."

Carillon se podíval pouze na Alix. "Vrátím se pro tebe."

"Carillone..."

"Vrátím se."

Alix přikývla a celá se schoulila, jako by před něčím chtěla uniknout.

Carillon se odvrátil a naskočil na koně. Teprve z výšky koňského hřbetu je všechny přehlédl. "Jste hlupáci," pro-nesl přiškrceně, "když mě pouštíte, aniž byste po mně požadovali zlato."

Finn se uchechtl. "Navádíš nás snad, abychom polechtali tvůj vlastní měšec?"

"Prostě jen nechápu vaše jednání."

Duncan se pousmál. "Cheysuliové o zlato nestojí, pane. Na zlaté symboly lir a zlaté cetky našich žen se nám ho bo-hatě dostává. Jediné, co si přejeme, je konec války, kterou král Mujhar namířil proti nám. Chceme žít tak, jak jsme byli od pradávna zvyklí: svobodně a beze strachu, že naše děti budou vražděny jen kvůli tomu, že mají žluté oči."

"Jen jestli za tím není snaha o svržení královské vlády..."

Duncan ho rázně přerušil: "O nic takového neusilujeme. Vždy jsme věrně sloužili Mujharovu královskému rodu. Hale, který odvedl Lindir od jejího jehan, ji osvobodil od sňatku, který si nepřála. Udělal to i proto, že byl zavázán službou královskému rodu." Duncan se neznatelně po-usmál. "Možná si Shaine jeho služby takto nepředstavoval, ale Hale prostě jen vyšel Lindir vstříc."

"Tvoje jehana byla žena pevné vůle," obrátil se Finn k Alix. Vytušil, že právě nastala vhodná chvíle, aby kul železo, do-kud je žhavé. "Chceš být jako ona?"

Dívka povýšeně a vzdorovitě pozvedla hlavu. "Kdybych já byla na jejím místě v paláci krále Mujhara, nikdy bych ne-odešla do lesů s cheysulijským bojovníkem. Nesud' mne podle mé matky!"

Finn se vítězoslavně usklíbl: "Když jsem tě konečně při-měl uznat tvůj vlastní původ, pak si tě budu soudit, jak se mi zlíbí."

Než stačila cokoli namítnout, otočil se a zmizel mezi stromy. Alix za ním nenávisťně hleděla. Pak se zamračila. Všimla si, že se vrací se svým hnědákem.

Duncan přistoupil k princovu koni. "Vyříd' Shaineovi, králi homanaskému, můj pozdrav, i když velmi pochybuji, že o něj bude stát. Ale nebyli jsme to my, kdo rozpoutal tuto válku."

Carillon se nevesele pousmál. "Mám za to, že Mujhar se vyjádřil dost jasně, vlkodlaku."

Duncan zvolna položil dlaň na plece princova koně. "Po-kud budeš i ty pokračovat v qu'mahlin, pane, pak nejsi ten, za kterého jsem tě považoval. Pak nejsi ten, o němž hovoří proroctví." Usmál se, poodstoupil a v pozdravném gestu po-zvedl dlaň s roztaženými prsty: "Tahlmorra, Carillone."

"Kašlu na tvoje proroctví," nasupil se princ.

Náčelník vztáhl ruku k dívce a přitáhl si ji k sobě. "Jest-liže opovrhneš proroctvím, pak pohrdáš i jí."

Alix se zachvěla. "Dovol mi odejít s Carillonem!"

"Ne."

Finn se postavil se svým koněm princovi po boku a vý-znamně se na něj podíval. "Neztrácejme čas. Nechci, aby se král homanský o tebe strachoval déle, než je nezbytně nutné. Vzhůru na cestu, princátko."

Carillon popleskal svého hnědáka po zadku a vyrazil. Hned vzápětí se za ním Finn pustil, takže se princ už ne-mohl otočit. Alix jen zahlédla, jak sklonil hlavu před nízkou větví.

Mimoděk vykročila vpřed, ale Duncanova ruka ji zadržela. Teprve po chvíli ji pustil. "Není to zas až tak zlé," prohodil tiše. "Hodně jsi už pochopila a všechno pro tebe bude mno-hem lehčí, až si zvykneš na svůj původ."

Alix zadržela rozechvělý dech a nesouhlasně si ho změ-řila. "Nechci tvrdit, že jsi lhář, vlkodlaku, ale tvému diktátu se nepodřídím. A přijmu-li to, čemu vy říkáte tahlmorra, pak jen do té míry, kterou uznám za vhodnou."

Urostlý bojovník se na ni pousmál: "Ani Cheysuliové ne-jednají jinak."

Zamračila se na něho a pak jej vzpurně následovala lesem k čekajícímu koni.

Kapitola sedmá

K večeru byla Alix už natolik unavená, že dovolila Duncanovi, aby ji dovedl k svému ohni. Beze slova ji usadil na hustou žlutohnědou kožešinu. Pachtýřova dcera nebyla zvyklá jezdit na koni; měla rozbolavělé svaly, i nohy ji bo-lely a každý krok navíc jí znovu rozdíral již utržené škrá-bance a drobná poranění. Celá prokřehlá se zahalila do ko-žešiny a kolem bosých nohou si co možná nejlépe ovinula potrhanou sukni. Když ji Duncan podal misku horkého du-šeného masa, chabě mu poděkovala a pustila se do jídla.

Duncan usedl naproti na druhou kožešinu a do ruky vzal luk, který Carillon tolik obdivoval. Tiše, se sklopenýma očima, ho začal leštit hadříkem namočeným v oleji.

Když Alix usrkla ze šálku naplněného medovým pivem, div se nezakuckala z nezvyklé nakyslé chuti. Rychle si za-kryla dlaní ústa, aby potlačila hlasité kašláni. Nepřála si, aby si všiml jejích rozpaků.

Když dojedla a odložila misku i dřevěnou lžici stranou, tvářil se, jako by ji neviděl. S plným žaludkem jí bylo lépe, zároveň však vzrostla její ostražitost. Rozhlédla se táborem a sledovala temné postavy bojovníků, s nimiž putovala kamsi daleko od lidí.

Neustále ji sužovaly obavy, třebaže ta největší hrůza už pominula. Duncan o ni s chladným odstupem dennodenně pečoval, a protože se Finn držel stranou, neměla pocit, že by jí něco bezprostředně hrozilo.

"Smím se tě na něco zeptat, vlkodlaku?"

Duncan nevzhlédl. "Viš dobře, jak se jmenuju. Pokud chceš se mnou mluvit, oslovuj mě tak."

Alix upřeně sledovala jeho skloněnou hlavu. Všimla si, jak mu při práci spadají do čela prameny černých vlasů. Pod ka-deřemi prosvítala náušnice s jestřábem. Vzápětí zabloudila pohledem ke skutečnému jestřábovi, který tiše seděl na nej-blížeším stromě.

"Jak se vlastně získává takové lir?"

Luk pod Duncanovým rukama se zaleskl. "Když Cheysuli dospěje, odchází do lesů nebo do hor, aby vyhledal svého lir. Trvá to celé dny, někdy dokonce týdny. Žije stranou od ostatních, rozmlouvá s bohy, a zvíře, které je mu jako lir předurčeno, si ho samo vyhledá."

"Tak tedy zvíře je tím, kdo volí?"

"Všechno se děje v souladu s tahlmorra. Každý Cheysuli je zrozen ke svému lir a každé lir je předurčeno svému Cheysulimu. A pak už jen záleží na tom, aby se ti dva setkali."

"Ale Finn říkal, že všechna zvířata nejsou lir."

"To ne. Ale taky ne všichni lidé jsou Cheysuliové."

Mimoděk se usmála jeho zaujatému tónu. Duncan ne-vzhlédl. "A co se stane, když člověk svého lir nepotká?"

Duncanovy ruce se zastavily. Podíval se jí do očí. "Chey-suli bez lir je člověkem jen zpola. Přicházíme tak už na svět, s příslibem, že každý máme své lir. A když se nám to spo-jení nepodaří, pak jako bychom nebyli úplní."

"... nebyli úplní..."

"Tohle se těžko chápe. Neúplný člověk je ten, kdo přišel o smysl svého života. Nemůže už žít v souladu s proroctvím."

Alix se na Duncana nesouhlasně podívala. Přemítala. "Takže když člověk přijde o smysl svého žití... co by se stalo, kdyby třeba Cai zahynul?"

Duncanova ruka strnula uprostřed pohybu. Nejdřív se po-díval na jestřába sedícího na větvi, pak luk odložil a plně se soustředil na odpověď. Předklonil se. Alix si uvědomila sílu jeho svalů.

"Ptáš se zřejmě z pouhé zvědavosti. Kdyby ses snad po-kusila uprchnout a předtím zabila mého lir, potom by tě stihla kletba Cheysuliů. A s něčím takovým není lehké žít." Zář ohně se odrazila v jeho tváři. "Tvůj život by byl jedno velké utrpení."

Alix poznala, že to myslí smrtelně vážně. Zvolna zavrtěla hlavou.

"Povím ti, co by následovalo," pronesl tiše, "protože to musíš vědět. Dávám tím však svůj život do tvých rukou."

Pozorně a zkoumavě se na ni zahleděl. "Pokud někdo usi-luje o život cheysulijského bojovníka, úplně postačí, když zabije jeho lir. A když jeho lir polapí, pak lapí i Cheysuliho. Chycený zůstává bezmocný, bez síly, kterou ho nadali bo-hové." Na okamžik se odmlčel. "Teď tedy znáš cenu spojení člověka s lir."

"Jak se toho ale dosáhne?" podivila se. "Ty jsi člověk; on je pták. Jak to pouto mezi sebou udržujete?"

Duncan pokrčil rameny a uhladil si kožené kalhoty. "Není pro to žádné přesné vysvětlení. Je to dar dávných bohů. Bylo tomu tak po staletí a bude tomu tak napořád." Ušklíbl se. "Pokud nás ovšem Mujhar všechny nepobije. Pak by Království homanaské přišlo o své původní obyvatele."

"Původní obyvatele?" podivila se Alix. "Chceš mi snad na-mluvit, že vy jste ovlivnili to, jak dnes království vypadá?"

Duncan se záhadně usmál. "Možná ano."

Alix se zachmuřila: "To ti nevěřím!"

"Věř si, čemu chceš. Stačí se zeptat; Ur ti vše vysvětlí."

Dívka upřela pohled na jestřába. Nechtěla to však slyšet od ptáka. Byla by raději, kdyby jí to vysvětlil samotný Dun-can. "A kdybys zahynul ty, co by se stalo s tvým lir?"

"Znovu by se vrátil k divokému způsobu života. Pro zvířata nebývají zpřetrhaná pouta tak tragická." Usmál se. "Zvířata jsou odjakživa silnější než člověk. Cai by možná chvíli tesknil, ale přežil by."

Proč myslíš, že bych tesknil jen krátce? pokáral ho pták. Vždyť tím zlehčuješ náš svazek.

Duncan se tichounce usmál. Alix, překvapená jeho reakcí, se do něj vpíjela pohledem. Až doposud si jeho chování spo-jovala spíše s obřadností náčelníka, ale najednou zjistila, že tomu tak úplně není.

Na okamžik vystrčila ruce z kožešiny a protáhla se, až jí klouby zapraskaly. "A co by se stalo s tebou, kdyby tvé lir zahynulo?" zeptala se jakoby mimochodem.

Duncan zvažněl. "Cheysuli bez svého lir, jak už jsem řekl, by nebyl úplným člověkem. Byl by prázdný. Zanevřel by na život."

Strnula. "Zanevřel by na život?"

"Je to takový obřad smrti."

Ruce jí poklesly. "Smrti?!"

Duncan se znovu zahleděl do stromů a zrak upřel na svého Cai. "Takový Cheysuli opustí své blízké a odejde do lesů vy-hledat smrt mezi zvířaty. Beze zbraně, rozhodnut zemřít. Ať se stane cokoli, smrti se v žádném případě nevyhne." Pokrčil rameny, jako by chtěl svá slova poněkud zlehčit. "Pro člověka, který přišel o své lir, je to v podstatě vysvobození."

Alix zděšeně polkla. "To je ale hrozné! Nelidsky kruté!"

Duncan se to ani v nejmenším nedotklo. "Nemůžu ti po-vědět nic příjemnějšího. Musíš přijmout to, co říkám. Člo-věk bez lir je pouhým stínem svého já. A s tím Cheysuliové žít nedokážou."

"Znovu říkám, že je to nelidské."

"Říkej si tomu, jak chceš."

"Co mě ještě čeká?"

Duncan se předklonil, aby přiložil na oheň. Plameny po-skočily, oheň ožil a jeho oči se v tom jasu podobaly zářícím očím zvířete.

"Až se dozvíš víc o našem národě, budeš uvažovat jinak." Duncan si poposedl, odsunul luk stranou a netečně si ji pro-hlížel. Náhle ho cosi napadlo: "Chtěla by ses provdat za Carillona?"

Alix ta otázka překvapila. "Za Carillona?"

"Ano. Viděl jsem, jak jste se k sobě měli."

Chvilí hledala vhodnou odpověď, přemítala a sbírala od-vahu. Zaskočilo ji to. Třebaže často snila o urostlém princí, nikdy ve svých úvahách nedospěla tak daleko, aby uvažovala o sňatku. Už jen to pomýšlení a lítost, že to naprosto není možné, ji zraňovaly.

"Ne," řekla nakonec. "Carillon by si mě beztak za ženu nevzal. Ožení ho s princeznou, s nějakou urozenou dámou možná až z království Atvijského nebo třeba i Erinnejského. Nebo taky z království Solindéského, jestliže válka mezi oběma královstvími konečně skončí."

"Z tebe by tedy byla jen pouhá děvka, královská milenka. Králova mei jha."

Nelíbilo se jí, jak lehce to vyslovil. "Sotva bych se jí mohla stát, když mne tu násilím držíte."

Duncan se ušklíbl. Náhle jí připomínal Finna. Vylekalo ji to. Vzájemná podobnost však zmizela, když se podívala lépe.

Duncan neměl Finnovy hrubiánské způsoby.

"Nejsi náš vězeň, i když si to možná myslíš. A pokud jde o prince... mám za to, že mínil vážně všechno, co říkal. Vráti se pro tebe." Duncan si povzdechl a jeho obličej po-temněl. "Nevím kdy, ale vím, že se vrátí."

"Budu jenom ráda, vlkodlaku."

Náčelník si ji chvíli vážně prohlížel. "To se nás tolik bo-jíš? Víš přece, že našim lidem neubližujeme."

Alix uhnula pohledem. "Řekla jsem to jasně. Vychovali mě tak, abych se vás bála a abych měla na paměti, že ovládáte kouzla. A vím taky, že Cheysuliové jsou vlkodlaci, ďáblové... že jsou nebezpeční." Podívala se na svého společníka.

"Pře-padáte přece rolníky a berete jim úrodu. Ublížíte lidem. Pokud tohle není odsouzeníhodné, pak máte divné způsoby, jak dávat okolí najevo své dobré úmysly."

Duncan se pousmál. "Ano, z jistého pohledu to tak vy-padá. Nezapomeň však... Shaine nás k tomu dohnal. Před-tím jsme pokojně žili uprostřed lesů, lovili zvěř a neměli jsme potřebu obstarávat si potravu jinak. Kvůli qu'mahlin jsou z nás lupiči, štvanci, kteří si krádežemi obstarávají potravu od počestných pachtýřů. Tohle nám odedávna bylo cizí, ale Shaine nám nedává jinou volbu."

"Copak nemáte možnost... nemůžete se vrátit k původ-nímu způsobu života?"

Bezděčně prsty přešel po drždle dlouhého nože, který měl zavěšený na opasku, a oči mu zastřel nepřítomný vý-raz.

Alix připadalo, jako by jeho slova pocházela z nějakého proroctví.

"Už nikdy se nevrátíme k původnímu způsobu života. Jsme předurčení k něčemu jinému. Tak pravili staří bo-hové."

Zachvěla se, jako by chtěla uniknout před skrytým vý-znamem jeho slov. Pozvedla dřevěný šálek; chtěla se napít, aby

aspoň nějak zakryla svůj zmatek, ale zjistila, že šálek je prázdný. Ruce jí klesly do klína.

"Staneš se tedy Carillonovou milenkou?"

Stiskla prsty tak křečovitě, až se šálek obrátil dnem vzhůru. "Nikdy nebudu ničí milenkou!"

Duncan se pokriveně, nevěřičně usklíbl. "Pokud vím, větší-na žen by dala kdovíco, jen kdyby se jim dostalo takové cti."

"Nejsem jako většina žen," odsekla Alix. Povzdechla si a z pocuchaného copu vyprostila zlomenou větvičku. "Až dosud jsem si nedokázala představit, že by k něčemu ta-kovému vůbec kdy došlo a ani o ničem podobném neuvažuji."

"To se Carillona jen tak lehce vzdáš?"

Alix pustila cop a sklesle se na Duncana podívala; zapo-mněla už, že je to její nepřítel, a vnímala jen jeho účastná slova.

"Nevím, co udělám. Vždyť já vlastně vůbec nevím, co chci!"

Drsně se zasmál. "Tvoje homanaská výchova tě pěkně po-znamenala! To mezi Cheysulii se žena chová podle vlastní vůle." Na Duncanovu tvář padl temný stín. Pohodil hlavou. "Žena našeho rodu smí bez problémů jednoho muže od-mítnout a rozhodnout se pro dalšího."

"Otec mě nevychoval pro to, abych se stala něčí děvkou," pronesla rozhodně. "Jednou se provdám za rolníka, který se bude podobat mému otci, nebo za jiného venkovana." Po-krčila rameny. "Někdy později."

"Tvůj otec tě přece vůbec nevychoval," pronesl Duncan rázně.

Alix už otvírala ústa, aby se ohradila, aby dala najevo, že Torrin ji vychoval dobře. Pak si náhle uvědomila, že Duncan má na mysli Halea. Znovu si vybavila podivný příběh kolem svého narození - pokud tedy vůbec byl pravdivý. Neřekla mu však, nač myslí, a raději se připravila na známé řeči, které se opakovaly večer co večer.

"Carillon se ožení s princeznou, jak jinak."

"To ano," odfrkl si posměšně. "Pokud se toho vůbec do-žije, pak se určitě s princeznou ožení."

"Cože?"

Duncan si promnul oční víčko. "Ihlinijští se už dokáží po-starat, aby se Carillon svatby nedožil."

"Ihlinijští?" vyděsila se Alix. "Čarodějové, kteří uctívají temná božstva? Ale proč? Co jim záleží na Carillonovi? Není to snad Bellam, kdo rozhoduje o tom, jak se Solindéští za-chovají?"

Duncan sáhl po luku, pozorně si ho prohlédl a znovu se pustil do olejování. Pak promluvil, klidně a rozvážně, jako by ji chtěl jen poučit: "Království solindéské bylo odjakživa mocné, ale jeho králové byli chamtivci. Nestačí jim jen je-jich království; touží uvrhnout Království homanaské do područí. Bellam se o to snaží už dlouho, ale ani neustálé pohraniční šarvátky, ani bitvy, které stály životy mnoha lidí, mu k tomu nedopomohly. Všemi způsoby se snaží uchvátit Království homanaské."

"Třeba i za tu cenu, že se spolčil s Ihlinijskými?"

"Solindéští jsou dnes silnější než kdykoli předtím. Bellam využil neobyčejnou moc čaroděje Tynstara, vládce Ihlinijských." Hlavu sklonil níž k luku. "Mocný Tynstar stojí za Solindéskými, ne za Bellamem."

"Tynstar..." zašeptala. Na okamžik dovolila svým vzpo-mínkám, aby se vrátily do doby, kdy byla ještě malá a kdy její matka celá zoufalá, že Alix odbývá domácí práce, hro-zila, že si ji vezmou Ihlinijští.

Teprve otec matku poučil, aby tak nemluvila... aby na-konec Tynstara s Ihlinijskými přece jen nepřivolala. Alix se zachvěla, jako by chtěla setřást ten přízrak, ale Duncan se tvářil netečně.

"Tynstar, který náleží mezi Ihlinijské," řekl, "je jedním z nejmocnějších přísluhovačů temných božstev podsvětí. Vládne kouzly, která by obyčejný člověk nikdy nesvedl, a užívá je v Bellamův prospěch. A Homanaské království v této době už nedokáže vzdorovat svým nepřítelům."

Alix se napřímila; urážkou a vzdorem celá zrudla. "Ho-manaské království nikdy nepadne! Vzdorovalo po celá léta, co o ně usilovali králové solindéští!" Bojovně vysunula bradu. "Otec to říká."

Duncan na ni pohlédl přes plameny a pobaveně se usmál. Nejráději by po něm hodila šálkem. "Po dlouhá léta měli králové homanastí Cheysulie po svém boku. Užívali jsme naše božské nadání v boji proti solindéským vojskům. Ani Ihlinijští se nám nevyrovnali." Smířlivý tón vymizel. "Před pětadvaceti lety jsme pomáhali Shaineovi bránit hranice království proti Bellamovi a zatlačili jsme jeho vojska, jež ohrožovala Homanaské království. Mír, který zavládl po našem vítězství, měl být stvrzen sňatkem mezi Lindir a Ellikem, synem Bellamovým. Když však z toho svazku sešlo, zanikl i mír mezi oběma stranami. Shaine nás teď vyvraždí a Homanaské království co nevidět uchvátí Ihlinijští."

"Dvacet pět let..." opakovala zvolna.

"Lindir a Hale se osm let skrývali, zatímco zuřil qu'mahlin; Lindir unikala před hněvem svého otce. Když Hale padl, Lindir se vrátila a po několika týdnech ses narodila ty."

"Dobrá... jestliže Ihlinijští jsou tak mocní, jak to, že jim předtím dokázal čelit?"

"To je velmi složitá věc. Nemohu o tom otevřeně mluvit." Zlehka se zamračil. "Ihlinijští proti nám dnes nemají žád-nou účinnou zbraň. Pochopitelně se uchylují ke svým kouz-lům a primitivním lstem. Ale i my jsme utrpěli. Třebaže Ihli-nijští na nás svými čarami nestačí, nedokážeme v jejich přítomnosti přijímat podobu lir a nedokážeme jim naslou-chat. V jejich blízkosti jsme na tom stejně jako kterýkoli jiný člověk."

Alix při těch slovech strnula, ale nahlas neřekla nic. Celý život ji učili, že Cheysuliové ovládají jistá kouzla. Netušila však, oč přesně jde; když naslouchala Duncanovu vyprávění o prohnaných Ihlinijských čarodějích, pochopila, že právě tak si docela nedávno představovala i Cheysulie. Finn jako první narušil její dětsky naivní pohled na svět a Duncan otrásl jejím sebevědomím, když jí pověděl o proroctví a její budoucnosti spjaté s jeho národem. Teď teprve pochopila, že Ihlinijští jsou skutečnou hrozbou pro Homanaské krá-lovství, pro zemi, kterou milovala. Zoufalství zaplavilo její duši.

Ztratila jsem příliš mnoho jistot..., napadlo ji. Vzali mi mnohé, přetvořili mě a nutí mi to, z čeho jsem odjakživa měla strach...

"Vezmi si to," řekl Duncan tiše, "tuhle věc, jak vidím, zou-fale potřebuješ."

Odpoutala oči od ohně a od skomírajících plamenů, které spoře osvětlovaly jeho tvář skrytou ve tmě. Držel cosi v ruce a podával jí to. Byl to stříbrný hřeben, který se zaleskl v záři ohně. Pomalu natáhla ruku a hřeben si vzala. Prstem přejela záhadná písmena, kterých si povšimla v mihotavém světle.

"Nech si ho," řekl Duncan. "Chtěl jsem ho dát jedné ženě z Pevnosti, ale ty ho potřebuješ víc."

Alix na něj váhavě pohlédla. Třebaže se o to snažila, ne-dařilo se jí vidět v něm nepřítele. To Finn pro ni představoval opravdové nebezpečí, hmatatelnou hrozbu; Duncan však takový nebyl.

Anebo se aspoň tak tvářil...

"Vyzkoušej ho," pobídl ji tiše.

Na okamžik hřeben odložila a dala se do rozplétání zcuchaného copu. Duncan zatím prohrábl klacíkem oheň a rozfoukal uhlíky do červeného žáru.

Se zaťatými zuby vytrhávala ze silného copu úlomky vět-viček a listů, až se jí podařilo téměř všechny odstranit. Aby zakryla bolestivé grimasy, raději se Duncanu zeptala: "Máš ženu?"

"Ne, nemám cheysula."

Pročísala si vlasy. "Ale... mei jha máš?"

Krátce na ni pohlédl. Neviděl jí do tváře. "Ne."

Svrátila čelo, když trhnutím rozplétala zcuchaný chu-máč vlasů. "Proč jsi mi tak zdlouhavě vykládal o snaze roz-množit vaše řady, když ty se tak nechováš?"

Duncan se dál věnoval ohni, i když to už vůbec nebylo za-potřebí. "Jsem náčelník. Stal jsem se jím před osmi měsíci, když Tiernan zemřel. Je s tím spousta práce a já jsem se le-tos rozhodl nedělit svůj čas mezi cheysula a povinnosti ná-čelníka." Zvolna mávl větvičkou. "Možná napřesrok."

Alix nepřítomně přikývla. Právě si rozpletla poslední uzlík ve vlasech. Nevěnovala Duncanovi pozornost, ale přesto cítila podivné napětí, když ji tiše pozoroval. Sledoval její ruce, když si stříbrným hřebem pročesávala dlouhé tmavé pra-meny vlasů.

Práce spojená s česáním jí vrátila rovnováhu, a tak i Duncan jako náčelník se jí jevil v příznivějším světle. Byla mu vděčná, že se o ni staral.

"Díky," pronesla zastřeným hlasem a mile se na něj usmála přes plameny.

Duncan rázem vyskočil a cosi zamumlal v cheysulijském jazyce. Jeho rty se změnilly ve dvě tenké linky. Upřeně a chladně na ni zíral.

"Provedla jsem snad něco?" zeptala se nejistě.

"Copak ty to nevnímáš?" zeptal se naléhavě. "Ty neslyšíš volání tahlmorra ve svém nitru?"

Alix upustila hřeben. "O čem to mluvíš?"

Zaklel a s rukama zaťatými v pěsti se od ní odvrátil. Pak popadl pohozenou přikrývku a prudce jí mrštil směrem, kde seděla.

Alix ji zachytila dříve, než mohla dopadnout do ohně. Ucukla před jeho mrazivým pohledem. Za zády ucítila kmen stromu. Duncan ji nepřestal pozorovat utkvělým, až nelid-ským pohledem. Zvolna vstala a zahalila se do přikrývky, jako by v ní hledala ochranu.

"O čem to mluvíš?" zašeptala znovu.

"Tahlmorra... nemáš tušení...", vydechl zprudka.

"Ne!" křikla hněvivě. Hněv však náhle ustoupil strachu. "Nic nevím! A nebud' na mě takový, když nemám ponětí, oč vlastně jde! Jak se mám vhodně chovat, když mi o tom nic neřekneš?"

Duncan se rozechvěle nadechl. Očividně se znovu začal ovládat, jako by si uvědomil, že ji vyděsil. "Zapomněl jsem," přiznal tiše. "Jen jsem chtěl vědět, zda jsi něco nepocítila."

"A co to mělo být?"

"Žijeme v souladu s proroctvím," pronesl vážně, "ale zá-roven ho pořádně neznáme. Naši shar tahl nám sdělí jen to, co sdělit mohou, ale ani oni netuší všechno, co bohové za-mýšlejí. Nikdo z nás nezná tahlmorra podrobně. Ale cítíme ji. Vnímáme."

S povzdechem si nejistě prohrábl vlasy. "Měl bych se se-znát s částí té mojí tahlmorra, kterou ještě neznám. Rád bych ji vyslechl... ale prostě nemůžu. Nemůžu se k tomu přimět. Ve své podstatě se tím vlastně vzpírám svému osudu."

Alix cítila, jak velmi trpí, a překvapilo ji, nakolik je vyve-den z míry. Jeho vnitřní klid se rozplynul; muž, o němž si myslela, že je vyrovnaný a rozvázný, se nijak nelišil od ní samotné.

Krátce se odmlčel. "Ne. Ty ho nesmíš znát. Jsi příliš mladá... a dosud příliš homanaská." Nejistě se zahleděl na závoj jejích hustých vlasů. "Beztak pořád myslíš na Carillona."

"Na Carillona!"

Ukázal na přikrývku. "Spi. Časně zrána vyrazíme."

Alix se dívala, jak mizí v temnotách. Splynul s nocí tak lehce, jako by byl její součástí. Když se ukládala pod stro-mem ke spánku, uvažovala o tom.

Bohové na ni seslali bezesný spánek.

Kapitola osmá

Následující den se Alix při jízdě na Duncanově koni držela zpřímá a rukama se opírala o sedlo, aby se nemusela do-týkat jeho zad. Když jela s Finnem, držela se také tak, pro-tože se jí protivily jeho nechutné poznámky; Duncanova rezervovanost ji nabádala k podobnému chování. Nedoká-zala si představit, že by se o něj opřela nebo si přisedla do jeho těsné blízkosti. Předešlý večer se sice choval důvěrněji, ale pořád si udržoval odstup, byl chladný a zdvořilý.

Když nadešel večer a výprava se zastavila, aby se přichy-stala k přenocování, přistihla se Alix, že pečuje o Duncanův

oheň, jako by byla jeho služka. Nelíbil se jí ten pocit. Při-padala si jako zajatec, třebaže se k ní choval jako k návštěvě. Hodila na oheň větev a zamračeně ji pozorovala. Měla na sebe zlost, že ho poslouchala na slovo, a také jí vadilo, do jakého se dostala postavení. Když oheň jasně vzplál, napří-mila se. Náhle zalapala po dechu; spatřila zlověstné žhnoucí oči divokého vlka.

Přiběhl k ohni. Náhle se začal proměňovat. Alix si zprvu oddechla, ale pak zaťala zuby, když spatřila, že je to Finn. "Chceš mě vyvést k smrti?"

Finn se zasmál a přisedl si, aby si nalil šálek medového piva z Duncanova hrnce zavěšeného nad ohněm. Po něko-lika doušcích se na ni upřeně zahleděl a zvolna se poškrá-bal na bradě. "Možná tě bude zajímat, že jsem dohlédl, aby se tvoje princátko dostalo bezpečně domů."

Alix poklekla na hustou tmavou kožešinu. Byla natolik rozladěná, že se neovládla a vyhrkla: "Nezabil jsi ho náho-dou?" "Carillon jednou zemře jako každý jiný, ale nebudu to já, kdo ho sprovodí ze světa."

Pochybovačně se na něj podívala. "Ty bys v té nesmyslné válce s Mujharem byl schopen všeho. Třeba i zavraždit jeho následníka, kdyby se ti naskytla příležitost."

"Duncan by mi to bohužel nedovolil." Pobavil ho její pře-kvapený pohled. "Ne, Carillona nezabiju. Má své místo v na-šem prorocství. Není tam sice uveden jménem, ale jsou tam zmíněny všechny jeho činy. A v prorocství se nepředpokládá, že by tento muž zemřel tak záhy; možná tě to potěší. Nej-dřív se musí stát králem." Finn si Alix zkoumavě prohlížel přes okraj šálku. "Koukám, že tě to nijak zvlášť za srdce ne-vzalo, mei jha. Že bys na něj tak brzy zanevřela?"

Alix vzdorovitě vysunula bradu. "Zase budeme spolu, jen co se pro mě vrátí."

"Tvoje místo je mezi námi," pronesl Finn vážně. "Jsi jed-nou z nás. Nenáležíš mezi vesničany a nemáš co pohledá-vat ani v přítomnosti jeho Veličenstva krále a jeho dědice."

Usedla na kožešinu a prosebně se naklonila. "Odvedls mne od těch, které jsem znala. Unesl jsi mne stejně, jako si Homanaští myslí, že Hale unesl Lindir. Co si mám myslet o ná-rodu, k němuž podle tvého tvrzení patřím? U všech bohů, Finne, vždyť tys mne chtěl i znásilnit!"

"Myslel jsem, že se mi odevzdáš dobrovolně."

Alix si zklamaně povzdechla. "Proč jsi nebral v úvahu, co jsem říkala? To jsi vždycky tak natvrdlý?"

"Natvrdlý?!"

"To se vždycky chováš tak, že nemyslíš na možné ná-sledky?"

"Vzhledem k tomu, že pořád trvá qu'mahlin, nám nezbyvá mnoho času na přemýšlení. Většinou se chováme tak, jak musíme."

"To je pouhá výmluva!" vykřikla Alix. "Oháníte se qu'mahlin, jako byste byli jedini, kdo jím trpí. A teď mi tu všichni namlouváte, že váš národ má právo proklínat Shainea, a na-víc tvrdíte, že to, jak se chováte, děláte jen proto, že musíte. Duncan mi jasně dokázal, že jste lidé jako všichni ostatní, jen ty se chováš, jako by Cheysuliové byli ďáblové, kteří ne-přemýšlejí o tom, že zraňují ostatní."

"Máš se ještě hodně co učit," zavrčel Finn. "Až dorazíme do Pevnosti, promluví si s tebou shar tahl. Pak teprve po-chopíš, co je to být Cheysuli. Pochopíš lépe, co qu'mahlin až dosud napáchal. Do té doby nepochopíš nic."

"Odvez mne domů," pronesla tiše. "Finne, odvez mne domů."

Odložil šálek a zpřímá se na ni podíval. "Vždyť ty jedeš domů."

Alix si přitiskla pěsti na oči. Zmáhaly ji únava i vypětí. Její zoufalství vzrůstalo, vzdouvalo se kdesi uvnitř a hrozilo pro-razit na povrch a zaplavit ji slzami. A přitom Finn byl ze všech lidí jediný, před nímž si nepřála plakat, nechtěla před ním projevit svoji slabost.

"Stejně uteču," pronesla rozhodně. "Až přijde čas a na-skytne se příležitost, uteču. I kdybych tě předtím měla zabít."

Usmál se. "To neuděláš."

"Udělám."

"Nenajdeš odvahu ani sílu, abys to udělala."

Rozzuřená Alix popadla hrnec s horkým medovým nápo-jem a hodila ho po něm. Viděla, jak obsah nádoby zasáhl jeho napřaženou ruku a zčásti i obličej. Pak se dala na útěk.

Než se však dostala z dosahu světla ohně, Finn ji dostihl. Prudce jí smýkl a obrátil ji čelem k sobě. Když se nad ní sklonil, dostala šílený strach.

"I kdybys v sobě sebrala dost odvahy, abys to provedla, mei jha, chytili bychom tě a pak bys toho velmi litovala."

Alix vykřikla. Cítila jeho dech ve tváři. Medový nápoj, který zmáčel Finna, jí prosákl šaty. Uvědomila si, že jí mezi zuby stiskl ret. Až se zapotácela; prudce ho od sebe odstrčila.

Zalapala po dechu, bolesti i překvapením; Finn sice upadl, ale rychle sáhl po noži. Strnula a ochromeně na něj zírala.

"Cheysulijské ženě bys neměl ubližovat," zaslechla Duncanův vyrovnaný hlas.

Finn pustil nůž. "Možná má naši krev, Duncan, ale cho-vání má homanaské. Říká si o lekci. Když mi ji přenecháš, ukážu jí, jak se má správně chovat."

"Cheysuliové své ženy neponižují," zahřímal Duncan. "Nech ji na pokoji."

"Proč?" nedal se odradit Finn, uražený ve své mužské je-šitnosti. "Chceš ji snad pro sebe?"

"Ne."

"Pokud by sis na ni přesto myslel jako na svoji cheysula, náčelníku, pak bys měl ctít tradice a požádat o ni Velkou radu."

Duncan se nepatrně usmál. "V tomto roce Velkou radu o ženu žádat nebudu, rujuho. Ale jestli o ni tak stojíš, pak sám víš nejlépe, co pro to podniknout. Alix není děvka, Finne. Po-žádej, aby ji uznali za právoplatnou příslušnici našeho ná-roda, pokud pro to splňuje požadované předpoklady."

Finn se na bratra zle podíval. "Nemám zapotřebí žádat o podobné formality. Je spousta dalších, které můžu mít bez toho, že bych z nich hned musel dělat svoje cheysula."

"Přestaňte!" křikla Alix tak hlasitě, až to oba bratry za-skočilo. Sebevědomě pohodila rozpuštěnou hřívou a za-mračila se. "Nevím nic o vašich tradicích, o tom, jak uzná-váte jiné za právoplatné členy, neznám vaši Velkou radu... nevím vlastně vůbec o ničem! Ale vy byste měli vědět, že nic neudělám proti své vůli! Teď mě možná přinutíte, abych šla s vámi, ale jakmile mě jednou přestanete hlídat, uprchnu! Slyšíte? Nemáte právo mě zadržovat!"

"Zůstaneš s námi," pronesl Duncan nevzrušeně. "Cheysuliům nikdo neunikne."

Finn se zašklebil. "Tak pravil náčelník, mei jha. V mmo-hém se sice neshodneme, můj rujho a já, ale v tomhle jsme zajedno."

Alix cítila, jak se jí derou slzy do očí. Doširoka je otevřela ve snaze neplakat, ale první slzička už ukápla. S potlačova-nými vzlyky se otočila a rozběhla se pryč. Přemítala, jaké lir za ní vyšlou, aby ji vrátilo zpět. Kus za táborem narazila na zvlhlý mechový palouček pod bukem. Posadila se. Necí-tila se dobře a všechno ji bolelo. Chvilí nepřítomně pozo-rovala stíny a zoufale přemítala, zda ještě někdy uvidí svůj domov. Tíha skutečnosti na ni plně dolehla. Přitáhla si ko-lena k hrudi, objala je rukama a tvář skryla do potrhané, ušpiněné sukně.

Liren, ozval se něžný hlásek, tak něžný, až ji to zarazilo. Liren.

Zvedla hlavu. Storr. Tíše seděl v měsíčním světle. Alixino hoře na okamžik vystřídal pocit odporu, ale ten po chvíli vy-prchal. Pochopila, že Storr přišel o své vůli, ne proto, že by ho poslali, aby ji přivedl zpátky do tábora.

Neposlali mě za tebou, pronesl. Přišel jsem, protože se trápíš a potřebuješ útěchu.

"Mluvíš jako moudrý stařec," zašeptala.

Jsem starý moudrý vlk, řekl a zatvářil se pobaveně. Vlastně mezi tím není velký rozdíl.

Alix se na vlka usmála a vztáhla ruku. Storr přišel blíž a dovolil, aby mu na hlavu položila svou dlaň. Na okamžik strnula při pomyšlení, co udělala: vždyť hladím vlka, uvě-domila si.

"Jsi Finnův lir," zašeptala. "Když jsi tak moudrý a roz-vážný, proč zůstáváš právě s ním?"

Storr přivřel oči, když mu prsty probírala hustou srst. Můj lir nebývá vždycky tak ukvapený a nerozumný, jak se ně-kdy zdá. To tys ho tak zmátla.

"Já?"

Zatoužil po tobě už ve chvíli, kdy tě poprvé spatřil. Teprve pak zjistil, že také ty patříš mezi Cheysulie a že jsi jeho rujholla. Kromě Duncana nemá jiné sourozence.

"Dobrá, ale to neznamená, že by mě musel chtít hned zná-silňovat."

Musíš se rozhodnout pro některého muže... časem.

"Ale nebude to nikdo jemu podobný!"

Storr si povzdechl. Nezapomeň, že to, jak o nich mluvíš, dopadá i na tebe. I ty patříš mezi Cheysulie. Možná ti to připadá divné, ale věř, že mezi námi budeš šťastnější než kdekoli jinde.

"Co nejdřív se chci vrátit domů. Skutečně domů, ne do Pevnosti."

I s tím vědomím, že nejsi jako ostatní?

"Vrátím se. Nejsem jiná než oni."

Ale jsi. Potom, co jsi poznala, že se lišíš, jsi jiná. Neza-pomínej na qu'mahlin. Královo nařízení se vztahuje i na tebe.

"Jsem jeho vnučka."

A zároveň patříš mezi Cheysulie. Ty neznáš Shainea! I když jedna věc je jistá: pokud je ti tvoje spřízněnost s ním dražší než příslušnost ke svému národu, pak se vrať do Homanaského království.

Alix pochopila, že Storr říká pravdu. Nechtěla si to ale při-znat, i když jí vlk vyklouzl z rukou a odběhl.

"Omlouvám se za svého rujholli," ozval se z přitímní Duncanův tichý hlas. "Nebere jeho slova vážně. Finn často plácne něco bez rozmyslu."

Alix vzhlédla a zatoužila, aby byla někde hodně daleko od Duncana i od jeho bratra. Přání však zůstalo pouhým přá-ním, proto odpověděla: "Nepodobáš se mu."

"Ale ano. Jen sis toho dosud nevšimla."

"Nesnaž se mě přesvědčit, že jsi stejně vzteklý a krutý." Bezmocně si povzdechla a utrhla kus mechu. "Nebo že ses tak ještě nestačil projevit."

Duncan k ní přisedl a rukama si pevně objal kolena. "V době, kdy vyhlásili qu'mahlin, byly Finnovi pouhé tři roky. Na poklidné doby si skoro nepamatuje. Zná jen bolest, hrůzu a děs, které zplodilo Shaineovo rozhodnutí."

"A ty?"

Pohlédl na mech, který Alix nervózně cupovala na kousíčky. "Mně bylo pět," řekl konečně. "Podobně jako on i já jsem se probudil, když se náš velký stan zhroutil pod kopyty koní homanaských vojáků. Zapálili ho, třebaže Mujharovi muži věděli, že jsou v něm pouze děti, příliš malé na to, aby je mohly nějak ohrozit. Bylo jim to jedno." Náhle jí zachy-til ruku, jako by ho rozčilovalo, jak vytrhává mech. Oči se mu zaleskly ve svitu měsíce. "Pochop to, prosím. Byli jsme malí, ale na něco takového se prostě nezapomíná."

"Proč bych ho měla chápat?" zašeptala. Vytušila, jak moc si Duncan přeje, aby ho pochopila.

"Měla bys sis uvědomit, proč je k tobě takový. Zahořkl proti Shaineovi, proti všem Homanaským. A Carillon je krá-lův následník." Zarazil se. "A ty stojíš o něj... ne o Finna."

"Pokud je tvůj příběh pravdivý, pak Finn je můj bratr!"

Duncan si povzdechl. "Vyrůstali jste každý jinde. Proč by nemohl zatoužit po ženě, dokonce i poté, co zjistil, že je s ní pokrevně spřízněný?"

Alix na něj udiveně zírala. Duncan jí pořád ještě svíral ruku. Její odpor spojený se vším, co se nějak dotýkalo Finna, se pozvolna vytrácel a měnil se v nové, ale o to děsivější po-chopení. Hleděla na vážnou tvář cheysulijského bojovníka.

Duncan čekal, co mu odpoví.

V jednu chvíli měla sto chutí vyskočit a utéci, aby nemu-sela nic říkat. Ale jakýsi pud jí to nedovolil. Così se v její duši pohnulo a ona si uvědomila sílu, o níž až dosud ne-měla tušení. Zaskočilo ji to.

"Duncane...", zašeptala, "co praví tahlmorra, o níž jsi tvrdil, že bych ji měla cítit?"

"Brzy se to dovíš."

"Ale jak?"

"Dovíš se to."

"Říkals přece... říkals, že každý Cheysuli má svoji tahlmorra!"

"Je to něco, co nás spojuje, je to cosi jako proroctví. Mnohé z nás však už neoslovuje; je nás tak málo, že musíme plodit děti i s homanaskými ženami." Ústa se mu zkrivila. "Nijak mne to netěší. Ale musí to být, pokud chceme přežít. A přece jsou mezi námi tací, kteří cítí tahlmorra zřetelněji než ostatní." Uchopil její ruku a palcem jí přejížděl po drobné dlani. "Něco mi napovídá, že nás cosi čeká. Až dorazíme do Pevnosti, vyhledám shar tahl a požádám ho, aby mi ukázal starobylé proroctví, abych měl jistotu. I když vlastně už teď to vím."

Alix váhavě odtáhla ruku. "Se mnou to snad nemá co dě-lat."

"Písmo se nikdy nemýlí. Proroctví nám bylo sděleno Prvo-rozenými, potomky samotných starých bohů. Čas od času se nám zjeví a odhalí část svého tajemství těm, kteří umějí naslouchat a chápat. Jsem jedním z nich, Alix. A celý svůj život jsem se snažil, aby se proroctví plnilo." Usmál se a do-dal: "A budu v tom pokračovat dál. To snad chápeš."

"Víš taky všechno o své smrti?" šeptla.

"Vím jen, že zemřu tak, jak mi bylo souzeno, a že to bude v souladu s tahlmorra, jak ji vyslovili Prvorození."

Alix uhnula očima před jeho upřeným pohledem. "Jsem z toho zmatená."

"Až si promluvíš s shar tahl, zmatek se rozplyne. Věř mi."

"A Finn žije v souladu se stejnou tahlmorra?"

Duncan se rozesmál. "Jakousi tahlmorra Finn vyznává. Mám ovšem pocit, že je to jeho vlastní verze."

"Ale já s tím nemám nic společného," trvala Alix na svém zarputile.

Duncanův pohled zjhl. "Ohledně Finna... ne. Nitky tvé tahlmorra jsou propleteny s nitkami tahlmorra někoho ji-ného."

"Carillona?" zeptala se s nadějí v hlase.

Duncan neodpověděl. Pochopila. Pozvedla hlavu a zpřímila se mu podívala do očí. Pak vstala a uhladila si zmačkanou sukni.

"Jestli patřím mezi Cheysulie, pak i já chci žít podle své verze tahlmorra. Stejně jako Finn." Pohlédla na sedícího náčelníka. "K ničemu mne nedonutíš, Duncane."

"O to se ani nepokouším." Potřásl hlavou a rovněž vstal. V temnotě jen nejasně rozpoznávala obrysy jeho postavy.

"Není to totiž zapotřebí."

"Nesmíš mne nutit!"

Zlehka se rukou dotkl její tváře. "Já to nebudu, maličká. Za mne to udělá tvoje vlastní tahlmorra."

Alix ustoupila. Upřeně mu hleděla do očí. Nelíbilo se jí, jak se tvářil. Její vzdor se však zvolna rozplýval.

Pak se otočila a rozběhla se nocí směrem k táboru.

Kapitola devátá

Když se skupina prodírala hustým lesem a klestila si cestu vpřed, přišlo náhle varování. Cai se propletl řídce olistěnými větvemi a vyhledal Duncana. Alix udiveně vzhledla. Na rozkývané větvičce zahlédla jestřába s rozpřaženými křídly.

Bliží se, lir, pravil pták. Muži v barvách homanaského krále jsou tu, na koních. Není jich moc, jen pouhá hrstka.

Duncan zarazil koně. Alix, aby nespadla, se ho musela chy-tit v pase. Cítila, jak je napjatý; i ona celá strnula.

Pootočil se v sedle a cosi zahučel. Pak řekl: "Někam tě ukryju."

"Chceš se jim postavit?"

"Nic jiného nám nezbyvá, Alix. Proč myslíš, že přicházejí? Chtějí nás všechny pobít!"

Alix užuž otvírala ústa, aby něco namítla, ale náhle jí chy-běla slova. Hlavou jí prolétla spousta nevyslovených myšle-nek; měla pocit, že jí v uších ševelí řada hlasů zároveň. Sotva vnímala pohyby koně. Duncan náhlé změně v jejím chování nevěnoval pozornost.

"Vidíš, rujho," ozval se Finn, "princátko nám nelhalo. A nedopřálo nám moc času."

Alix se přemohla, aby před ním nezavřela oči. Sjela ho nepřátelským pohledem, třebaže její pozornost zpola ještě zaměstnával neustálý mumraj hlasů kdesi uvnitř hlavy.

Copak oni to neslyší? podivila se.

Duncan se otočil, popadl Alix za paži a spustil ji dolů z koně. Dohlédl, aby se postavila na nohy. "Odvez ji někam," nařídil Finnovi.

Alix se konečně podařilo odvrátit pozornost od zmatených hlasů. "Ne! S ním ne!"

"Dohlédni na ni, rujho," poručil Duncan nevzrušeně. "Ne-chci, aby jí ublížili. Ti lidé v ní uvidí jen vlkodlačí ženu.

Mohla by na to doplatit. Odjed' s ní."

Finn se na Alix zakřivil. "Slyšíš to, mei jha? Náčelník mi tě vrací zpět."

"Nechci ani jednoho z vás," vzepřela se Alix. Snažila se překřičet tu hlasitou změt', která ji trápila. "Rozumíte?"

Duncan jí cosi odpověděl, Alix ho však nevnímala; viděla pouze jeho pohybující se ústa. Přitiskla si dlaně na uši a sklo-nila hlavu ve snaze vzepřít se všem těm hlasům a tónům, které jí kdesi uvnitř hlavy tak trýznily.

Finn k ní napřáhl ruce. Tupě se dívala za Duncanem, jak mizí v dálce. Nechal ji stát vedle Finnova koně. Nejistě se na Finna úkosem podívala.

"Teď tě mám ve své moci," oznámil Finn. "A nemám v úmyslu nechat tě fouknout."

"Co to na mě zkoušíš za čáry?" vydechla. "Snažíš se při-pravit mě o rozum?"

Finn se na ni podmračeně zadíval. "Nevím, co to plácáš, mei jha. A nemám čas tě teď poslouchat... copak je nesly-šíš?" "Slyším ty hlasy!" křikla a roztrásla se.

Finn se na ni užasle podíval. "Mluvím o jejich koních, mei jha. Neslyším hlasy."

Na okamžik se jí podařilo zaplašit ty hlasy a zaposlouchala se. Lesem se nesly jiné zvuky: skupina jezdců na koních se prodírala mlázím. Pohledem zavadila o Finna.

"Zabijí tě," šeptl.

Náhle se jí ulevilo. V hlavě jí pořád ještě vířilo, ale už to nebylo tak pronikavé jako předtím. Byla vyčerpaná. Unaveně přikývla a ani neprotestovala, když s ní zamířil hlouběji do lesa.

"Kde je Storr?" zeptala se tiše.

"Za námi, na stráži. On... stejně jako ostatní... se utká s královými muži."

Finn ji vtáhl pod kmen stromu, který se skácel na další padlý strom. Rychle se skryli. Jakmile byli pod kmeny, přitiskl ji k zemi a přikrčil se vedle ní. Alix, pořád ještě otřesená z těch podivných hlasů, přihlížela, jak si uvolňuje opasek s nožem a zvolna přikládá šíp na tětivu silného, pevného luku.

Sklonila hlavu a zatoužila po bezpečí otcovského domu.

"Sleduj, co se děje za mémi zády, mei jha," nařídil jí drsně. "Na babské slzy teď není čas."

Pootočila hlavu a podívala se na něj. Byl zády k ní; per-fektní cíl pro její pěst, ale riskantní situace, v níž se nacházela, jí v tom zabránila. Potlačila touhu ztrestat ho a otočila se, aby pozorovala okolí, jak jí poručil.

Hlava se jí bolestí div nerozskočila. Promnula si čelo, jako by tím chtěla tu palčivost zaplašit. Celé tělo ji bolelo. Měla modřiny a namožené svaly. I psychicky se cítila na dně. Tře-baže jí Cheysuliové opakovaně tvrdili, že nemají v úmyslu ji ublížit, působili jí víc bolesti, než dokázala snést.

Zprvu si myslela, že kůň, který se prodral řídkým lesním podrostem, patří cheysulijskému bojovníkovi. Chvíli toho muže tiše pozorovala, než si uvědomila, že před ní stojí homanaský voják s pláštěm v královských barvách - v šarla-tové a černé, v brnění a s taseným mečem.

Zaplavila ji vlna úlevy. Teď nastala pravá chvíle, kdy mohla uniknout Finnovi i ostatním a uchýlit se pod ochranu královského ozbrojence, který by jí nepochybně poskytl po-třebné útočiště. Úlevně vydechla. Tichounce se k němu začala plížit. Počáteční úsměv na rtech jí však záhy zamrzl.

Muž pozvedl meč v ruce chráněné rukavicí a mohutně se rozpráhl. Zkoprnělá Alix bezmocně zírala na lesklé ostří. Ve zlomku vteřiny si vzpomněla na Duncana; měl pravdu. Za-bijí ji, protože v ní vidí vlkodlačí ženu.

Vrhla se k Finnovi. Ten se prudce otočil a cosi zasyčel. Vtom spatřil homanaského muže. Alix netušila, kdy vyle-těl šíp, jenž vzápětí probodl vojákovo hrdlo. Muž v sedle se zvrátil a tiše zachrčel. Pak spadl z koně, který se mezitím splášil.

Alix si upala ústa pěstí, aby nevykřikla. Uvědomila si jen, že Finn vyskočil a dal se do souboje s dalším vojákem. Do zad se udeřila o větev, která jí protrhla šaty a zranila kůži. Bolest však nevnímala.

Finn se vzepřel svému protivníkovi a nedovolil, aby mu nožem prořízl hrdlo. Námahou vycenil zuby. Svaly pod zla-tými náramky se napjaly k prasknutí. Podařilo se mu však nůž oddálit.

Alix jen cosi mumlala. Dočista ztratila řeč. Finn přetlačil nůž proti soupeřovu břichu. Předtím však ozbrojenec otočil nůž proti jeho hrudi a bodl.

Alix vykřikla. Vzápětí zaslechla děsivé zachrčení a viděla, jak Finn bere na sebe vlčí podobu. Zděšeně přihlížela, jak vlk zaútočil na muže, srazil ho k zemi a rozsápal mu hrdlo.

S pocitem hnusu konečně vstala. Rozběhla se k úkrytu.

"Alix!"

Prchala dál. Nedbala, že ji Finn v podobě lir volá.

"Alix!"

V nedalekém křoví se objevil kůň s jezdcem. Koňská ko-pyta se mihla těsně kolem Alixiny hlavy. Sehnula se v oče-kávání rány. Zahlédla nasupenou tvář jezdce, který tasil meč. "Ty vlkodlačí děvko!"

"Ne!" vyjekla. "Ne!"

"Dalšího vlkodlaka už neporodíš!" křikl muž a zeširoka se rozmáchl.

Alix se vrhla k zemi. Zaslechla svist ostří nad hlavou, ale to už se znovu vyškábala na nohy a instinktivně se dala na ústup.

Kolem se prokmitl vlk. Mocným skokem srazil jezdce z koně. Alix zaslechla, jak voják vykřikl. K nohám jí dopadl meč.

Jen taktak uskočila před splašeným koněm. To už stál cizinec na nohou. Pozdvihl nůž, aby proťal vlčí hrdlo. Úder naštěstí nebyl přesný a vlk utrpěl pouze řeznou ránu na lo-patce.

Muž popadl meč a vyrazil proti svíjejícímu se zvířeti. "Ty vlkodlaku! Chcípni jako zvíře!" sykl.

Alix se vrhla kupředu a pověsila se na útočnickovu paži, aby zmařila úder. Muž ji jedním pohybem setřásl. Alix tvrdě dopadla na zem.

Voják se znovu otočil, aby vlka dorazil. Namísto vlka však před ním stál cheysulijský bojovník. S nožem v ruce se vrhl vojákovi po krku. Ten vzápětí žuchl na zem a Alix zasáhl chlístanec krve.

Rozkročený Finn si rukou přidržoval levé rameno. Ko-žené kalhoty mu zbrotila krev vytékající z řezné rány. Pře-kvapená Alix si uvědomila, že se na ni usmívá, přestože je tak zbědovaný. "Jak vidím, mei jha, nakonec jsi v můj pro-spěch nasadila vlastní život?"

Ochromila ji hrůza i pach krve. Finn jí pomohl na nohy. Alix se nejistě napřímila. Celá se trásla; hněvem, i tím, co zažila. Rukou si přešla přes obličej. Ucítila, že i dlaň má vlhkou od krve toho muže.

"Nechtěla jsem, abyste vraždili, vlkodlaku. Nepřála jsem si smrt ani jednoho z vás."

Mezi stromy si proklestil cestu další kůň a vyhnul se oběma mrtvým tělům. Alix se v panice obrátila na útěk, ale pak v jezdcí na hnědákovi rozpoznala Carillona. Měl svůj cheysulijský meč, ale netasil.

"Alix!" zarazil koně na místě a chvíli zíral na muže, kterého Finn před okamžikem zneškodnil. Neozbrojený chey-sulijský bojovník si prince nevraživě změřil.

"Tak co, zabiješ mě, princátko?" zašpičkoval a spustil dlaň z ramene.

Carillon ho ignoroval a obrátil se k Alix. "Rychle! Vyskoč si za mne."

Vykročila, ohromená náhlým obratem situace, ale Finnova zkrvavená ruka jí spočinula na rameni. "Mei jha..."

Setřásla; mu ji. "Půjdu s Carillonem," vyhrkla. "Už jsem se rozhodla."

"Alix, neztrácej čas," naléhal Carillon.

"Zůstaň s námi, mei jha," trval Finn na svém.

Alix se chytila Carillonovy ruky, aby vyšplhala na široký koňský zadek. Pažemi se chytila Carillona kolem pasu. Pak se významně podívala na Finna. "Nezůstanu. Vracím se domů... s Carillonem."

Finn se na ně hrozivě zamračil. Carillon s pokřiveným úsměvem poklepal na jilec meče: "Snad až příště, vlko-dlaku."

Obrátil koně a vydal se na zpáteční cestu.

Alix se k němu pevně tiskla. S hrůzou hleděla na zma-sakrovaná těla ozbrojenců v uniformách roztroušená na mnoha místech v lese. Některé mrtvolky nesly stopy zvířecích zubů. Zachvěla se a znovu se přitiskla k princovi. Dělo se jí zle z té krvavé lesní bitvy.

Když Carillonův kůň dospěl na mýtinu, cvailem se vydal napříč svěží trávou. Jakmile vyjeli z lesa, zanechali za sebou i sklíčující bitevní scénérii.

"Slíbil jsem přece, že se vrátím," křikl Carillon do klapotu koňských kopyt.

"Tolik mrtvých..." povzdychla si Alix.

"To je králova odvěta."

Alix polkla a podívala se na jeho krví zbrocenou paži. "Ale vždyť já mezi mrtvými viděla jen samé vojáky, Carillone. Nebyl mezi nimi ani jeden Cheysuli."

Cítila, jak celý ztuhl. Čekala, že něco odsekne, ale princ mlčel. Zlatý jilec jeho meče se jí tiskl k boku, jak se prince těsně držela. Udiveně se zahleděla na veliký rubín, který ho na vrcholu zdobil, a na podobu homanaského lvíčka.

Haleův meč..., pomyslela si v duchu. Meč z rukou mého otce...

Mezi větve stromů se objevil jestřáb a zamířil přímo k nim. Kroužil jim nad hlavami, chvíli se nechal unášet větrem a pak přilétl blíž. Princův kůň polekaně sklonil hlavu a ukročil stranou.

Alix si povšimla jestřába, když se k nim přiblížil a oblétl je obloukem. Byl menší než ten, s nímž hovořila v lese. Cítila, jak se nepokoj z vyplašeného koně přenáší i na ni. Carillon zaklel a snažil se koně zklidnit.

Jestřáb se znovu přiblížil a znovu mávl koni křídly před nozdrami. Alix ucítila, jak ji ptačí křídlo pohladilo po zádech a vzápětí plesklo o koňský zadek. Vykřikla. Třebaže se držela pevně, kůň ji setřásl na zem.

Carillon na ni zavolal, ale vyplašený kůň mu nedovolil přiblížit se. Princ zápasil s otěžemi a hlasitě klel. Alix však viděla, že jeho snažení vychází naprázdno. Celá omámená se posadila a nahmatala si na temeni bouli.

Zůstaň se mnou, zaprosil pták. Zůstaň.

"Ne!"

Prosím, maličká. Nejsem Finn, a proto tě k ničemu ne-nutím. Pták zaváhal. Pouze tě žádám.

Napadlo ji jedině: Duncan!

Zůstaň se mnou.

"Duncane... Dovol mi s ním odejít. Přeju si to."

Tvůj odchod není v souladu s proroctvím.

"Kašlu na proroctví!" rozkřikla se a pozvedla zařatou pěst. "Kašlu na ně!"

A co tvoje tahlmorra?

Alix poznala, že Carillonovi se přece jen podařilo koně částečně zklidnit. Seskočil a dlouhými kroky k ní zamířil. Koně vedl za sebou.

"Alix!"

Pohlédla na jestřába zvolna kroužícího nad jejich hlavami. "Tohle nemá s proroctvím nic společného," řekla zvolna.

"Ani s mojí tahlmorra."

Ale vždyť...

Otočila se ke Carillonovi a odhodila si zcuchané vlasy z tváře. "Pojeď s tebou. Podrž chvíli koně v klidu, ať si na-sednu."

Viděla, jak je z toho princ zmatený. Na nic se však neptal. Jen tiše ukázal do míst, kde letěl jestřáb.

Alix s pocitem lítosti pozvedla oči. "Jestli mi chceš bránit v odchodu, vlkodlaku, jsi stejný jako tvůj bratr. Pak bychom nebyli přátelé."

Pták vykroužil ostrou otočku. Nechci, abychom byli ne-přáteli, řekl po chvíli.

"Pak mi tedy dovol odejít."

Jestřáb už víc nepromluvil. Ještě naposledy zakroužil, vznesl se výš a odletěl.

Carillon jí položil ruku na rameno. "Alix?"

Nejistá a zmatená se k němu otočila. Rozhodila ruce. "Od-vez mne do královského paláce, k mému dědovi."

Princova dlaň náhle ztěžkla. "Víš ale, jak se pravděpo-dobně zachová, až tě uvidí?"

Kysele se pousmála. V obličejí byla celá od krve a bláta. "Aspoň to zkusím."

Carillon popadl Alix kolem pasu a vysadil ji na zklidně-ného koně. Pomohl jí do sedla. Alix to gesto překvapilo. Po-tom vyskočil sám, usedl a popadl otěže. Ucítila, jak ji objal kolem pasu.

"Možná krále udiví, že jeho vnučka není jen prostá ven-kovská dívka."

Alix se znaveně usmála. Kůň vykročil. "Torrin vychoval tvrdohlavé děvče. Teď uvidíme, jak tahle vlastnost poslouží

Lindiřině dceři."

KNIHA II
MEI JHA

Kapitola první

Carillon odvezl Alix nejdřív domů, aby se Torrin přesvědčil, že je dívka v pořádku. Když projížděli mezi kopci do údolí, kde až doposud žila, zmocnil se jí zvláštní pocit: vracela se domů, a přesto si připadala opuštěná. Úlevu při pohledu na zelené údolí zastínily smutek a lítost. Pocho-pila, že ji i těch několik dní strávených mezi Cheysulii po-znamenalo navždy.

"Je to divné," řekl Carillon tiše, když zabočil s hnědákem k Torrinově stáji poblíž aleje.

"Co je divné?"

"Torrin žil ve zdech královského paláce a těšil se Shaineově důvěře. A najednou se ocitl v postavení pachtýře, který je každoročně povinen odvádět svému pánovi část úrody."

Alix, sedící dosud sklesle na koni, unaveně přikývla. "Otec..." Zarazila se. Pak pokračovala o poznání jiným tónem.

"Torrin byl odjakživa zvláštní a o tomhle se nikdy ne-zmínil. Myslím, že už chápu proč."

"Jestli je to všechno pravda, pak se tím celá léta trápil."

Alix se napřímila. Omselé dveře venkovského stavení vrzly. Objevil se Torrin. Zarazil se, zatímco Carillon k němu zamířil i s koněm.

"U všech bohů...", zašeptal zastřeným hlasem, "myslel jsem, že tě zvířata v lese rozsápala, Alix."

Dívka ho teď viděla jinýma očima; povšimla si vrásek v ze-stárlé tváři, řidnoucích prokvétajících vlasů jakoby přilepe-ných těsně k hlavě. Jeho ruce, kdysi tak silné, za léta dřiny na poli ztvrdly a zmozolnatěly; velmi se lišily od rukou bý-valého mistra zbrojíře. Dokonce i široká ramena se jaksi sevrkla a poklesla pod břemenem, které na něj král uvalil.

Jak asi vypadal ten muž v době, kdy si mě vzal do výchovy? pomyslela si. A co s ním ten závazek během času udělal? Sklouzla z koně, kterého Carillon zastavil, napřímila se a předstoupila před Torriona, kterého až donedávna považo-vala za svého otce. Vztáhla před sebe ruku s dlaní rozevře-nou navrch.

"Víš, co tohle gesto znamená?" zeptala se tiše.

Torrin upřeně hleděl na její ruku. Barva z tváři ošleha-ných povětřím mu vyprchala. Jeho obličej byl až na lesk-noucí se oči bez života.

"Alix...", pronesl zvolna, "nemohl jsem ti to říct. Báł jsem se, že mi tě vezmou."

"Ale já jsem se vrátila," namítla. "Byla jsem tam, a přece jsem se vrátila."

Uhnul před jejím pohledem. "Nedokázal jsem ti to říct."

Carillon seskočil z koně a zvolna k nim došel. Ve tváři se mu nepohnul ani sval. "Takže je to pravda, ta vlkodlačí po-vídačka. Lindir odešla o své vůli a bez ohledu na to, že byla zasnoubená, spojila svůj život s mužem, který byl podda-ným krále."

Torrin si povzdechl a prohrábl si vlasy. "Už je to příliš dávno. Hodně z toho už jsem zapomněl. Ale teď je mi jasné, že o tom musíš vědět." Pousmál se. "Můj pane a princí, když jsem tě viděl naposledy, byl ti přibližně rok. Je těžké uvěřit, že z tak maličkého dítěte vyrostl tak velký muž."

Alix přistoupila blíž a vzala Torrinovy ruce do svých dlaní. Cítila jeho únavu a rezignaci. "Pojeďu ke svému dědečkovi," prohlásila tiše. "Ale předtím chci slyšet pravdu o mém při-chodu na svět."

Torrin je zavedl dál a pokynul Carillonovi, aby usedl na neforemnou, léty poznamenanou židli. Alix neklidně pře-cházela světnicí. Připadala si jako pes, který hledá jistotu v důvěrně známých místech.

Nakonec se zastavila před krbem a pohlédla na Torriona. "Povídej. Pověz mi všechno."

Torrin přikývl a nalil pohárek slabého vína Carillonovi i sobě. Pak usedl na lavici a upřeně se zahleděl na prošla-panou zašlou podlahu.

"Lindir se od samého začátku odmítala provdat za Ellika, prince solindéského. Nepřála si ten svazek. Bála se, že by ji omezoval. Shaine zuřil a nařídil jí, aby poslechla. Když trvala na svém, král jí pohrozil, že ji s ozbrojeným doprovodem vyšle do Lestry, Bellamova sídelního města. Lindir byla od-jakživa paličatá, ale dokázala rozpoznat, kdy otec své vý-hružky myslí vážně. A on tohle chtěl opravdu udělat."

"Proto uprchla," dodala Alix tiše.

"Ano." Torrin si ztěžka povzdechl. "Hale ji neunesl. To byla povídačka, kterou král chtěl zakrýt svou uraženou ješitností. Později, když zemřela Ellinda a Lorsilla mu ne-dokázala porodit živé dítě, dospěl král k názoru, že je to dů-sledek klatby, kterou na jeho královský rod uvrhli Cheysuliové. Mám za to, že se kvůli Lindir napůl pominul. Dokázala všechno až do poslední chvíle udržet v tajnosti. O jejích ci-tech k Haleovi neměl nikdo tušení."

"Ale vždyť Hale už měl ženu," namítla Alix. "A kvůli Lin-dir ji opustil."

Torrin na Alix zřímá pohlédl. "Přijde čas, Alix, kdy i ty poznáš muže, po kterém zatoužíš. Pak všechno pochopíš. Lindir byla obletovaná spoustou nápadníků, ale ona chtěla jen jediného. Halea." Pokrčil rameny. "Bylo jí osmnáct a byla velmi krásná. Možná se měla narodit jako chlapec - tak byla prudká a hrdá - a Shaine by byl tím nejšťastnějším králem na zemi."

"Ellika však odmítla."

Torrin pohodil hlavou. "Netvrdím, že jím byla nadšená. Lin-dir s muži jednala po svém, včetně svého otce, ale ten ji ča-sem-začal tlačit do sňatku se solindéským následníkem trůnu. Pak prokázala, že i ona je královsky paličatá a

nezlomná."

Carillon usrkl vína a pohárek postavil na stůl. "Strýc se o tom nikdy nezmínil. Slyšel jsem o té záležitosti jen od ostatních."

"Ano," přikývl Torrin. "Král byl hrdý muž. To Lindir ho zlomila. Mnoho hrdých mužů by o podobném údelu mohlo vyprávět."

"Co se vlastně stalo?" zeptala se Alix, která se schoulila před krbem.

"Ten večer, kdy se měly konat zasnuby a všichni solindéští páni se shromáždili ve Velké síni, opustila Lindir zdi královského paláce v přestrojení za služebnou. Hale se přeměnil v ryšavou lišku. Nikdo je nepoznal. Tak opustili město. Halea už nikdy nikdo nespatřil."

"A co Lindir?" zeptal se Carillon.

Torrin si povzdechl. "Taky zmizela. Shaine za nimi vyslal vojáky, jak jinak, a proklínal Halea, že mu Lindir unesl. Ne-našli však ani jednoho. Královna Ellinda do roka podlehl zlobohné chorobě. Shaineova druhá žena, královna Lorisilla, po porodu mrtvého chlapce, který se měl stát následníkem trůnu, už další děti neměla. Ale to jsem ti už vyprávěl. Shaine vyhlásil očistu od příslušníků národa Cheysuliů hned nazítří po narození mrtvého prince. A ta pokračuje až do dnešních dnů."

Alix se zachvěla. "Ale... Lindir se přece vrátila."

Torrin si zapřel dlaně o kolena. "Vrátila se po osmi letech od rozpoutání očisty. Hale zemřel a ona sama byla nemocná. Král ji přijal jen proto, že potřeboval následníka trůnu. Když Lindir porodila děvčátko a krátce nato zemřela, Shaine dítě nepřijal. V očistě se pokračovalo. Spolu s královnou Lorisillou jsme ho prosili, aby dítě nenechával zemřít v lese. Oznámil mi, že pokud si dítě ponechám, musím se vzdát služby u něj a musím se zapřísahat, že nedovolím, aby kdy vkročilo do královského paláce. Souhlasil jsem."

Alix na Torrina tiše zírala. "Tys tohle všechno přijal, jen abys zachránil polovičního vlkodlaka..."

Muž ztěžka polkl. "Potom, co tě Shaine zavrhl, bych tak jako tak odešel ze služby. Nezůstal bych u něj. To, že jsem si tě vzal k sobě, byla nejrozumnější věc, kterou jsem kdy udělal." "Takže ty v Cheysuliích nevidíš ďáblů?"

Torrin zvolna zavrtěl hlavou. "Cheysuliové takoví nikdy nebyli. Ovládají pouze to, čeho my nejsme schopni, a mnozí z nás se jich proto bojí. Oni však své umění nezneužívají, aby škodili druhým."

"Proč tedy jsi připustil, abych věřila, že jsou takoví?"

"Nikdy jsem o nich přece nemluvil jako o ďáblech, Alix. Ale taky jsem ti na druhou stranu nikdy neřekl nic dalšího, protože tvoje nevinné sympatie s nimi by mohly vzbudit po-dezření. A jakmile by se o tom král doslechl, mohl by si tě zavolat. Mohl by změnit rozhodnutí, kterým tě světil do mé výchovy."

"A co Hale?" zeptala se tiše.

Torrin svěsil hlavu. "Hale sloužil svému pánu věrně a od-daně. To Lindir změnila jeho cítění. Hale byl dobrý muž. Za svého otce se stydět nemusíš."

Alix přistoupila k Torrino, poklekla a vložila ruce do jeho ztvrdlých dlaní. Hlavu si opřela o jeho kolena.

"Za otce budu vždycky považovat jen tebe," pronesla do-jatě.

Torrin ji pohládl po skloněné hlavě. "Jsi moje dcera, Alix. Ale pokud tě krev táhne jinam, dokážu to pochopit.

Cheysu-lijská duše má v sobě čarovnou moc." Povzdechl si a pohlá-dil ji prsty po vlasech. "Budeš však mojí dcerou, co budu žít."

"Nikdy tě neopustím!"

Vzal ji za bradu a pozvedl jí hlavu natolik, aby jí viděl do tváře. "Alix, vím, že je to nezbytné. Sloužil jsem po boku Cheysuliů léta před tvým narozením a znám jejich úpor-nost, odhodlání i jejich neobyčejný smysl pro čest. Oni nestojí o qu'mahlin. Vědí však, že je součástí jejich tahlmorra."

"Říkáš totéž co oni!"

Smutně se usmál. "Vychoval jsem ve svém domě cheysulijské děvčátko. Jak jinak bych měl tedy mluvit?"

Alix zamrazilo. "Pak jsi tedy věděl... že jednou..."

"Věděl jsem to od samého začátku." Předklonil se, aby ji zlehka políbil na čelo. "Cheysuliové se nezřikají své tahl-morra. Tím by rozhněvali své bohy."

"Ale já o ni nestojím," namítla umíněně.

Torrin odtáhl ruce a napřímil se. "Odjed' s princem, Alix. Rád bych tě tu měl i nadále, ale bozi si to nepřejí." Pousmál se, i když se v jeho očích zračila bolest. "Cesta k tvé tahlmorra vede jinudy."

"Zůstanu," zašeptala.

Carillon vstal a tiše k ní přistoupil. "Pojďme, sestřenko. Je čas navštívit tvého děda."

"Dovedls mě domů, Carillone. To stačí."

Sklonil se, vzal ji za paže a pomohl jí vstát. Alix se k němu otočila a pohlédla mu do tváře. "Nesnaž se mě přesvědčit, že jsi stejný jako Finn! Ten mi taky pořád rozkazoval!"

Princ se ušklíbl. "Možná pro to měl dobrý důvod. Co ji-ného zbývá muži, když ho žena neposlouchá? Pak musí jed-nat z pozice síly."

Ustoupila o krok dozadu. "Krále navštívím někdy později."

"Když se k tomu neodhodláš teď, pak k tomu nedojde už nikdy." Carillon se podíval na Torrina, který souhlasně při-kývl. Princ s jemným úsměvem vzal Alix znovu za paži.

"Sem se vrátíš později," řekl.

Když Alix zjistila, že ji Carillon pevně drží, podvolila se. Sklopila oči k sedícímu shrbenému muži, který býval skvě-lým zbrojířem, než vzal pod ochranu vlkodlačí dívku.

"Mám tě moc ráda," šeptla.

Torrin vstal a zkroušeně se na ni podíval. Jemně vzal její hlavu do svých sukovitých prstů a políbil ji. Carillon vyvedl Alix ze světnice.

Společně pak překonali lesy i údolí, až dospěli do královského města Mujhary a vjeli do spleti ulic. Alix mlčky se-děla za princem a držela se ho kolem pasu, jako by z Carillonovy blízkosti čerpala sebedůvěru. Výstavné město s širokými, rovnými ulicemi jí vyrazilo dech. Teprve teď si bolestně uvědomila, že má potřhané a uválené šaty a bosé nohy. "Sem přece nepatřím," šeptala si.

"Patříš tam, kam patřit chceš," namítl Carillon. Pokynul rukou: "Královské sídlo Shainea Mujhara."

Ohlédla se přes rameno a spatřila kamenné zdi zvedající se nad její hlavou. Samotný palác stál na malém pahorku uprostřed města, skryt za stěnami z naružovělého, místy omšelého kamene. Před nimi se objevila mohutná vrata z masivního dřeva a bronzu, sčezaná osmi vojáky v barvách krále Mujhara. Alix si všimla jejich šarlatových plášťů pře-hozených přes lehké kroužkové brnění ozdobené černým erbovním lvíčkem ve vzpřímeném postoji. Tento hrdý mo-tiv znala z Carillonova rubínového pečetního prstenu i z ma-sivního zlatého jilce meče. Strážci otevřeli obrovská vrata a krátce prince přivítali. Když jejich netečný pohled sklouzl k Alix, zarděla se hanbou a rychle se Carillona pustila. "Carillone... odvez mne zpátky domů! Nechci tu zůstat!"

"Tiše, Alix. Vždyť sem patříš."

"Ale Shaine mne odtud vyhnal!"

Princ neodpověděl, a tak musela zůstat sedět na koni a ne-chat se dovézt až k obrovskému paláci. Zavřela oči, když projížděli místem mezi vnější a vnitřní ochrannou zdí, a přála si, aby byla někde hodně daleko.

Duncan měl pravdu... Palác krále homanaského pro mě není.

Před mramorovým schodištěm vedoucím k vlastnímu pa-láci Carillon koně zarazil. Přiběhl štolba, aby převzal otěže.

Uctivě se uklonil. Carillon seskočil, a než se Alix zmohla na protest, snesl ji dolů. Když ji vedl k růžovému paláci po schodech z leštěného mramoru protkaného tmavými žil-kami, klopila hlavu. První sluha, kterého potkali, si ji po-hrdavě změřil. Princ si toho nevšímal, ale Alix věděla moc dobře, jak tu na ni pohlížejí. Každého napadne, že je nějaká zavšivená pouliční poběhlice, pokud se bude chovat poní-ženě. Rychle tedy vztyčila hlavu a sebevědomě se rozhlížela. Kráčela vedle Carillona, jako by k sobě odedávna patřili.

Povšimla si nádherných tapet vyvedených v duhových bar-vách, lustrů s dlouhými svícemi hořícími jasným plamenem, pohledem zabloudila k hustým kobercům i k vyšívaným go-belínům na stěnách chodeb. Livrejované služebnictvo se před Carillonem i před ní hluboce a uctivě uklánělo. V du-chu se musela usmát, co způsobila tou trochou arogance ve svém chování.

Když ji Carillon dovedl po širokém schodišti z červeného kamene ke dveřím s bronzovým kováním, Alix se náhle za-razila.

"Kam mě to vedeš?"

"Toto jsou komnaty královny Lorsilly."

"Shaineovy manželky?"

"Ona už dohlédne na to, aby tě vykoupani a oblékli, jak se sluší na princeznu. Teprve pak předstoupíš před krále."

Usmál se. "Věř mi, Alix, tady jsi v bezpečí."

Polkla a podívala se na něj. "Nestojím o tvé bezpečí. Chci se vrátit domů."

Carillon ji neposlouchal a zaklepal na bronzové dveře. Alix zavřela oči a přála si být někde hodně daleko. Touha po pře-pychu, kterou pocítila v době, kdy se dověděla o svém vzne-šeném původu, z ní už dávno vyprchala. V masivních zdech paláce si připadala ztracená.

"Carillone!" ozval se ženský hlas, když se dveře rozletěly.

"To se vracíš tak brzo?"

Alix otevřela oči. Spatřila pokojskou uklánějící se Carillonovi a za ní křehkou světlovlasou ženu v šatech z bledě-modrého hedvábí, lemovaných bílou kožešinou.

"Vrátil jsem se, jak jsem slíbil," pronesl princ zastřeným hlasem. "Bez ohledu na to, co si přeje můj strýc."

Žena se s povzdechem zmohla na trpký úsměv. "Často-krát se velmi podobáš Shaineovi, třebaže to možná netušíš. Tak dobrá, ukaž mi ji."

Carillon uvedl Alix dovnitř. Zaslechla, jak za nimi zapadly dveře. Znovu polkla, aby zaplašila náhlou úzkost, která jí sevřela hrdlo.

Paní seděla na polstrované lavici z tmavého kamene. Drahé šaty si kolem ramen trochu upravila. "Vítej, Alix."

"Ne," opáčila dívka, "vím, že tu nejsem vítána. Shaine mě kdysi zavrhl a já nepochybuju, že to udělá zas."

Lorsilla, královna homanaská, se mile usmála. "Nejdřív tě ale musí vidět. A já si myslím, že bude zticha, i kdyby za to mohl pouhopouhý úžas."

"Nebo nenávist."

"Nemůže tě nenávidět, když tě nezná," namítl Lorsilla jemně. "Jsi jeho vnučka, Alix. Na tebe on se nikdy nehně-val, hněval se na sebe, protože ztratil Lindir. Kdyby se k ní choval lépe, když odmítala Ellika, pak tu možná zů-stala."

Alix bezmocně rozhodila ruce a ukázala na zhmožděniny a krví zamazaný obličej. "Na tohle král určitě není zvědavý."

Carillon se rozesmál. "Bude zvědavý, jen co si tě tu vez-mou do parády. Nechám tě v královnině péči. Až se pro tebe vrátím, budeš už připravena předstoupit i před to nejná-ročnější mužské oko."

Alix se otočila a popadla ho za ruku. "Carillone!"

Jemně se odtáhl. "Odcházím, Alix. Nehodí se, abych se dí-val, jak tě koupají a oblékají." Pobaveně se zašklebil. "I když by mi to nebylo proti mysli."

Lorsilla povytáhla tenké obočí. "Carillone, chovej se, jak se sluší a patří."

Carillon se na ni pousmál, uklonil se jí a vykročil ke dveřím.

Alix zůstala stát před homanaskou královnou a bezděčně se zachvěla. Nohy ji bolely a tvář hořela studem.

Lorsilla vstala a přistoupila blíž. Jemně se dotkla Alixiny podrápnané tváře a setřela zaschlé zbytky krve. Tichounce přitom řekla: "Nemáš proč se mě bát, Alix. Jsem tvoje ba-bička."

"Ale vždyť jsem jen vlkodlačí..."

Drobná žena se smutně pousmála. "Neměla jsem děti ani vnoučata. Tak ať aspoň mám Lindirinu dceru."

Alix sklonila hlavu, aby skryla hořkost, která ji náhle za-plavila. Zaslechla, jak paní nařizuje, aby připravili lázeň a šaty.

Pak Lorsilla s tichým úsměvem poznamenala: "Bylas vychována na venkově, Alix. Tak teď aspoň poznáš pře-nych, který ti Shaine odepřel. Udělám z tebe princeznu, hol-čičko moje."

Alix ztěžka polkla. "Ale vždyť já patřím mezi Cheysulie."

Lorsilla se zatvářila přísně. "Na tom nezáleží. Jsi Shaineova vnučka a to je pro mě rozhodující."

Ale co on? pomyslela si s obavami. Co na to řekne sa-motný král Mujhar?

Kapitola druhá

Alix před svého děda předstoupila v hedvábí a sametu, se šperky ze zlata a granátů. Hnědá těžká látka při chůzi tiše šustila. Potlučená chodidla skryly útlé střevíčky. Hlavu nes-la zpřímá; husté bohaté vlasy jí protkávaly perly a drobné granátky. Uši ji bolely po čerstvém propíchnutí, ale třpytivé náušnice byly bohatou odměnou za podstoupený zákrok. To už nebyla pachtýřova dcera, kdo stál před Mujharem, králem homanaským. I Alix náhle napadlo, zda ještě vůbec chce zůstat prostou dívkou.

Carillon, který stál vedle Alix ve veliké audienční síni, se sebevědomě usmíval a zářil pýchou. Ale Shaine se tvářil po-výšeně a nepřístupně.

"Můj králi," pronesl Carillon zvolna, "toto je Alix. Lindirina dcera."

Shaine Mujhar stál na nízkém mramorovém stupínku, který se táhl po celé šíři síně. Za ním na lvích tlapách spo-číval trůn zdobený zlatem a stříbrem, polstrovaný hedvá-bím a sametem. Pyšnil se bohatými vyřezávanými girlandami z pozlaceného, včelím voskem napuštěného a do vysokého lesku nablýskaného dřeva. I vzduch kolem voněl po vosku. Shaine oblečený do černého a zlatého hávu se tvá-řil arogantně.

Po Carillonových slovech přivřel šedé oči. Alix na něj upřeně hleděla. Soustředila se na myšlenku, že tento muž je jejím dědečkem, a ne králem homanaským. Stejně to ne-bylo nic platné.

Široká zlatá koruna se smaragdy a diamanty, která mu zdobila čelo, dobře ladila s jeho tmavými vlasy prokvetlými stříbrem. Měl plnovous, který však nedokázal skrýt královu energickou bradu a pevně semknuté rty.

Ten člověk nedokáže odpouštět, blesko Alix myslí.

I ona hrdě pozvedla hlavu a pevně stiskla rty. Carillon od ní odstoupil, aby naznačil, že za ni už nehodlá hovořit. Ni-jak ji to nevyvedlo z míry. Nebála se, že by jí chyběla slova, a chovala se docela přirozeně, jak byla zvyklá. Její vzdor ve Velké síni nezapadl, a to krále překvapilo.

"Nenacházím na tobě nic z Lindir," pronesl Mujhar klidně. "Shledávám jen vlkodlačí rysy."

"A co z nich soudíš, králi?"

Chvíli na ni nepřítomně zíral. "Soudím, že tu nemáš co pohledávat. Vidím v nich zradu, čarodějnické kejkle a taky cheysulijskou klatbu."

"Přesto nepopíráš, že jsem Lindirina dcera."

Královy oči na okamžik potemněly. Alix se dovtípila, že Shaine zvažuje, jak ji rázně odmítnout, ale zároveň vytu-šila, že je příliš hrdý, aby se k tomu snížil. Neudělá to dřív, dokud se neutvrdí v přání navždy skoncovat s tím vlkodlačím potomkem.

"To Carillon tvrdí, že jsi její dcera," řekl konečně. "A stejně tak i Torrin, který tě vychoval. Klidně se pokládej za Lindirino dítě, když chceš, stejně ti to nepřinese nic dobrého. Ne-znamená to ještě, že dojdeš mého uznání."

"Nic takového jsem od tebe ani nečekala."

Shaine povytáhl obočí. "Že ne? Tomu se dá jen těžko uvě-řit."

Alix s přemáháním svěřila ruce podél těla. Zápasila s ner-vozitou. "Přišla jsem, protože jsem toužila spatřit muže, který přikázal pohodit novorozeně a který proklel celý jeden národ. Přišla jsem pohlédnout na muže, který má na své-domí qu'mahlin."

"Nezkoušej na mě žádná vlkodlačí slova, děvče. Nechci, aby tu něco takového vůbec zaznělo."

"Kdysi ti nevadila."

V králových očích blýskl potlačovaný hněv. "Zradili mě. Svými čárami mě zradili. Ale já jim to vracím."

Alix pozvedla hlavu nad jeho pohrdáním. "Stála ti snad Lindir za to, abys kvůli ní nechal vyhladit celý jeden národ, pane? Nejsi snad horší než Bellam, král solindeský, který touží uchvátit tvoji zem?"

Carillon zděšeně zalapal po dechu. Alix mu však nevěno-vala pozornost. Zpřímá pohlédla do králových očí. Vytušila převahu tohoto muže. Náhle ve skrytu duše zapochybovala, zda vůbec má cenu pouštět se do křížku s takovým člově-kem.

"Patříš mezi Cheysulie," pravil Mujhar stroze. "I ty jsi od-souzena k smrti... stejně jako oni."

"Dáš mě tedy usmrtit?"

"Nad všemi Cheysulii byl vyřčen ortel smrti."

Carillon přistoupil blíž k Alix. "Lindir se provinila hodně dávno. Lepší je zapomenout. Alix jsi kdysi zavrhl. Nedělej to znovu."

"Nemáš do toho co mluvit, Carillone!" okřikl ho král. "Okamžitě opusť tuto síň!"

"Ne."

"Udělej, jak jsem ti poručil!"

"Ne, pane."

Shaine na něj hněvivě pohlédl. Rukama se křečovitě držel opasku. "Cheysuliové tě zajali, věznili, a dokonce na tebe poštvali vlka. Tahle holka je jednou z nich. Jak mě o něco takového můžeš žádat?"

"Alix je moje sestřenka, pane. Pokrevní příbuzná. Nepřeji si, aby ji někdo ponižoval, ani ty ne."

Rozhněvaný Mujhar sestoupil ze stupně a podrážděně sykl. Zastavil se před velikým krbem. "Jak to se mnou mluvíš! Jsem tvůj král, Carillone, a prohlásil jsem tě ná-sledníkem královského trůnu. Mám snad věřit tomu, že tě vlkodlačí čáry poblouznily natolik, že teď stojíš na jejich straně? Mám tě snad vydědit?"

Alix krátce pohlédla na prince. Všimla si, jak smrtelně zbledl a pevně zaťal zuby.

"Udělej, co uznáš za vhodné, králi, ale nemyslím si, že by bylo rozumné vydědit posledního možného následníka homanaského trůnu. Neprožil jsi snad dlouhá léta v marné naději, že jednou se konečně dočkáš?"

"Carillone!"

"To, žeš mne prohlásil následníkem trůnu, ještě nezna-mená, že přestanu jednat a cítit jako člověk," prohlásil princ rozhodně.

"Okamžitě odejdi z této síně!"

Alix postoupila kupředu. "Chceš se tedy se mnou vypořá-dat beze svědků? Chceš mne odtud nechat odvléct a oběto-vat mě na oltář své vlastní pýchy?"

Shaine vzteky zesinal. "Nepouštěj si v těchto zdech pusu na špacír, ty vlkodlačí čubko! Uděláš, co ti poručím!"

Alix užuž otvírala ústa, aby mu odpověděla, ale vtom se v její mysli cosi pohnulo a zaplašilo veškerá slova. Strnula a jen tupě zírala na krále Mujhara. Kdesi v duši zaslechla ti-chý známý hlas. Byl to Cai, kdo promluvil:

Jsem tady, liren. Pokud ten muž ztratil rozum, pak mu společně ukážeme.

Cai! vydechla tiše.

Jsem tady, abych ti pomohl, liren. Ten směšný človíček ti neublíží.

Alix se pousmála. "Cai."

Carillon ztuhl. "Říkáš něco, Alix?"

Nevšímalá si jeho otázky. Podívala na krále se vši roz-hodností a tiše, s obnovenou sebedůvěrou pronesla: "Pane, tvoje vláda znamená pro Cheysulie utrpení. Dlužíš jim víc, než kolik jsi ochoten si přiznat."

"Vyštvu je z téhle země!" zahřímál. V tváři celý zbrunátněl. "Jsou to ďáblové! Čaroději! Přísluhovači temných sil..."

Ne-jsou o nic lepší než Ihlinijští! Postarám se, aby je do jed-noho vyhubili!"

"Tím pádem zahubiš samotné srdce Homanaského krá-lovství!" křikla Alix. "Jsi pošetilý! Nezasloužíš si vládnout tak ušlechtilé zemi!"

Mujhar napřáhl ruku a vykročil. Alix se nepohnula. Než ji stačil udeřit, vytušila, že někde poblíž se třepotají ptačí křídla. Jemné hedvábí napjaté v úzkém okenním křídle se protrhlo a dovnitř vletělo lir. Jak letělo, světla svíci se roz-tančila a vrhala na kamenné stěny síně podivné stíny. Mnohá světla zhasla a síň se propadla do zlověstného příšeří. I po-chodně na stěnách začaly čadit od vzdušných vírů způso-bených ptačími křídly.

Shaine se otočil, když ucítil závan větru. Pozvednutá ruka mu zvolna klesla a on nehybně zíral na jestřába. Když se Cai vzepjal a vyrazil proti jeho obličej, král zoufale za-chrčel.

Dravec kroužil pod stropem vznošené síně; měl jasně na-vrch. Alix se zmocnila vlna pýchy. Až to zabořilo. Když sle-dovala let ptáka, porozuměla náhle čarovné moci své krve a pochopila, co je to být Cheysuli.

Nelhalí m, zašeptala si v duchu. Měli pravdu, když tvrdili, že je lepší být příslušníkem zavrženého národa s dědičným nadáním od bohů než jedním z Homanaských, který nikdy své lir mít nebude.

Cai zakroužil a znovu na ně nalétl. V tmavých očích se mu zrcadlila světla pochodní i svíci. Zpomalil a máchl křídly, aby usedl na opěradlo homanaského trůnu zdobe-ného lvy.

Tak co, liren, dáme tomu chlapovi za vyučenou?

Alix se dobře bavila. Zalíbilo se jí to boží nadání umět beze slov hovořit s lir. Cítila, že jestřáb jí chce pomoci.

Shaine od ní toporně odstoupil, ale do blízkosti trůnu, kde pták seděl, se nepřiblížil. Jen vztáhl ruku a ukázal na něj.

"To je tvé dílo? To jsou ty čáry, kterými vládneš?"

"To je lir, králi," pronesla Alix pevně. "Asi víš, o čem mlu-vím. Hale měl taky své lir, vzpomínáš?"

"Táhni odtud!" zaburácel Shaine. "Opusť tuto síň. Nebudu trpět Cheysulie ve stěnách královského paláce!"

"Půjdu s radostí, můj královský dědečku," pronesla Alix neohroženě. "Nehodlám trpět urážky od poblouzněného do-mýšlivce déle, než je nezbytné."

Shaineovu tvář pokrřivil vztek. "Zmiz odtud, než zavolám strážce!"

Alix se to velmi dotklo. Hněvala se. Strnule se otočila a vy-kročila k otevřeným dveřím. Na prahu se ohlédla.

"Teď už chápu, proč odtud Lindir odešla, králi. Jen se di-vím, že to neudělala dřív."

Alix se bez problémů dostala až do setmělého prostoru mezi vnějším a vnitřním opevněním. Vykasala si sukně a spěšně se vydala k vysokým vratům. Při chůzi si uvědo-mila, že jí v uších a ve vlasech cinká zlato. Vždyť ona utíká i s královými šperky! Ale co, zařekla se. Nechá si je. Je to vlastně cosi jako odkaz její matky. Neměla peníze a šperky se jí budou hodit.

V obavách se ohlédla přes rameno. Předpokládala, že ji budou pronásledovat. Shaine je až příliš ješitný, než aby ne-chal urážku svého majestátu bez odplaty; pokud se co nej-rychleji z města nevytráčí, brzy pozná, jak pohostinný je krá-lovský žalář.

Když se otočila a pozvedla sukně výš, zahlédla stín. Odle-pil se od stěny a zamířil k ní.

Zděšeně klopýtala, ale to už ji neznámý zadržel. Než sta-čila vykřiknout, položil jí dlaň pevně na ústa.

"Tiše!" sykl.

U všech bohů, Shaine ho poslal, aby mě zavraždil! Vze-přela se vši silou ve snaze vykroutit se tomu muži. Ten ji však popadl zespoda za bradu, až to zabořelo, a stiskl jí ústa, když se ho snažila kousnout. Volnou rukou šmátrala po jeho obličej, ale minula se. Dlaň jí sjela po jeho nahé paži a spo-činula na náramku, který ji obepínal.

Strnula.

"Tak teď už snad konečně dáš pokoj, že?" šeptl. Odtáhl dlaň.

"Duncane. Duncane!"

Zatřásl jí a naléhavě zasyčel: "Buď zticha! Chceš, aby nás lapili?"

"Ale tohle je královský palác! Shaine tě určitě zabije!"

"Když zjistíš, že jsem tu, pak ano," zašeptal Duncan ne-jistě. "Ale když nebudeš křičet, nebude to mít tak jedno-duché."

"Nekřičím," opáčila uraženě a ztišila hlas. Táhl ji ke zdi a nedbal na její protesty. Když dospěli do stínu, opřel ji o chladnou stěnu a postavil se proti ní, aby na ni nedopadalo světlo pochodní hořících na stěnách paláce.

"Tak už jsi zjistila všechno, co tě zajímalo?" zeptal se a ani se nesnažil skrýt své rozhořčení. "Už jsi zjistila, jaké to je být Cheysulim v Shaineově přítomnosti?"

Ve tmě neviděla, jak se tváří, ale podle toho, jak se cho-val, pochopila. "Duncane, já to prostě musela zkusit."

Povzdechl si, ale paže jí pevně svíral dál. "Nejsi o nic lepší, než bývala Lindir. Král má smůlu na paličaté ženy."

"Proč jsi tady?" šeptla a pohledem mu pátrala v obličej. "Právě tady?"

"Na to ti odpovím později. Nejdřív odtud musíme zmizet. Venku před hradbami mám koně."

Alix se za ním klopýtavě vydala k malé dřevěné brance skryté v houští. Vytušila, jak je náhle nejistý, a přišlo jí to k smíchu. Navenek však nedala nic znát.

"Duncane, požádala jsem tě přece, abys mě nechal ode-jít, když se pro mě Carillon vrátil. Proč jsi přišel?"

Pootočil se. Záře vzdálených pochodní mu částečně osvět-lila obličej. Všimla si, jak se mu ve žlutých očích zablýsklo. Chladně se pousmál.

"Vyčetlas mi, že jsem stejný jako můj bratr, když ti bráním v odchodu. Nechal jsem tě tedy jít. Příště už takovou chybu neudělám."

"Nech mě na pokoji!"

"Jsi Cheysuli," řekl prostě. "A tvoje místo je mezi námi."

"To odmítám!"

Rukama ji pevně popadl za paže, až to zabořelo. Nevšímal si toho, jak sebou cukla. "Když pořád povedeš svou, Alix, na-jdou nás. Jaký smysl vidíš v tom, že nás pak oba zabijí ve jménu Shaineovy očisty?"

"Když mi neodpovíš, budu křičet a přivolám stráž. Jen se divím, že tě nechtyli už dřív, když se jich tak bojíš."

Tiše se zasmál. "Cheysuliové se pohybují tiše, malíčká." Významně se odmlčel. "Až na tebe, pochopitelně."

Zle na něj pohlédla. Do srdce se jí vkrádala zvláštní smě-sice vzdoru a rozjařenosti a pozvolna ji ovládala. Pomstychtivě se na Duncana usmála a pootevřela ústa, jako by opravdu chtěla křičet.

Duncan ji okamžitě zarazil. Tentokrát však nepoužil ruku. Alix se zmocnilo čiré zděšení, když se ocitla v jeho drsném objetí. Políbil ji, div že jí nevymáčkl duši z těla.

Na chvíli strnula a vzepřela se proti jeho hrudi dlaněmi, aby ho odstrčila. Uvědomila si nezměrnou sílu tohoto roz-hodného muže. Překvapilo ji to. Toužila uniknout, ale Duncanovy paže ji to nedovolily.

Zachvěla se, když si vybavila Finnovo drsné chování i dus-nou atmosféru, ve které si liboval. Bylo zvláštní, jak rychle se ta vzpomínka rozplynula.

Znovu užasla, když ji Duncanovy rty začaly laskat. Nic takového dosud nepoznala. Už ji k ničemu nemusel nutit.

Bolest, kterou jí zprvu způsobil, byla tatam, rozply-nula se. Záchvěv, který pocítila, způsobil něco úplně ji-ného.

Duncan není jako jeho bratr, pomyslela si zmámeně, ne-musím se ho bát...

Když oddálil ústa od jejích rtů, znovu si uvědomila zeď za zády. Podle výrazu jeho očí poznala, že se v něm odehrává vnitřní boj. Tvář mu potemněla. Zatoužila, aby se tvářil při-větivě. Dotkla se jeho brady.

"Je tohle v souladu s tvou tahlmorra?" zeptala se bez de-chu. "Je to tak?"

Napětí kolem úst se vytratilo. "Možná to přece jen nepotrvá tak dlouho."

"Duncane... nerozumím ti."

"Choval jsem se stejně jako Finn. Přemohl jsem ženu, která si to v tu chvíli nepřála," řekl sklíčeně. "Čeká mě od-plata, kterou jsi mi slibovala?"

"Zapomněla jsem už, co jsem říkala."

Pousmál se. "Ty? Ty žes zapomněla?"

Alix se podívala stranou. Uvědomila si náhle, že ji pořád ještě objímá. Zastyděla se, ale když se pokusila vyklouznout z jeho sevření, bránila jí v tom zeď.

"Alix, naslouchej pouze svému vnitřnímu hlasu. Ber ho na vědomí. Příště už tě nutit nebudu." Zvolna odstoupil.

Alix z jeho slov vycítila netrpělivost. Uvědomila si, že i jí se zmocňuje jakási blíže neurčená touha.

U všech bohů, co jen to ten muž se mnou udělal? Proč jsem po něm tak náhle zatoužila? Zavřela oči. Chci přece Carillona, ne tohoto cheysulijského bojovníka, kterého znám jen krátce.

"Alix," pronesl něžně, "moc se ti omlouvám. Jsi příliš mladá, abys to dokázala pochopit."

Otevřela oči. Světlo pochodně hořící u palácové zdi se od-ráželo na jeho pažích a zalesklo se v jeho zlatých náram-cích. Náhle znovu zatoužila po jeho vřelém objetí.

"Duncane, myslím, že tohle dokáže pochopit i velmi mladá žena."

Užasle zamrkal. Potom se tiše a viditelně potěšeně roze-smál. Vzal ji kolem ramen a hlavu jí přitiskl na svoji hrud'. Così pronesl v cheysulijském jazyce. Alix zatoužila vědět, co říká.

Opodál na dlážděném prostranství se ozvaly chvatné kroky. "Alix!" křikl Carillon.

Duncan zaklel a otočil se. Ruka mu sjela k noži.

"Ne!" vyjekla Alix a popadla ho za ruku.

"Alix!" zvolal princ znovu.

"Tady jsem," ozvala se. Zasllechla Duncanův tlumený po-vzdech.

Konečně je princ zahlédl. Na chvíli strnul, když rozpo-znal Duncana, ale nechoval se nepřátelsky. Při pohledu na Alix se mu ústa zúžila v tenkou čárku.

"Rozzuřilas Mujhara do krajnosti. Přisáhá, že toho jest-řába polapí a zabije a tebe nechá odvézt na Křišťálový ostrov. Do vězení." Povzděchl si. "Alix, znovu jsem s ním promluvil. Nevedlo to však k ničemu. Doprovodím tě k Torrinovi."

"Ta dívka půjde s mnou," opáčil Duncan zlověstně.

"Opravdu?" podivil se Carillon. "Jak to, že rozhoduješ za ni, vlkodlaku?"

"Do toho se neplet'," odpověděl Duncan. "Není ti souzena."

Alix se postavila mezi ně. "Carillone, ve Velké siní k ně-čemu došlo. To cosi mě poznamenalo na celý život. Když mě Mujhar osočil, že jsem čubka, a proklínal mne skrze můj původ, nehanbila jsem se. Necítila jsem ani hrůzu, ani strach. Zlobilo mě pouze, že ten muž je schopen tak ne-změrné nenávisti a že dokáže ubližovat druhému národu. Poznala jsem, že se ve mně konečně probudila k životu má cheysulijská krev." Prosebně se dotkla princovy ruky. "Už nestojím o to zůstat tady."

"Navrhl jsem přece, že tě odvezu k Torrinovi. Jakmile to bude možné, přijdu za tebou."

Zvolna zavrtěla hlavou. "Mám pocit, že to, co je mezi námi, by mělo zůstat nevysloveno... nepojmenováno." Stiskla mu paži. "Víš, co tím myslím?"

"Ne," odsekl drsně, tak drsně, jak jen svedl.

"Cheysuliové nejsou tvoji nepřátelé," pronesla Alix mírně. "Solinděští a Ihlinijští, ti ano. Proti nim zaměř svůj hněv.

Nedovol, aby se Shaineovo pomatení mysli přeneslo i na tebe. Kdysi jsi prohlásil, že mě budeš přijímat takovou, jaká jsem. Ptám se tě tedy, zda tak přijmeš i ostatní, kteří náležejí k mému národu."

"Ne, to nemohu."

"Rozhodl ses snad jít ve stopách pomateného krále?"

Carillon jí položil dlaně na ramena. "Alix, chci, abys byla tam, kde jsi v bezpečí."

Usmála se na něj. Pak sebejistě prohlásila: "Duncan už dohlédne, aby tomu tak bylo."

Princ ji sevřel pevněji. "Snad s ním nechceš jít dobro-volně? Nebo tě omámil svými vlkodlačími kouzly?"

"Ne," pronesla tiše. "Mám pocit, že to nezáleží jen na mně. Chybí mi slova, abych to blíž vyjádřila, ale je to tak."

Duncan, který až dosud mlčel, pozvedl ruku. Zhlédla známé gesto s dlaní obrácenou vzhůru a s roztaženými prsty. Pochopila.

Odstoupila od Carillona. Ruce mu zvolna klesly podél těla. Podíval se na Duncana, potom na ni. V jeho pohledu se zračila bolest i údiv. Zároveň z něj Alix vyčetla, že to všechno uznává.

"Obstarám vám koně," řekl tiše.

"Máme své," opáčil Duncan.

"Jak myslíš, že se s ní dostaneš za hradby? Alix nedokáže létat jako jestřáb."

Duncanovy rysy ztvrdly. "To ne. Ale ani osm ozbrojených strážců na mě nebude stačit, když to bude nezbytné."

Carillon si neklidně povzděchl. "Už začínám chápat, vlko-dlaku, proč jste jako národ tak hrdí. A houževnatí, jak říkal Torrin. Víš, že z padesáti mužů, které Shaine vyslal proti vám do lesů, přežilo pouhých jedenáct?"

"Vím."

"A kolik vy jste ztratili lidí?"

"Z dvaceti bojovníků dva. Jeden byl zabit, druhý přišel o duši."

Alix se zachvěla. Duncanův hlas zněl nesmířitelně. Cítila z něj rozhodnost a odhodlání a pochopila, že i kdyby od-mítla s ním odejít, lehce by ji k tomu přinutil.

Carillon přikývl. "Provezu vás branami. Strážci si nedo-volí mě zastavit, třebaže budu doprovázet samotného vlko-dlaka."

Duncan se sípavě rozesmál. "Bez problémů jsem pronikl až sem, principi. Nicméně, vážím si tvé nabídky."

Carillon se obrátil, aby vykročil k bráně. Než však stačil udělat krok, Duncan ho popadl za paži. Princ strnul.

"Carillone! Je toho hodně, co ještě nechápeš. Možná ani nemůžeš. Ale Shaine nebude králem na věky."

"Co tím chceš naznačit, vlkodlaku?"

"Že nejsme tvoji nepřátelé. Za Shaineova života s qu'mahlin sotva co změníme. Decimuje nás nemilosrdně, doslova kosí naše řady. Proto nás znepokojuje každý další rok, po který jeho příkaz vyhladit nás trvá. Carillone, je na tobě, abys to zarazil."

Princ se usmál. "Od dětství do mě vtlučkali příběhy o vaší věrolomnosti a vašich ďábelských sklonech a krutých zvy-cích. Pověz mi, proč bych měl měnit strýcovo rozhodnutí?"

Duncan položil ruku na Alixino rameno. "Už kvůli ní, pane. Kvůli ženě, na které nám oběma záleží."

Alix nehybně stála a odmítala pochopit smysl Duncanových slov. Così ho k ní táhlo, così od ní toužil získat. I ona měla stejný pocit.

Carillon naprázdno polkl. "Je pravda, že mne Mujhar zne-pokojil svou úporností při vyhlazování tvého národa.

Do-konce ani proti Bellamovi či Ihlinijským není tak zaujatý jako vůči vám. K smrti vás nenávidí."

Duncan přikývl. "Hale mu sloužil pětáctýřicet let, pane, a byla to oddaná služba, jaké je schopen jedině Cheysuli. Byli si bližší než bratři. Je to služba vám, Homanaským, kte-rou se pyšníme už po staletí. Hale však nakonec oťásl je-jich svazkem i dědičnou službou tím, jak se zachoval. Ale nikdo až na Shainea by to neposuzoval tak přísně a nesáhl by po tak kruté odvetě. Shaine tak ztratil dceru a následně zavlkl království do války. Chápu sice jeho pohnutky, Ca-rillone,

ale vím, že nás jako národ to zničí."

"Pak tedy máš víc pochopení než Mujhar."

"A co ty?" zeptal se Duncan vyrovnaně. "Budeš i ty po-kračovat v qu'mahlin, až se staneš králem?"

Carillon se vyhýbavě usmál. "To uvidíš," pravil tiše, "až se jím stanu."

Pak vykročil k bráně. Strážé ho uctivě pozdravily a ne-prodleně jim otevřely. Duncan vzal Alix za paži a v tichosti ji vyvedl z královského paláce.

Kapitola třetí

Duncan odvedl Alix stínem vysokých hradeb k místu, kde měl své koně. Z brašny zavěšené na sedle vytáhl plášť s ka-pucí a pečlivě ji do něj zahalil.

"Máš nádherné šaty a drahé šperky, princezno," řekl tiše. "Jsem tu sám a zloděje může lehce napadnout, že mne za-bijí a tebe o tu krásu připraví. A možná by ukradli i tebe."

Plášť jí na rameni připevnil velikou broží ze zlata a topazu vybroušeného do podoby letícího jestřába. V tichosti jí pak přehodil kapuci přes hlavu a upravil ji.

"Duncane," pronesla zvolna. Chvěla se při každém jeho doteku.

"Ano, maličká?"

"Co to všechno znamená? Co se to se mnou děje?" Polkla, aby zakryla, že se jí láme hlas. "Připadám si, jako bych cosi ztratila."

Odhrnul pramen tmavých vlasů z dívčina obličeje, ale ni-jak nespěchal, aby odtáhl ruku. "Nic jsi neztratila, pokud jde o tvoji nevinnost. A ostatní časem pochopíš. Nejsem po-volan, abych ti všechno vysvětloval, ale dozvíš se to."

Od-stoupil. "Teď si nasedni. Čeká nás dlouhá cesta."

Zamotala se do nezvyklé šíře sukní a záhybů pláště. Dun-can ji pevně popadl a vysadil nahoru. Alix si upravila sukně a Duncan mezitím vyskočil na svého koně. Poslušně ho následovala ulicemi města. Věděla dobře, co dělá, třebaže ještě nedávno by ji nenapadlo, že se bude chovat tak neob-vykle. Co si vnitru jí však napovídalo, že s Duncanem bude v bezpečí a že je to vůle bohů, aby s ním odjela.

"Duncane," šeptla, "říkals něco o tom, že jeden z tvých bojovníků přišel o duši. Jaks to vlastně myslel?"

Světlo pochodně se odráželo na jeho zlatých náramcích, ale Duncan sám zůstával ve tmě, takřka neviditelný, když vedl Alix ulicemi královského městy Mujhary. Překvapilo ji, jak snadno dokáže Cheysuli splynout s tmou.

"Myslel jsem tím, že ten člověk přišel o své lir," pronesl po chvíli zvýšeným hlasem, aby jeho slova nepřehlušil kla-pot koňských kopyt na městském dláždění. "Borrisovo lir za-hynulo v boji. Proto se vydal do lesů, aby tam podle našich zvyklostí našel smrt."

"A vy jste mu to dovolili?"

"Je to náš zvyk, Alix. Prostě to tak chodí. Nemůžeme se obracet zády k rituálům, které v našem národě platí po sta-letí."

Alix si unaveně odhrnula kapuci z tváře. "Duncane, kam mě to odvádíš?"

"Do Pevnosti."

"A co tam?"

"Setkáš se s shar tahl a poznáš, jak žijí Cheysuliové."

"Víš určitě, že mě tvoji lidé přijmou?"

Krátce na ni přes rameno pohlédl. "Určitě. Nepochybuji o tom, že máš své místo v našem proroctví."

"Já?"

"Shar tahl ti všechno vysvětlí. Mně to nepřísluší."

Zmocnil se jí pocit zklamání. Ostře a naléhavě ho proto požádala: "Duncane! Nehraj si se slovíčky! Nemůžeš pak čekat, že tvá slova přijmu bez výhrad. Vytrhli jste mě z pro-středí, které jsem důvěrně znala, a teď mě odvádíš do míst, o kterých nevím vůbec nic. Pověz mi o tom něco víc!"

Duncan přitáhl koni otěže a počkal na ni. Rozptýlené světlo odhalilo z jeho rysů přece jen o něco víc; tvářil se co nejrozhodněji. V obličeji se mu nepohnul jediný sval.

"Musíš vědět všechno dřív, než je nezbytně nutné?" ze-ptal se mrzutě. "To nemůžeš chvíli počkat?"

Nepřívětivě si ho změřila. "Ne."

Jeho oči, téměř ne člověčí, se ve světle pochodně zúžily v tenké štěrbinu. "Objasním ti to tedy tak, abys to pocho-pila." Přikývla.

"Z vlastní tahlmorra vím, že bohové si přejí, abychom ty a já splynuli vjedno. Pro náš národ to znamená, že se tím naplní další bod proroctví Prvorozených. Jsi cheysulijského rodu. Nemáš tedy na vybranou."

Náhle se choval velmi podivně. Vybrané způsoby, na které si u něj zvykla, zastínila teď tvrdá slova a drsný hlas. Vydě-silo ji to. Teprve po chvíli plně pochopila význam jeho slov.

"Ty a já..."

"Až se seznámíš se svou tahlmorra, uvidíš."

Alix se až zajíkla. Instinktivně sevřela pevněji otěže. "Ještě před deseti dny jsem byla prostá dívka z údolí, která se sta-rala o otcovo hospodářství. A ty mi tu najednou tvrdíš, že skrze podivné proroctví musím přijmout čísi vůli a bez od-mlouvání se jí podřídít." Hlas se jí zachvěl, ale dál už po-kračovala sebejistě. "Tak to ne. Udělám jen to, co sama uznám za vhodné."

"Neuděláš."

Zle se na něj podívala usazenými očima. "Vykázali mě z pa-láce mého děda, hrozili mi vězením i smrtí. Dokonce i Torrin mě nabádá, abych se podřídila své tahlmorra, stejně jako ty. Přesto si budu dělat, co budu chtít! Nejsem prázdná ná-doba, aby ji jiní plnili svými touhami a intrikami! Já jsem jiná!"

Duncan si povzddechl. "Copak už dávno nevíš, že lidé jsou opravdu jen prázdné nádoby, které bozi po vůli plní? No tak,

cheysula, nevzpírej se svému osudu. Není to dobré."

"Jak mi to říkáš?"

Duncan se strnule napřímil v sedle. "Mám svoji čest, děvče. Ale i já jsem se podřídil diktátu vlastní tahlmorra a respektuji tu tvou. Víím, jaké to je, žít mezi Homanaskými se vším, co k tomu patří, a proto jsem změnil roz-hodnutí a podle cheysulijských zvyklostí si tě vezmu za ženu."

"To neuděláš!"

"Alix..."

"Ne! Pokud se za někoho provdám, pak jen z vlastní vůle. Děsíš mě svým myšlením a řečmi o podivném proroctví, kterému nerozumím. Nech mě být na pokoji!"

Popojel blíž a popadl ji za rameno. Alix se vzepřela, ale on ji celkem lehce stáhl ze sedla a posadil před sebe. V tu chvíli si zděšeně uvědomila podobnost mezi ním a jeho bratrem Finnem, který jednal stejně prudce.

"Ne! Duncane!"

"Řekla sis o to!" řekl rázně a přitiskl ji k sobě.

Cai slétl z hřebene střechy a zakroužil nad nimi. Není správné, co děláš, lir.

Alix, uvězněná mezi Duncanovými pažemi a vyděšená z toho, co přijde vzápětí, si povšimla proměny v jeho tváři.

Jednou rukou jí sice ucápával ústa, ale jinak jí neubližoval. Bez dechu čekala; bála se třeba jen pohnout.

Náhle ji nečekaně znovu posadil na jejího koně. Alix po-padla otěže a zapřela se v sedle, aby získala ztracenou rovnováhu. Když se znepokojeně ohlédla, všimla si, že se Duncan sotva ovládá. Vzápětí však opět nasadil neproniknutelný výraz.

"Jak vidím," řekl stisněně, "všechna lir ti jdou na ruku. Nejdřív Storr mého ruhholli zabránil tvému znásilnění, a teď zas Cai vypeskoval mě. Zdá se, že jsi složitější, než jsem pů-vodně čekal."

"Možná bys to měl vzít na vědomí!"

Duncanovi se zkřivila tvář. "Mám dojem, že bohové žer-tovali, když se rozhodli, abychom společně naplnili jejich proroctví. Nebude to jednoduchý úkol."

Sjela ho nepřívětivým pohledem. "Zapomeň na to, vlko-dlaku. Já s tím naprosto nesouhlasím."

Zaklel cosi v cheysulijském jazyce. Po chvíli se už zase ovládal. Alix užasla nad jeho drsnými slovy a stáhla koně o dva kroky zpět.

Lir! křikl Cai varovně.

Duncan se zprudka otočil, sáhl po noži, ale to už se na něj sáпали tři útočníci. Byli zahaleni do tmavých hábitů a po-kusili se srazit Duncana z koně.

Alix zalapala po dechu. Duncan se vzepřel ve třmenech a mávl proti útočníkům nožem. V tu ránu byl její hněv pryč. Bála se, že ho zabijí.

Z noční oblohy slétl jestřáb. Cosi vzkřikl do tmy a s roz-taženými pařáty se vrhl na vetřelce. Alixin kůň se splášil a vzepjal se.

Hrábla po otěžích a ztuhlými prsty se chytila koňské hřívky. Neměla velké zkušenosti s jízdou na koni; předtím vždycky jezdila ve dvojici. Teď se zoufale snažila koně zvládnout a zá-roveň se dostat dál od Duncana.

Ozval se výkřik. Alix by se ráda podívala, zda je Duncan v pořádku, ale zdivočelý kůň jí v tom zabránil. Znovu se vze-pjal, tancoval na zadních a nakonec se otočil a dal se na útěk.

Okovaná kopyta křesala o dláždění, až jiskry létaly. Kůň nedbal na překážky v cestě. Alix se vši silou tiskla k jeho šíji. Přestala ho zvládat. Už se jen modlila.

Kůň přeskočil další překážku a tvrdě dopadl na dláždění. Uklouzl a div nevyhodil Alix ze sedla. Plášt' se jí uvolnil a vítř jej odváděl do tmy. Cítila, jak se jí rozplétají vlasy.

Jako ve snu vnímala přerývaný koňský dech a ucítila, jak na ni dopadla koňská slina. Kůň zoufale bil kopyty o dláždění ve snaze postavit se. Nakonec shodil Alix na zem.

Cosí zachřestilo o dláždění; to se uvolnily šperky, které jí zdobily vlasy. Zjistila rovněž, že pryč je i ozdobný opasek.

Sukni měla ušpiněnou a potřhanou. Nebrala to na vědomí. Zkusila se postavit. Všechno ji bolelo.

Vysilený kůň ležel opodál na boku. Chrčel. Alix na něj ne-přítomně pohlédla. Ráda by se k němu přiblížila, ale měla strach.

Vlasy se jí přes ramena nahrnuly do tváře: Znaveně si je odhrnula dozadu. Aspoň že náušnice jí zůstaly. Postavila se. Očekávala bolest, ale celkem se to dalo vydržet. Podkasala si sukně a zvolna se pustila směrem, odkud přijela.

Když dorazila na místo šarvátky, Duncana nenašla. Tupě zírala na dvě nehybná těla. Jeden muž tam ležel na zádech s nožem hluboko vraženým do břicha. Druhý si i ve smrti držel dlaně před obličejem: čelo měl rozražené koňským ko-pytem. Vykrvácel z hluboké rány na krku. Třetí muž zmizel. Zapotácela se a dlaně si přitiskla na ústa. Zvedl se jí žaludek. V nedalekém domě zablikalo světlo a otevřely se dveře. Alix strnula. Vyhlédl jakýsi stařec. Rukou držel vrčícího psa za obojek. Pozvedl svítilnu, aby lépe viděl. Alix instinktivně ustoupila do tmy.

Přesto ji zahlédl. Vytřeštil oči. Pak spatřil mrtvá těla. Chraplavě na ni křikl: "Ty čubko! Vlkodlačí čubko!"

Alix si roztrěsenou rukou zakryla tvář. Až dosud netušila, nakolik ji poznamenala otcova krev. Takže už i ve spoře osvětlených ulicích nočního královského města ji dostihla Mujharova nenávist. "Nechte mě," řekla zřetelně.

Muž pustil psí obojek. Zděšená Alix si podkasala sukně a dala se na útěk.

Běžela, dokud jí plíce i nohy stačily. Zesláblá se nakonec zastavila u kamenné studny na náměstíčku. Opřela se o trám, napřímila se a zápasila s bodavou bolestí na boku a v hrudi.

Když se trochu vydýchala, vytáhla ze studny vědro vody. Čerstvá voda příjemně chladila. Přetékala přes okraj nádoby, když pila a zmáčela jí šaty z jemného sametu. Nedbala na to.

"Necháš trochu vody i pro mého žíznivého koně, paní?" ozval se tichý hlas.

Alix se lekla, až vědro upustila. Zahlédla muže. Pohyboval se tiše; ze tmy se zjevil jako duch. Tmavý plášť neznámého spadl až těsně k nohám obutým do pevných bot. Stříbrná brož neobvyklého tvaru mu držela oděv na le-vém rameni, zároveň však odhalovala plášť v místech, kde měl u pasu zavěšený meč. Třebaže všude kolem vládla noc, zdálo se, že v jeho bezprostředním okolí se tma jaksi pro-zářila.

Tvář měl jasnou a klidnou, z jemně řezaných rysů sálala neobyčejná síla. Mile se usmíval. Inkoustově černé, stříb-rem prokvétající vlasy i vousy měl pečlivě upravené. A oči temné jako srst koně, kterého s sebou přiváděl, na ni vstřícně hleděly.

"Neboj se mne, paní. Chci jen napojit koně." Pousmál se. "Nehledám ženu na jeden večer."

Alix, potlučené a vysílené, se jeho poznámka dotkla. Od-táhla se a nepřivětivě si ho změřila. Nestál jí za odpověď. Když ale zachytila pohled jeho očí, její vzdor se rozplynul. Náhle si připadala bezmocná. Lehce mu pokynula: "Prosím, pane." Vytáhl vědro nahoru a rukama v rukavicích je pevně při-držel, aby se kůň mohl napít. Díval se na ni přitom podobně, jako se otec dívá na dceru.

"Jak vidím, potkala tě dnes v noci nehoda, paní," pronesl tiše. "Nejsi zraněná?"

"Ne, nic mi není."

"Nesnaž se přede mnou skrývat pravdu. Stačí, abych se ti podíval do očí."

Polkla. Věděla, že je rozcuchaná a že má poničené šaty. "Přepadli nás lupiči, pane."

"A ty jsi teď zůstala sama."

"Muž, který mne doprovázel, se s nimi dal do boje. Můj kůň se splasil a utekl. Když jsem se ho snažila zastavit, uklouzl po dláždění a upadl." Lehce pokrčila rameny, jako by chtěla zaplašit prožitou hrůzu. "Přišla jsem pěšky."

"A tvůj doprovod?"

Alix pohlédla stranou. "To nevím, pane. Dost možná ho zabili." Dokázala si to představit: mrtvý Duncan ležící na dláždění. Otrásla se. Do duše se jí vkrádala úzkost.

Byla vyděšená a zároveň příliš unavená a zmožená bolestí, než aby si uvědomila vážnost situace.

Muž postavil vědro na okraj studny a popleskal koně po sametově hebké tlamě. "Pomohu ti, paní." Znovu vykouzlil příjemný úsměv. "Pojď blíž ke světlu a pořádně si mě pro-hlédni. Kdybych snad nepůsobil důvěryhodně, klidně mne odmítni. Nebudu ti to mít za zlé. Ale jestli chceš, pak tě s ra-dostí doprovodím."

Alix váhavě poslechla. Zvolna přistoupila. Neznámý se tvá-řil vyrovnaně a klidně. I jeho vlídné zacházení s koněm mnohé napovídalo. Dlouho mu hleděla do očí a zvažovala, co odpoví.

Nakonec si povzddechla: "Jsem natolik unavená, že je mi vlastně jedno, co bude dál. Kam máš namířeno, pane?"

"Kamkoliv si budeš přát, paní. Jsem ti k službám."

Alix pohlédla do jeho pohledné tváře, aby z ní vyčetla jeho pravé úmysly, ale muž se tvářil pořád stejně klidně. Byl vy-braně, třebaže nijak nápadně oblečen a jeho způsoby napo-vídaly, že je to urozený pán.

"Jsi ve službách krále?" zeptala se obezřele.

Usmál se a zuby se mu zablýskly. "Ne, paní, nejsem v jeho službách."

Velmi se jí ulevilo. Zvolna sňala náušnice z uší a podala mu je.

Nevzal si je však. "Nepotřebuji tvé šperky, paní. To, co po-žaduji, se nedá penězi zaplatit." Zlehka pokynul. "Kam tedy máš namířeno, paní? Doprovodím tě."

"Na malé hospodářství do údolí," pronesla tiše. "Odtud je to asi deset mil."

V očích mu pobaveně blýsklo. "Nevypadáš na vesnickou dívku, paní. Jsi jiná."

Pevně sevřela šperky v dlani. "Vysmíváš se mi snad, pane? Není třeba. Vím přece, kam patřím."

Přistoupil blíž. Světlo jako by ho následovalo. "Opravdu?" zeptal se tiše. "Opravdu víš, kam patříš?"

Alix se zamračila. Mátló ji jeho chování a cítila se ztra-cená při pohledu do jeho černých očí.

Pozvedl pravici. Zpočátku ji napadlo, že chce naznačit cheysulijské gesto tahlmorra, ale neudělal to. Namísto toho z temnot se syčením vytryskl sloup purpurového světla a soustředil se do jeho dlaně. Jasně fialové světlo ozářilo Alixinu tvář i obličej neznámého cizince.

"Přece jen ses tedy dozvěděla o svém původu," pronesl tiše. "Po tolika letech. Myslel jsem si málem, že Lindiřina dcera je už ztracena a dávno mimo hru."

Alix zalapala po dechu.

Plamen v mužově dlani se zachvěl. "Znamenáš pro pro-roctví mnohem víc, než si myslíš. Léta jsem tě sledoval... vyčkával jsem."

"Co to říkáš?" zeptala se dotčeně.

Černé oči na ni pánovitě pohlédly. "Copak to pořád ještě nechápeš? Existuje snad nějaký Cheysuli, který by nebyl spjat se svou tahlmorra?"

"Kdo jsi?"

Usmál se. "Mám mnoho jmen. Většinu z nich užívají bez-významní lidé, kteří se mě bojí. Ti ostatní mě chovají v úctě, jak to má být."

Alix se zachvěla. "Co jsi zač?"

"Jsem ve službách jistých bohů."

Chtěla utéci, ale síla jeho očí jí to nedovolila. Světlo v jeho dlani stále žhnulo.

"Co ode mě chceš?"

"Nic," odpověděl chladně, "pokud zůstaneš v nevědo-mosti. Ale pokud porušíš mé přání a vyslechneš svoji tahl-morra, pak se ti postavím. S tím počítej."

Dlaň, v níž tiskla šperky, ji zabořila. "Nejsi tedy Cheysuli."

"Ne."

"A přesto víš o jejich tahlmorra a také o proroctví. Co s nimi máš společného?"

"Jsou mým prokletím," pronesl tiše. "Znamenají můj ko-nec, pokud se proroctví naplní. A Cheysuliové to vědí." Hlavou jí problesklo děsivé poznání. Vědomě se snažila zachovat klid. Pozvedla hlavu. "Už vím, kdo jsi. Znáš tě." Znovu se nadechla. "Jsi jedním z Ihlinijských."

"Ano, jsem," přikývl nevzrušeně.

"Ty jsi Tynstar..."

Jeho oči se usmály. "Ano."

"Co tu pohledáváš?" šeptla.

"To je moje věc. Ale něco ti povím: Bellam už překročil hranice Shaineova království a vtrhl do země. Homanaské království už záhy padne, paní... záhy. A pak bude patřit mně." Pousmál se. "Tak to bude."

"Shaine to nikdy nedovolí!"

"Shaine je hlupák. Byl pošetilý, když vytlačil Cheysulie z jejich původní domoviny a vyslovil nad nimi rozsudek smrti. Bez nich nikdy nevyhraje. A padne-li Shaine, přestane se naplňovat i proroctví. A já ovládnou tuto zemi."

"Pomoci čarodějných triků!" vykřikla Alix.

Čaroděj se tichounce rozesmál. "I ty vládneš čarodějnými schopnostmi, paní... jen je neumíš využívat. Ale pokud bude trvat tvoje nevědomost, potud jsi pro mne bezvýznamná a nemůžeš mne ohrozit." Pokrčil rameny. "Proto tě zatím nechám naživu."

"Necháš mne naživu...", opakovala.

"Prozatím," upřesnil Tynstar tiše.

Náhle se mezi nimi zjevil jakýsi stín. Na okamžik zastínil žhnoucí světelný sloup. Tynstar vzhledl a pak se znovu po-díval na Alix.

"Přivolala jsi lir, paní, třebaže jsi o to vědomě neusilovala. Možná opravdu nejsi tak nevinná, jak se přede mnou stavíš." Caii! křikla v duchu a upřela pohled na jestřába.

Tynstar položil ruku na koně. V druhé pořád ještě držel syčící plamen. Usmál se na ni přes světelný sloup a rukou ve vzduchu opsal jakési znaky. Na okamžik zůstaly viset ve vzduchu. Jasně zářily v kontrastu s temnou nocí, aby se vzápětí spojily se sloupem chladného světla. Nakonec zmi-zel stejně nečekaně, jako se objevil.

"Alix!"

Otočila se a spatřila Duncana. Stál jí se svým koněm tiše za zády. Levou ruku měl celou od krve, na tváři modřinu a přes čelo nehluboký šrám. Jinak se zdálo, že je v pořádku.

Chvilí se jen tak dívala. Všechno vzdor z ní vypřchal. Slova, která předtím v afektu vyslovila, ztratila význam. Così se v ní pohnulo. Začínala to chápat.

"Kůň utekl," pronesla nejistě.

Upřeně ji pozoroval. "Našel jsem ho. Kulhá, ale dostane se z toho."

"Jsem ráda, že bude zas v pořádku." Věděla, že na tom, co říká, vlastně nesejde. Jejich skutečné dorozumívání se ode-hrávalo na jiné úrovni.

"Strpíš, když tě vezmu k sobě na koně?" zeptal se. "Nechci ztrácet čas hledáním jiného koně. Měl bych se rychle vrátit."

Alix k němu zvolna přistoupila a očima pátrala po dalším viditelném zranění. Náhle, když na ni upřel své žluté oči, se jí podlomily nohy. Zmocnila se jí slabost. Mezi prameny Duncanových tmavých vlasů se zablýskla náušnice s podo-bou jestřába.

Zastavila se před ním. "To byl Tynstar."

"Viděl jsem ho."

Váhavě pozvedla ruku a zlehka se dotkla zasychající krve na jeho paži. "Duncane, neměla jsem v úmyslu ublížit ti."

Ucukl před jejím dotekem, ale ona pochopila, že to není kvůli bolesti. Così jí napovídalo, že tento muž touží chra-nit ji a pečovat o ni. Síla té představy ji zaskočila.

"Duncane..." Namáhavě polkla a podívala se do jeho jas-ných očí. "Prosím, podrž mě, ať vím, že se mi to nezdá."

Duncan zašeptal così v cheysulijském jazyce a vzal ji do náruče.

Alix, s vlasy spadlými na záda, přijala jeho objetí. Kolena jí poklesla. Až dosud nepoznala tu podivnou slabost, ale ví-tala ji.

Duncan zabořil dlaň do jejích vlasů a zvrátil jí hlavu, "Tak co? Odmítáš ji ještě? Odmítáš tahlmorra, která nám koluje v žilách?"

Neodpověděla. Pozvedla hlavu a políbila ho.

Kapitola čtvrtá

Duncan vyhledal v kopcích nad královským městem Mujharou jeskyni a vystlal ji kožešinami. Alix se na jednu z nich posadila a k ramenům si přitáhla jeho červenou příkrývku. Dívala se, jak rozdělává ohniček. Když skončil, popadl ma-lého tetřeva, kterého ulovil, a napíchl ho na rožeň.

"Bolí tě ta paže?" zeptala se.

Přejel si po zaschlých strupech na předloktí. "Ne. Ti lidé ani nedokázali pořádně zacházet se zbraní."

"Od Finna vím, že umíte hojit rány. Nevyzkoušíš to?"

"Na sobě ne, a navíc - není to nic vážného. Umění hojit rány užíváme jen, když je to opravdu nezbytné, a vždycky tu službu prokazujeme druhým."

"Finn tak zahojil Carillonovo zápěstí."

"To proto, že chtěl Carillona přesvědčit, že nejsme ďáblové, jak se domnívá."

Poposedla si, aby ulevila naraženému boku. Po pádu z koně ji bolelo celé tělo. "Cos myslel těmi slovy, která jsi pronesl v přítomnosti Carillona, když jsme se loučili? Znělo to, jako bys na něco narážel."

Pečlivě hlídal syčící pečinku a uskrával z šálku medové pivo. "Vycházel jsem ze znalosti proroctví. Carillon v něm sice není přímo jmenován - to není vlastně nikdo - ale vím, že se tam hovoří o něm."

"Mluv jasně."

Duncan se pousmál. "To nejde. Neznáš naše proroctví. Všechno ti vyjeví shar tahl. Pak teprve pochopíš."

"Proč se vyjadřuješ tak mlhavě? Pak se nediv, když si myslím, že na mě zkoušíš nějaké čáry."

"Služba bohům nejsou žádné čáry."

"Takové, co dělá Tynstar?"

Duncan strnul. "Tynstar je spřažen s temnými silami pod-zemí. On je opravdu ďábel. Snaží se překazit proroctví dříve, než i na něj dojde řada."

"To mi řekl." Alix si povzddechla a poškrábala se na čele. "Kam jsi šel, když můj kůň utekl?"

"Nejdřív jsem vyřídil ty dva lupiče. Třetí vzal nohy na ra-mena. Pak jsem se vydal za tebou."

"Proč jsi neposlal Caie? Nebo na sebe nevzal podobu lir?"

"Nedokázal jsem to. Cítil jsem přítomnost Ihlinijského, třebaže jsem neměl tušení, kdo jím je. A ohledně Caie... po-slal jsem ho zpět do královského paláce."

"Do královského paláce?"

"Napadlo mě, že ses třeba vrátila ke Carillonovi."

Překvapením vykulila oči. Potají zajásala. "Ještě si budu myslet, že na něj žárlíš."

Zamračil se. "Nejsem žárlivý."

Alix se pobaveně pousmála, ale pak se naplno rozesmála. "Znamená to snad, že Cheysulijové nejsou schopni podob-ných emocí jako Homanaští? Tvůj bratr ovšem předvedl, že to dokáže velmi dobře."

"Finn je mladý."

"Ty nejsi o moc starší."

Duncan zrudl. "Pro mne skončilo mládí v den, kdy naši první Pevnost přepadli Mujharovi muži. Bylo jen na vůli bohů, že jsem tehdy nezahynul jako mnozí jiní."

"Duncane..."

"Však uvidíš, až dojedeme do Pevnosti."

"Kolik vás zbýlo?"

"Kolem padesáti žen, z nichž polovina už nemůže mít děti. Pak tam jsou starci a malé děti. A ohledně bojovníků... zbývá jich snad šedesát."

Poprvé si uvědomila hrůzné následky qu'mahlin. "Dun-cane..."

Náhle vypadal staře. "Tato země nám kdysi patřila."

Homanaské království obývalo více než padesát kmenů, od Hondarthu na pobřeží Idrijského oceánu až za hory na se-veru, za břehy řeky Modrý zub. Teď jsou všichni pobiti a zbý-vají pouze lidé mého kmene. A my už nejsme zdaleka tak silní jako dřív."

"To je Shaineovo dílo..."

Vztáhl ruku a sevřel jí paži. Naléhavě se na ni podíval. "Chápeš to konečně? Je ti už jasné, proč unášíme ženy a nu-tíme je, aby nám rodily děti? Alix, tady jde o existenci na-šeho národa. A členové Velké rady nebudou brát v úvahu jen tebe, ale také to, že patříš k mému národu a jsi mladá. Mu-síš být svému národu ku prospěchu, cheysula."

Napřímila se. "A povíš jim, jak mi říkáš?"

Uvolnil sevření. "Požádám o tebe. Je to moje tahlmorra." Duncan zvolna naznačil cheysulijské znamení: obrátil ruku dlaní vzhůru a roztáhl prsty. "Jsi Haleova dcera. Věřím, že neodmítneš."

Zamrazilo ji. "Oni... by mohli odmítnout? Oni by ti mne mohli odepřít?"

Duncanova ruka poklesla. "Ano. Nejdřív musíš poznat náš kmen, seznámí tě s našimi zvyklostmi, které ctíme odpradávná, a je třeba udělat si jasno v tvém rodokmenu. Teprve pak shar tahl může rozhodnout, zda jsi pravá Cheysuli."

"Ale - vždyť jsi to sám říkal!"

Duncan se sklesle pousmál. "O tom není pochyb, maličká; je to jen takový rituál. Ale tys vyrůstala mezi Homanaskými. V očích Velké rady jsi tudíž poskvrněná. A teprve shar tahl tě může očistit."

Celá zoufalá zavřela oči. Náhlý pocit bezpečí, který u Duncana konečně našla, byl rozmetán několika slovy. Naléhavě se na něj podívala. "Přece mě nedají Finnovi!"

Duncan se tvářil pobaveně a překvapeně zároveň. Pak se zamyslel. Zamračil se.

Alix to vyděsilo. "Duncane, to nesmějí udělat!"

Upřeně se zahleděl na pečinku. "Jsem sice náčelník, ale nemám žádné výsady. Záleží jen na Velké radě, jak roz-hodne."

Vyskočila a udeřila se o skalní převis nad hlavou. Nepři-tomně se na Duncana podívala a přitáhla si příkrývku k rozbolavělému tělu. Náhlé poznání, co všechno k Duncanovi cítí, jí sevřelo hrdlo.

Mám ho ztratit ve chvíli, kdy jsem ho právě našla... ?

Duncan jí položil dlaně na ramena. "Jen tak lehce se tě nevzdám."

Celá se roztřásla. Otočila se k němu. "Postaviš se za mě, když mě budou chtít dát jinému muži?"

Ztěžka polkl. "Ne."

"Ale co potom tahlmorra, o které jsi předtím mluvil?"

"To je moje záležitost, Alix," pravil ponuře. "Neznamená to ovšem, že ji ti kolem musí respektovat."

Tiše ho oslovila jménem. Pak zvedla hlavu a dotkla se jeho paže. "A kdybys před Velkou radu předstoupila jako bu-doucí matka tvého dítěte...?"

Užasle se na ni podíval. Pak se jemně usmál. "Kdybys pod-stoupila tuto oběť, maličká, pak by proti našemu svazku mohli sotva co namítat."

Alix pustila příkrývku a nechala ji sklouznout na zem. Volné šaty bez pásku jen matně obkreslovaly křivky jejího těla. Zvolna si uvolnila zapínání u krku. Duncan ji mlčky pozoroval. Přitahovala ho naléhavost v jejích očích. Ztěžka se nadechl.

Konečně šaty rozhalila. Zlehka se jí svezly k nohám. Roz-puštěné vlasy jí v pramenech spadaly na ramena.

"Ještě nikdy jsem...," zašeptala. Chvěla se, ale nebylo to strachem. "Duncane... snad nebude tak těžké počít dítě..."

"Ne," vydechl a pozvedl k ní ruce. "Není to až tak těžké."

Odjeli spolu do království Ellaského, které se nacházelo na východ od Homanaského království. Alix se Duncan držela kolem pasu s novým, nádherným pocitem, že teď patří jen jí. V nitru jí cloumaly zlost a hněv, že její dědeček zlovolně vytlačil její národ z původní domoviny do tak nelidských podmínek.

Když konečně zastavili, zahlédla Alix vysoký polokruhový kamenný val. U brány spatřila tři bojovníky s jejich lir. Stáli tiše. Alix si domyslela, že jsou to strážé.

"To je Pevnost," oznámil Duncan. Vstoupili.

Velké stany z naolejovaných plachet se nadouvaly v leh-kém větříku. Všechny svítily pestrými barvami, daleko vese-lejšími než ty, které viděla na stanech putovního tábora. Kouř z ohnišť unikal otvorem ve střeše stanů vyztužených kůly. Bez ohledu na barvu měl každý stan na bocích vymalováno nějaké zvíře. Podle toho se dalo usoudit, jaké lir kde žije.

Kruhový val z nahrubo navršených kamenů se táhl po úbočí skalnaté hory a mizel v houštině mohutných vzrost-lých stromů. Alix pochopila, že právě takové uspořádání po-skytuje Cheysuliům bezpečné útočiště.

Duncan zarazil koně před zeleným stanem. Alix předpo-kládala, že na bocích bude zobrazen jestřáb, ale namísto toho spatřila vymalovaného vlka.

Strnula. "Proč jsme zastavili tady?"

"Měl bych se nejdřív podívat za svým rujho," odpověděl Duncan nevzrušeně a sklouzl z koně. Otočil se, aby jí po-mohl sesednout.

"Proč? S Finnem nechci mít nic společného,"

Duncan se na ni přemýšlivě podíval. "Když jsem ho viděl naposledy, trápily ho horečky provázející zranění utrpěné v lesní bitvě." Pevně stiskl rty. "Zranili ho, když tě bránil."

Zahanbená Alix mu tiše vklouzla do náruče a vykročila ke stanu.

Finn ležel na lůžku vystlaném hustými kožešinami. Byl zahalený do měkké vlněné deky. Když je spatřil, opřel se o loket a zazubil se na Alix.

"Jak vidím, nakonec se mému rujho přece jen podařilo odvézt tě z přepychu královského paláce... a od Carillona."

Přišla s tím, že mu popřeje, aby se brzy uzdravil; vždyť vlastně bojoval, aby jí zachránil život. Teď ale její dobrý úmysl ztroskotat na jeho výsměšné poznámce a vyzývavém pohledu.

"Vrátila jsem se o své vůli, když mě dědeček osočil, že jsem vlkodlačí čubka, a hrozil mi zabitím."

"Říkal jsem, že tvoje místo je mezi námi, mei jha; ne za stěnami Shaineova paláce... a taky ne v princově náruči."

Sjela ho zlým pohledem. "Nezdá se, že by tě trápily ho-rečky."

Zasmál se. "Jsem už docela v pořádku, mei jha. Nebo brzy už budu. Posvítím si na tebe, jen co se zase postavím na nohy."

"Ty si nohy vůbec nezasloužíš!" opáčila hněvivě.

Finn se zašklebil a prsty si pročísl vlasy. Všimla si, že vy-padá odpočatě a vůbec ne zdecimovaně, jak by se po nemoci dalo čekat, třebaže ve tváři ještě neměl zdravou barvu. Vlastně byla ráda, že nebyl těžce zraněn, ale za nic na světě by mu to neřekla.

"Copak vy dva nikdy nepřijdete k rozumu?" zavrčel Duncan. "Musím vás pořád smiřovat?"

"Vždyť je to jen žena, rujho," pronesl Finn povzneseně. "A ty vždycky kolem všeho nadělají spoustu rozruchu."

Než se Alix stačila ohradit, položil jí Duncan dlaň na ra-meno a jemně je stiskl. Neřekla tedy nic, ale všimla si, jak Finn podezřívavě přimhouřil oči. Strnule na něj zírala a celá zrudla.

Finn se významně usmíval a pátravě si ji prohlížel. Vě-děla, že není hloupý. Pak se podíval na podmračeného Duncana.

"Malina je těhotná," řekl.

Duncanovo sevření zesílilo. Alix k němu zvedla oči a pře-kvapeně sledovala, jak zvolna bledne. Netušila sice, oč jde, ale pochopila rychle, že ho ta zpráva hluboce zasáhla.

"Je to jisté?" zeptal se Duncan příškrčeně.

Finn přikývl. "Teď je ve čtvrtém měsíci." Ušklíbl se. "Ne-jsou to právě čtyři měsíce, kdy se od tebe vrátila k Borrovi a pojala ho za svého cheysul?"

"Počítat dovedu, Finne!" vyštěkl Duncan podrážděně.

Duncanův bratr se podíval na zmatenou Alix. Široce se usmál. "A teď se Borrs ocitl mezi bezduchými a vydal se vstříc rituální smrti. Malina je tedy volná."

Alix bezděky sáhla po Duncanově zaťaté pěsti. Ten ji však odtáhl, jakmile ucítil dotek jejích prstů, a ustoupil, aby mezi nimi byla větší vzdálenost.

"Už před Velkou radou oznámila, že čeká dítě?" zeptal se příkře.

Finn velmi vážně potřásl hlavou. "Poslední tři dny truchlí pro Borrse. Bude to ovšem krátké truchlení, jestliže v nej-blížeších dnech hodlá pojmout dalšího cheysul."

"Borris o dítěti věděl?"

Finn pokrčil rameny. "O ničem takovém se přede mnou nezmínil. Ale vzhledem k tomu, že věděl, že jsme si blízcí, rujo, jen těžko by se svěřil rujholli muži, který žil s jeho cheysula před ním. Nemám pravdu?"

"Takže ona ještě neoznámila jméno jehan dítěte, které čeká."

Finnovi vítězoslavně blýsklo v očích. "Možná ani samotná Malina pořádně neví, kdo je jehan jejího nenarozeného dí-těte, rujo. Víš to snad ty?"

Alix se postavila před Duncana. "O čem to mluvíte? Co to má co dělat s Duncanem?"

"Nejlepší bude, když ti to vysvětlí sám."

"Co mi má vysvětlit?"

Finn zabloudil pohledem k mlčícímu bratrovi a lehce kývl. Vítězoslavně se usmíval. Jeho grimasa však víc než úsměv připomínala vlčí škleb. "Duncan totiž podle našich rodových zvyklostí chtěl požádat o Malinu napřesrok a vzít si ji za svoji cheysula. Žili sice spolu... ale Duncan sňatek oddaloval." Poškrábal se na čele. "Borris však Malinu chtěl taky. A když Duncan s manželstvím otálel, protože se stal náčelníkem, Malinu to přestalo bavit. Nechci se domýšlet, jestli to byl ženský vrtoch potrestat ho, ale nakonec od něj odešla." Naléhavě se zahleděl na bratra. "A protože Borrs je teď mezi bezduchými a nepatří už mezi nás, je Malina volná a může si vybírat." Významně se odmlčel. "Nebo čekat, až bude oslovena."

Alix věděla, že Finn je nedobrý, a proto hledala ve výrazu Duncanovy tváře odpověď, zda tohle všechno je pravda. Ten se však bez jediného slova obrátil a vyšel před stan.

Finnův přidušený smích ji zmrazil. Vztekla mu pohrozila. On se však smál dál. Pobavila ho její reakce. Alix nakonec bezmocně svěsila paži podél těla.

"Proč to děláš?" zeptala se. "Proč mě tak trápíš?"

Finn se posadil a pod přikrývkou zkřížil nohy. Neměl vestu a Alix si povšimla, že jeho dohněda opálenou hrud' pozna-menaly jizvy. Rána na paži nebyla obvázaná a už se hojila. Rozvzpomněla se na nelitostný boj, který svedl proti homanaskému ozbrojenci, rozhodnutému ji zabít.

"Takže," neodpustil si, "ses přece jen podrobila své tahlmorra. A jak vidím, zvolila sis mého rujholli a Carillonovi dala vale. Jenomže právě teď se Duncan vrací ke své první ženě. Chudinko malá mei jha," dodal naoko truchlivě.

"Od tebe o soucit nestojím!"

"Duncan se ode mě liší v mnohém, mei jha, a zřetelné je to především v zacházení s ženami; dlouho si vystačil jen s Malinou a ostatní nechtěl ani vidět." Pokrčil rameny. "Já si vyberu ženu, kde chci, bez zábran. Až na tebe jsem do-stal všechny, kterých se mi zachtělo."

"Cože?"

"Chci jen říct, že Duncan, když se rozhodne pro cheysula, bere svůj závazek velmi vážně. A pokud v Malinin prospěch mluví těhotenství, byl by blázen, kdyby ji odmítl." Líně se protáhl, až mu zapraštělo v zádech. "Můj rujo je ledacos, ale hlupák tedy rozhodně ne." Finn se na Alix usmál. "Ale nic si z toho nedělej, mei jha... o tebe stojím pořád. Nebu-deš si připadat osamělá."

Nejraději by se na něj rozkřičela, ale neudělala to. Utěšo-vala se tím, že jí za to nestojí.

"Jsem Haleova dcera... teď už tomu věřím. A proto jsem i Cheysuli. Mám taky právo vybrat si muže, kterého se mi zachce, drahý rujholli. A dobře si pamatuj - ty budeš po-slední, o kterém kdy budu uvažovat. Poslední."

Z Finnova stanu odkráčela s ďábelským pocitem sebe-uspokojení, jak skvěle mu to vysvětlila. Z toho, jak se tvá-řil, bylo jasné, že vyhrála. Uspokojení však vyvanulo a ona si uvědomila, co všechno se vlastně stalo. Venku před Finnovým stanem ze zeleného plátna se celá schoulila a za-toužila, aby byl Duncan vedle ní.

Z oblohy se snesl Cai. Pojď se mnou, liren.

Kam? zeptala se sluše.

K mému lir.

Tvé lir dává přednost společnosti jiné ženy.

Cai velmi něžně a ohleduplně stál na svém. Jsi unavená, smutná a zmatená. Pojď se mnou.

Alix tedy mlčky následovala ptáka až ke stanu z našedlé plachtoviny v barvě břidlice, ozdobenému zlatě vymalova-ným jestřábem. Cai ušedl na vyleštěné dřevěné bidýlko a Alix odtáhla plachtu pověšenou nad vchodem a vešla dovnitř.

Duncan svůj stan vystlal jemnými hustými kožešinami a zateplil bohatě vyšívanými závěsy. Alix se bez zájmu roz-hlédla. Modře vyšíтым runovým nápisům však nerozuměla. Nakonec poklekla před ohništěm plným popele.

Připadala si zrazená. Roztrásla ji zimnice. Špatně se jí dý-chalo a opakované pokusy nabrat dech její stav jen zhoršo-valy. Nakonec si položila hlavu do dlaní a prsty si přiložila ke spánkům.

"U všech bohů..." zašeptala, "jak jsem to dopadla?" Zhlu-boka se nadechla. "Opustila jsem otcův dům... odvezli mě do královského paláce... a nakonec jsem se ocitla mezi po-divnými lidmi, s mužem, kterého sotva znám a který mě vzápětí odkopl, stejně jako předtím Shaine." Zařála pěsti, aby vyhnala zlé myšlenky z hlavy. "Oddala jsem se mu... a on teď odešel za jinou!" Pozvedla hlavu a nepřítomně se zahleděla na vyšívaný závěs. "Co jsem to jen udělala?"

Od závěsu se však odpovědi nedočkala, stejně tak ji neodpověděl ani Cai. Alix toužila po jeho vřelém hlase a po-chopení, ale jestřáb se neozýval. Naopak, v hlavě se jí líhly jiné hlasy. Křížily se navzájem, ozývaly se nejrůznější tóny, podobně jako tomu bylo před bitvou tehdy v lese, třebaže tentokrát ji už tolik neobtěžovaly.

"Asi pomalu šílím," usoudila.

Šepot i tóny pokračovaly, nabíraly na intenzitě a vzápětí zas bledly a svým laděním se blížily běžnému hovoru. Začala rozlišovat jednotlivé zvuky; samým soustředěním po-krčila čelo, jak se snažila jim porozumět. Prsty si vjela do vlasů, jako by jí to snad mohlo pomoci rozplést směsici zvuků. Náhle si uvědomila, jak silně má zčuchané vlasy. Z živůtku vytáhla stříbrný hřeben, který jí dal Duncan, a pus-tila se do rozčesávání uzlíků. Doufala, že bolest jí pomůže zapomenout.

Konečně se upravila. Vlasy znovu zapletla do jednoho copu, který na konci svázala proužkem sametu održeným z lemu poničených šatů. Beztek už nebyly k nošení; sukně byla rozedraná a její lem potrháný a ušpiněný. Nedbala však o pomíjivou eleganci svých šatů; přála si, aby se k ní Dun-can vrátil.

Opravdu přišel, tiše a bez vřelých slov, která si zvykla slý-chat. Když se objevil ve stanu, tvářil se všelijak.

"Pojď se mnou."

"Kam?"

"K Raisse."

"Kdo je to Raissa?" zeptala se, třebaže věděla, že chtěla slyšet odpověď na jinou otázku.

"Zůstaneš u ní do doby, než předstoupíš před shar tahl a před Velkou radu."

"Nemůžu tedy bydlet u tebe?" pronesla tiše, s rukama slo-ženými v klíně.

Duncan poklekl a na ohniště položil kousky dřeva. Vzal pazourek a vykřesal oheň.

"Ne," řekl po chvíli. "Bude lépe, když se ubytuješ jinde."

Alix se kousla do rtu, aby potlačila slzy, deroucí se jí do očí. "Takže Finn měl pravdu... máš jinou ženu, o kterou stojíš." Přelomil silnou větev. Vzápětí hodil kusy dřeva do ohně, poklekl a přes stoupající dým se jí zahleděl do tváře.

"Když jsem odjížděl za tebou do královského města, Ma-lina byla cheysula jiného muže. Pustil jsem ji z hlavy. Mys-lel jsem jenom na tebe."

S námahou polkla. "Ale teď na ni myslíš až moc."

Přiblížil se k ní, pořád ještě v pokleku. Vzal její tvář do dlaní. "Ale tebe se vzdát nechci."

Alix na něj zírala a snažila se potlačit rozechvění, které ji obestřelo. "Co tím myslíš, Duncane?"

"Naše tahlmorra je daná, Alix. Cítím ji, třebaže ty proza-tím ne. Nechci se tě vzdát." Povzdechl si a svrátil čelo.

"Ma-lina se stane mojí cheysula, jak jsme si kdysi slíbili, když jsme oba byli ještě malí, ale i na tebe myslím. Mei jha po-žívají úcty i veškerých práv stejně jako kterýkoli jiný člen naší společnosti... mezi Cheysulii to není nic hanebného. Nechám si tě."

Alix ho pevně popadla za obě zápěstí. Vzápětí ho odstr-čila. "Cos mi sliboval? Cos mi říkal tam v jeskyni, když jsem svolila počít s tebou dítě, aby nás už nikdy nic nemohlo roz-dělit, dokonce ani Velká rada ne?"

"Alix..."

"Nikdy se nestanu ničí milenkou, Duncane... dokonce ani tvou ne. S něčím takovým vůbec nepočítám... a můžeš si myslet, že za to může třeba moje pokřivená homanaská vý-chova!" Zle si ho změřila. "Myslíš snad, že bylo pro mě, ne-zkušené děvče, jednoduché vydat se ti?"

"Alix..."

"Ne!"

Vztáhl k ní ruce, ale uhnula před ním. "Co bys dělala, kdy-bys měla naprostou volnost?" zeptal se.

Mračila se. Dobře věděla, jak ožehavá je to otázka. Měl všechny možnosti zamítnout její přání opustit Cheysulie; očekávala, že to udělá. Přesto se o to pokusila.

"Vrátila bych se ke Carillonovi."

Duncan se na ni upřeně zahleděl. Jeho tvář připomínala neproniknutelnou masku, ale přesto se mu nepodařilo zcela zakrýt hněv sálající mu z nečlověčích žlutých očí.

"Aby ses stala jeho milenkou."

"Ne. Abych mu pomáhala." Poškubávala látkou sukně. "I on mi pomohl, kdykoli jsem ho o to požádala."

"Ale ty nesmíš odejít, maličká," pronesl měkce. "Chápu, jak ti je, ale odejít ti nedovolím."

Její ruka se v záhybech sametové látky sevřela v pěst. "A jaké máš pro to důvody, náčelníku?"

Duncan se zatvářil zjihle. "Dost možná jsi počala mé dítě."

Náhle pochopila. Navztekaně si přitiskla pěst k břichu. "Pokud jsem opravdu počala tvé dítě, pak počítej s tím, že zapřu jeho otce a vychovám je sama!"

Duncan zbledl a usedl na zem. Ranilo ho to. Drsně ji popadl za paži a přitáhl ji k sobě. Nedbal, že vykřikla bolestí.

"Jestliže jsi opravdu počala, pak to dítě je moje!"

Alix přes zaťaté zuby sykla: "Copak už nemáš jedno ne-narozené dítě, vlkodlaku? V břiše ženy, kterou hodláš po-jmout za svoji cheysula?"

"Jestli je moje, nechám si je stejně tak, jako si nechám tvé dítě, pokud jsi je počala."

Zbledla bolestí, kterou jí působil. "Nemůžeš přece brát matce dítě!"

"Tady jsi mezi Cheysulii," řekl krutě. "Budeš se tedy řídit jejich zvyklostmi. A když nebudeš chtít zůstat u mě, pro-sím, ale dítě, pokud jsi ho počala, je moje... a má své místo v našem proroctví."

Alix přes bolest vyhrkla: "Takže ty mě přinutíš udělat to-těž, co provedla moje matka... když utekla a porodila dítě jinde?"

Přitáhl ji blíž. Alix celá ztuhla, když ji objal. Nebyl to něžný polibek. Přinutil ji k němu, podobně jako oneddy Finn. Bylo to odporné. Zaplavila ji vlna rozhořčení. Pěst přitisknutá pevně k hrudi jí mimoděk vyklouzla. Alix prsty prohrábla Duncanovy vlasy a přitiskla si jeho ústa blíž. Třebaže ji hlu-boce zraňoval, zároveň ji k němu cosi neodolatelně táhlo.

"Cheysula," zašeptal.

Alix se mu vyškubla. "Ale já jí nejsem!" Sám jsi přece říkal, že ses rozhodl pro jinou... a já odmítám dělat ti děvku!" Duncan stiskl rty do úzké čárky. "Pak tedy nebudeš že-nou žádného muže."

Pozvedla hlavu. "Nestojím o to být něčí ženou."

"Ani mei jha?"

"Ani to," trvala na svém.

V očích se mu podivně zabýsklo. "A přitom se chceš stát jednou z nás a podřídít se všem našim zvyklostem."

"Nemám na vybranou!"

"Přijmeš tedy všechny naše zvyky?"

"No jistě!" křikla hořce.

Pevně semkl ústa. "Opravdu všechny?"

"Přijmu je."

Bleskově sáhl k opasku a vytáhl nůž. Zděšená Alix se od-táhla.

Duncan ji popadl za spletený cop a jedním nelítostným máchnutím jej odřízl.

Vystrašeně zalapala po dechu. Pozvedla ruce a dotkla se zbytečků vlasů, které jí na krku zůstaly. Duncan stál tiše a v ruce třímál uříznutý cop.

"Cos to udělal?"

"To je jeden z cheysulijských zvyků," odpověděl a tvářil se záměrně nedbale.

"Když žena odmítá přijmout své místo ve společnosti, ať už jako cheysula nebo jako mei jha, jsou jí uříznuty vlasy, aby všichni věděli, co je zač."

"Kašlu na tebe...!" zašeptala hořce.

Hodil cop do ohně. Vlasy vzplály, žárem se zkroutily a celý stan se zaplnil pachem spáleniny. Duncan vrátil nůž do pochvy a ukázal k východu. "A teď, rujholla, tě odvedu k Raisse."

Kapitola pátá

Doprovodil ji k hnědému stanu se zlatě vymalovanou liš-kou po stranách. Odtáhl plachtu nad vchodem. Pokynul jí, aby vstoupila. Alix ho poslechla, ale pohledu jeho očí se vy-hnula. Bez copu se velmi styděla, protože přece jen si stále připadala víc homanaská než cheysulijská.

Za závěsem, který rozděloval stan na dvě části, se objevila žena. Černé vlasy hojně protkané šedinami měla sčesané do mnoha copánků propletených stříbrnými stužkami a při-chycených k hlavě zvláštním stříbrným hřebínkem. Šaty z jemné černé vlny jí kolem krku a manžet zdobily šarla-tové stužky. V pase se jí pohupoval jemný řetěz se stříbr-nými zvonečky. Už dávno nebyla mladá, ale pořád ještě byla velmi pohledná. Její tvář nezapřela cheysulijský původ; vý-razné lícní kosti, úzký nos, široké, husté obočí. Žluté oči upřela na Alix. Měla příjemný pohled.

"Raisso, přivádím to děvče," oznámil Duncan. "Alix."

Žena se na ni usmála. Pak se znepokojeně podívala na Duncana. "Kdo jí uřízl vlasy?"

Duncan pevně sevřel čelisti. "Já."

Raissa pozvedla obočí. "Ale to přísluší Velké radě, aby roz-hodla, zda může žít sama."

Alix pochopila Raissinu nevyslovenou výčitku a pokradmu se podívala na Duncana. Překvapilo ji, že provinile svěřil hlavu. Vzápětí ji však znovu pozvedl. "Vlastně se pro to roz-hodla sama... dohnala mě k tomu."

"Ale on mi neřekl, že přijdu o vlasy," pronesla Alix sklesle.

Raissa k nim přistoupila. Stříbrné zvonky cinkaly a vlnily se jí v záhybech šatů. Štíhlou rukou se dotkla rozřepaných konečků na Alixině šiji a pohlédla ji po tváři.

"Mrzí mě, že se zachoval tak nehezky. Měl ti předem vysvětlit, oč jde." Pousmála se. "Vím však, že Duncan nikdy nedělá nic bez pádného důvodu, takže to jistě bylo něco dů-ležitého, co ho přimělo k takovému kroku."

"Udělal to ze žárlivosti."

Raissa odtáhla ruku. "Duncan? Proč si to myslíš?"

Alix se poočku podívala na Duncana. "Slíbil mi, že o mne před Velkou radou požádá... abych se stala jeho cheysula. Pak ale... zjistil, že jeho bývalá žena otěhotněla a navíc je znovu volná... Proto mi odepřel slib manželství a nabídl pouze, abych s ním zůstala jako jeho milenka." Podívala se na Raissu. "Pochopitelně jsem odmítla."

Žena se zatvářila vážně. "U nás mei jha chováme v úctě, Alix. Nemyslíme si, že jsou méněcenné, jako si to myslí Homanaští o děvkách z Mujhary. Je nás příliš málo, proto si vážíme každé ženy, vdané i neprovdané. Postavení mei jha v naší společnosti není nic, zač by se žena musela hanbit."

Alix vzdorovitě pozvedla bradu. "Bude dlouho trvat, než přijmu za své všechny cheysulijské zvyklosti, ale tahle pro mě bude asi nejtěžší." Polkla a zařala zuby. "Podobnou na-bídku bych nepřijala od žádného muže."

Paní se usmála. "Aha... takže buď všechno, nebo nic, že? Nu, možná to není tak neobvyklé přání. I já jsem kdysi řekla totéž svému cheysul." Pohlédla na Duncana. "Tohle ať pro-jedná Velká rada. A dokud nebude prozkoumán její rodo-kmen a nebude oficiálně prohlášena příslušnicí našeho ná-roda, zůstane u mě a naučí se všechno potřebné. Díky, Duncane, že jsi přivedl ztracenou ovečku mezi nás."

Beze slova, jen s pokývnutím hlavy, opustil Raissin stan. Na Alix se ani nepodíval. Ta jen zmateně stála a proklínala Finna, že ji unesl a dostal ji do téhle situace.

Raissa ji dovedla k šedivé kožešině a pokynula jí, aby se posadila. Alix poslechla. Oči sklopila do klína, kde si na po-máčkané sukni zkřížila ruce. Raissa usedla naproti.

"Duncan tě svou nabídkou nechtěl urazit," pronesla tiše. "Znám ho... není z těch, kdo dívkám schválně přidělávají problémy."

"Dokud jsme nepřijeli sem, nevěděl, jak je to s Malinou," přiznala Alix. "Ale Finn neztrácel čas a okamžitě mu všech-no vysypal."

"Finn na Duncana už odmala žárlí," poznamenala Raissa.

"Ale proč?"

Raissa výmluvně rozhodila ruce. Jehan dává zpravidla přednost staršímu synovi. A mezi těmi dvěma to bylo ob-zvlášť tvrdé, protože Finnův otec byl nakloněn více ne-vlastnímu synovi. Hale je vychovával stejně, ale Duncan byl vyspělejší. A mnohem tíživěji nesl důsledky qu'mahlin na náš lid. Proto si ho otec cenil víc než Finna, který to tehdy prostě ještě plně nechápal." Raissin pohled mnohé napoví-dal. "A teď, Alix, jsi Finnovi znovu zavdala důvod k žárlí-vosti."

"Já?"

Raissa na ni vážně pohlédla. "Chtěla bys Finna za svého cheysul?"

"Ne! Nikdy."

"Vidíš? Ráda bys měla jen Duncana, nikoho jiného. Pro Finna to není lehké, když musí přihlížet, že ho jeho ruhholli opět předčil." Usmála se. "Myslíš si na Duncana, a proto ne-chceš Finna. Chápu to. Jsou tolik rozdílní. A přitom Finn není tak špatný, jak by se zdálo, Alix... mohl by z něj být dobrý cheysul."

"Finn mě unesl. Chtěl mě dokonce znásilnit, ale Storr ho našťástí odradil. Jak můžeš tvrdit, že by mohl být dobrým manželem?"

Raissa se znovu pousmála. "O mužích toho víš jen málo. Čeká tě ještě hodně učení, ale není na mě, abych ti všechno vysvětlovala."

Alix si vybavila Finnovu odhodlanou tvář ve chvíli, kdy jí tvrdil, že ji stejně dostane. A s Duncanem to trvalo tak krátce.

"Raisso!" vyjekla náhle zděšeně. "Nebudou mě snad nu-tit, abych si vzala Finna, že ne?"

Raissa sklopila oči do klína a upravila si zvonečky. "Chápu, že by to pro tebe bylo velmi těžké. Částečně i proto, že jsi vychovávána po homanaském způsobu a k našemu národu ne-chováš vřelé city." Pozvedla žluté oči. "Zbylo nás už velmi málo. Náš národ propadá zkáze a Shaine dělá co může, aby vyhubil i ty poslední z nás. Potřebujeme děti... potřebujeme ženy, které nám je porodí." Ve vlasech se jí zablýsklo stříb-rem. "A ty jsi naše, patříš mezi Cheysulie, Alix. Musíš tedy mezi námi v budoucnu zaujmout své místo. A když si ne-vezmeš Duncana nebo Finna, pak to bude jiný bojovník."

"Chcete mě nutit?"

Raissa jí vzala ruce do dlaní a pevně je stiskla, když se Alix chtěla odtáhnout. "Žádné ženě se nelíbí, když se na ni dí-vají jen jako na samici, Alix! Děti jsou boží dar... nedá se o ně lícitovat. A my pomalu vymíráme, je nás už příliš málo. Nikdo tě nebude nutit do svazku s mužem, kterého bys ne-chtěla, ale naše zásady nelze jen tak obcházet."

"Raději se vrátím," povzdechla si Alix sklesle. "Vrátím se na hospodářství k Torrinovi."

Raissa jí stiskla ruce. "Ne. Musíš zůstat. U všech bohů, Alix, vždyť ty jsi Haleova dcera! A my velmi stojíme o jeho potomky!"

"Vždyť máte Finna!" Alix se konečně podařilo vyprostit ruce. "Máme společného otce."

"To ano, ale Haleova krev se musí vrátit mezi nás!"

"Tak požádej Finna, ať má děti!" ohradila se Alix.

"Určitě by o to stál, zvlášť kdybys... ty byla jeho cheysula. Nebo aspoň mei jha," pronesla Raissa pevně.

"A co když už jsem počala Duncanovo dítě?" zeptala se zoufalá Alix.

Raissa přivřela oči. "Dítě? Ty ses milovala s Duncanem?"

Alix mlčky kývla. Zmocnily se jí obavy. "Je na tom snad něco špatného?" zašeptala. "Je něco špatného na tom, když spím s náčelníkem?"

Raissa se usmála. "Ne, opravdu na tom není nic špatného. Myslela sis snad, že je Duncan svatý?"

Alix překvapeně pohlédla stranou. "Jak to tedy bude?"

Raissa si povzdechla. "Nu, tohle mění situaci. Velká rada bude možná svolná s tím, abys zůstala sama... nejspíš při-hlédnou ke skutečnosti, že máš užiznuté vlasy. Možná... po-kud odmítneš žít s cheysul a budeš těhotná, ti přece jen při-znají nezávislost, po které toužíš. Konečné rozhodnutí však závisí jen a jen na Velké radě."

"Neměla jsem sem chodit," povzdechla si Alix. "Neměla jsem dovolit Duncanovi, aby mě k vám přivezl."

"Tady je tvůj domov."

"Měla jsem přimět Carillona, aby mě odvezl zpátky k Torrinovi na jeho hospodářství."

"Nebude to pro tebe tak těžké, až si zvykneš, uvidíš. Alix, vždyť patříme ke stejnému národu."

Alix pohlédla na Raissu; uvědomila si, jak velmi je ta cheysulijská žena hrdá a nezlomná. Pozvedla ruku a dotkla se tváře. I ona měla stejně vysedlé lícni kosti. Její plet' neměla tak bronzový nádech a ani oči neměla zbarvené dožluta, což je barva, která se běžně u lidí nevidí; její oči byly medově zlaté, skoro jantarové... přesto však dobře věděla, že je Cheysuli.

Povzdechla si. "Kde najdu Malinin stan?" Raissa jen zamrkala, ale svůj údiv nedala najevo. "Poblíž brány. Je modrý a je na něm Borrsův symbol lir, horská kočka. Takový je tu jen jeden."

Alix vytáhla z živůtku stříbrný hřeben a upřeně si ho pro-hlížela. Pak se její oči střetly s Raissiným pohledem. Usmála se. "Něco jí musím předat. A díky za milé přijetí." Raissa přikývla a Alix vyšla z hnědého stanu.

Vyhledala modrý stan a odhrnula plachtu nad vstupem. Nijak ji neudivilo, když spatřila Duncana. Malina ji však pře-kvapila.

Dívka rozhodně nevypadala, že by patřila mezi Cheysulie. Byla to tmavší blondýnka, modrooká. Scházela jí živočišný, kočičí půvab cheysulijských žen, ale přesto byla velmi krásná.

Duncan okanzitě vyskočil. Alix rychle přistoupila k té ženě a podala jí hřeben. "Je tvůj."

"Můj?" zeptala se Malina udiveně.

Alix si povšimla, že těhotenství na ní ještě zdaleka není znát; pod zelenými šaty, přepásanými jasně žlutým korál-kovým pásem s bronzovými destičkami, se Malině břicho ještě nerýsovalo.

"Dovolil mi, abych ho použila, protože jsem žádný ne-měla... v té době jsem ještě měla dlouhé vlasy." Krátce po-hlédla na Duncana a znovu se podívala na Malinu. "Ale patří tobě. Sám mi to řekl." Alix vložila hřeben do dívčiny dlaně a mlčky vyšla ven.

Po několika krocích ji Duncan dostihl. Jemně ji k sobě otočil a jednou rukou ji něžně pohladil po odříznutých vla-sech.

"Cheysula, odpusť mi. Udělal jsem chybu."

Ta slova ji dorazila. "Nemám právo na toto oslovení, Duncane. Rozhodl ses dát je jiné."

Vzal její obličej do dlaní a pozvedl jej, takže nemohl ne-vidět, jak jí v očích stojí slzy. Tvářil se vážně a kajicně. "Sama to tak chceš, Alix. Je to tvé rozhodnutí. Nemuseli bychom žít každý zvlášť."

"Nebyla bych šťastná, kdybych se o tebe musela dělit." Na-máhavě polkla. "A pochybuji, že Malina by s tím souhlasila."

"Malina ví, že jsem tě požádal, aby ses stala mojí mei jha."

"Tak ona to ví?"

Odhrnul jí z čela kadeř vlasů. "U nás to tak prostě chodí, Alix."

"Já o něco takového nestojím." Slza jí zkalila pohled a sku-tálela se po tváři.

"A co když jsi počala dítě?"

Zavřela oči a čelem se opřela o Duncanovu hrud'. "Proč ses k ní vrátil? Pro mě to nebyl lehký krok, a teď tohle. Duncane... nevěděla jsem, že budu muset čelit ženě, která čeká dítě. Myslela jsem, že budu muset pouze předstoupit před Velkou radu."

"Je mi to líto, maličká. Netušil jsem to."

Alix se přerývaně nadechla. "Budou po mně chtít, abych si za manžela vzala Finna."

Duncan strnul. "Odkud to víš?"

"Raissa to tvrdí. A je sporné, jestli vyhoví mému přání zů-stat sama." Alix se zachvěla. "Snad jediné v případě, že jsem těhotná. Raissa říkala, že to by potom měnilo situaci."

"Ano, mohla bys žít sama jen s dítětem... nebo se stát mojí mei jha. Co by sis vybrala?"

Alix pozvedla hlavu. "Jasně jsem přece řekla, že nechci být ničím mei jha, Duncane. Ani tvoje ne."

"Ani Finnova?"

"Nechci nikoho kromě tebe."

"Řekl jsem ti přece, za jakých podmínek bys se mnou mohla žít."

"A já jsem na to odpověděla, že ne." Odstoupila a smutně se usmála. "Možná teď mě Finn opravdu znásilní."

"Alix..."

"Duncane, uznávám, že mnohé z vašich zvyklostí ne-chápu. Ale jsou věci, které není třeba opakovat znovu. Ne-žádej mě už, abych se stala tvojí mei jha, protože já jí být nechci."

Čekala, co odpoví. Když stále mlčel a nerozhodně postá-val na místě, otočila se k odchodu.

Chápala závažnost svého rozhodnutí. Zamířila zpátky k Raissinu stanu. Hluboko v duši věděla, že i Duncan po ní silně touží, ale vrozená pýcha mu nedovoluje rozběhnout se za ní.

A moje pýcha mi brání zas v tom, abych přijala jeho na-bidku.

Všechno znovu pečlivě uvážila. Přemítala o tom už od chvíle, kdy ji Duncan poprvé navrhl, aby se stala jeho mi-lou.

Zmocnila se jí nechuť a ona pochopila, že za této pod-mínky by nemohla být šťastná. Duncana skutečně milovala. A nebylo to tím, že by se na ní podepsala homanaská vý-chova.

Jestliže ho nemůžu mít jenom pro sebe, pak ať ho ne-mám vůbec.

Třebaže se takto rozhodla, spokojená nebyla.

Náhle zjistila, že se k ní vracejí ty podivné hlasy. Ale ne-byly to vlastně hlasy jako takové, nebyly to zvuky, které by vnímaly její uši. Ozývaly se kdesi uvnitř její hlavy. Cítila je. Prstem si přejela po čele, jako by jí snad ten dotek pomohl najít odpověď, která nepřicházela. Byla to směsice zvuků a tónů podobná slovům, která slýchala od Cai a Storra.

Rázně se zastavila. Rozhlédla se, aby zjistila původce svého trápení, ale nezdálo se, že by jí někdo, až na obvyklou zvědavost, zvlášť věnoval pozornost. Věděla, že Cheysuliové na rozdíl od Homanaských své city nedávají otevřeně najevo.

Když útok zvuků a hlasů narůstal, přitiskla si dlaně ke spánkům. K ní osobně žádný z těch hlasů nepromlouval, ale ona byla už příliš podrážděná. Chvillemi měla pocit, že ji ta změt' hlasů v hlavě dožene k šílenství. Pořád ještě stála a čekala, kdy začne bláznit.

Liren, nebraň se tomu, zaslechla náhle Storrův něžný hlásek.

Otevřela oči a spatřila vlka. Vzlykla, poklekla a rukou mu pročísla kožich na hřbetě.

Storre, kdo mě tak trápí? řekla plačtivě. Je to prokletí?

To je nadání, liren. Boží dar. Zatím jsi z toho jen zma-tená.

Alix pozvedla oči, když přes ni přeběhl stín. Cai kroužil po obloze a zpola se nechal unášet větrem.

Liren, řekl, musíš se naučit zacházet s tím, čím jsi byla obdařena.

Zacházet? vykřikla Alix překvapeně.

Pojď s námi, vyzval ji Storř jemně. Pojď s námi, liren, a my tě to naučíme.

Vyvedli ji z Pevnosti a zamířili ke vzrostlému dubu, který kdysi dávno poškodil blesk. Dutina uvnitř kmene byla dost velká, aby se v ní mohla skrýt. Alix se tam schoulila. Vrátil se jí pocit, že je zas v bezpečí, podobně jako kdysi v těle své matky. Storř se jí stočil k nohám a Cai usedl na větvíčku nad jejich hlavami.

"Co všechno se musím naučit?" zeptala se nahlas.

Musíš se naučit přijímat svoji tahlmorra, ne se stavět proti ní, pronesl Cai.
"Jsi Duncanovo lir," ohradila se Alix. "Obhajuješ všechno, co Duncan řekne."
Jsem sice jeho lir, ale jsem rovněž své. Nejsem jako pes, liren, který bez rozmyslu poslouchá svého pána na slovo. Jsem z rodu lir, a ti jsou vybíráni z rozhodnutí bohů.
Storr se souhlasně přidal: Nejsme jen stín těch, s nimiž jsme spojeni, protože jinak bych třeba já měl všechny chyby svého lir.
Alix se tiše rozesmála. Vztáhla ruku a pohládila Storra po stříbřitém kožíšku. "Ty nemáš jedinou Finnovu chybu."
Takže nás vyslechněš?
Alix odtáhla ruku. "Ano."
Cai třepł složenými křídly a usadil se pohodlněji. Máš v sobě Starou krev, liren. Ztratila se, na dlouhá léta vymizela z cheysulijského národa, a teprve s tebou se nám zas vrací.
"A bude i v krvi mých dětí."
Máš pravdu, přitakal Cai. Co víc může žena světa dát?
Alix se zamračene podívala na své bosé nohy.
Storr blýskl očima. Nejsi proti tomu mít děti, liren, řekl. Chceš však sama rozhodnout, kdo bude jejich otec.
"Ano!" zvolala Alix. "Ano, přesně tak to je!"
Nechceme ti radit, pro koho se rozhodnout, pronesl Cai uvážlivě a nebral v úvahu její rozrušení. Záleží jedině na tom, jak se sama rozhodneš. My ti však můžeme pomoci s přijetím tahlmorra a s využitím nadání, kterým tě bozi obdařili.
"A čím mě vlastně obdařili?"
Schopností slyšet nás.
Alix se zamračila. "Ale já vás slyšela i dřív. Od chvíle, kdy jsem mezi vás přišla."
Ty však dokážeš naslouchat nám všem, liren, namítl Storr. Každému lir tady v Pevnosti.
Nejsi šilená, ubezpečil ji Cai. Prostě jen slyšíš to, co jiní zaslechnout nedokážou.
"Slyším," zašeptala nepřítomně.
A velmi tě to tíží, dodal Storr. Slyšíš hlasy všech lir, která právě hovoří. A proto se musíš naučit vědomě tlumit ty hlasy, kterým naslouchat nechceš.
"A co když se to nenaučím?"
Pak by tě to dohnalo ke skutečnému šílenství, povzdechl si Cai po chvíli.
Alix zavřela oči. "To je prokletí."
Ne, namítl Storr. Není to obtížnější než třeba přijímat po-dobu lir.
Alix vytřeštila oči. "Já taky dokážu přijímat podobu lir?"
Máš přece v žilách Starou krev, upozornil ji Cai ohledu-plně. A tím je dáno, že máš i ostatní boží nadání.
Alix se opřela o vnitřní stranu kmene stromu, jako by hledala oporu. Zamyslela se. Jak by asi vypadala v té či oné po-době lir? Zamračila se. "Ale vždyť já žádné lir nemám!"
Taky žádné nepotřebuješ, vysvětlil Storr. Právě tohle je dáno přítomností Staré krve ve tvých žilách... můžeš se bez problémů dohovorit se všemi lir a taky můžeš přijímat je-jich podoby.
"U všech bohů!" vydechla Alix. "Je to možné?"
Proč ne, usmál se Storr.
Alix se na vlka pozorně zahleděla. "Takže to nedokáže ni-kdo jiný z Cheysuliů než já?"
Tato vlastnost byla pro Cheysulie dlouho ztracena, pro-tože byli nuceni brát si homanaské ženy, aby rozmnožili své řady. A to velmi oslabovalo jejich kouzelné schopnosti. Storr se odmlčel. Teď je na tobě, abys znovu do řad cheysulijských bojovníků vrátila Starou krev.
"Opakuješ se," řekla otráveně. "Tohle jsem slyšela už na začátku."
Je to však čistá pravda, namítl Cai.
Alix zaklonila hlavu, aby lépe viděla na jestřába. "Pouč mě tedy," požádala. "Nauč mě, jak se přeměnit z lidské podoby do zvířecí."
Nejdřív se musíš rozhodnout, do které zvířecí podoby si přeješ přeměnit se.
Dívka chvíli přemítala. "Létání bude asi hodně obtížné. Možná bude vhodnější, když prozatím zůstanu na zemi."
Jsi uvážlivá, liren. Duncan si div nepřerazil křídlo, když se poprvé pokoušel vzlétnout.
Alix pobavila představa Duncana, který si taky jednou s ně-čím nevěděl rady. Hlasitě se rozesmála a přikývla. "Budu tedy vlkem."
Storr souhlasně přikývl. Teď poslouvej, liren. Na oka-mžik se zarazil. Tvůj zrak, který je mimořádně dobrý, předčí snad jen tvoje schopnost dokonale vnímat pachy. Ucítíš spoustu až dosud nepoznaných vůní a pachů, liren. Budeš vnímat pach půdy, vůni stromů, ucítíš hmyz, červy, ptáky, listí na stromech i pyl a poznáš, jak voní vítr.
Soustředila se, zavřela oči a pokusila se rozlišit jednotlivé pachy. A teď musíš cítit vlhkou půdu pod drápy; bláto, které ti přilnulo k tlapám. Dávej si pozor na ostré kamínky, které by se ti mohly zaklínit mezi prsty, a na trny, které by mohly ublížit jemným polštářkům na tvých tlapách.
Alix se dlaněmi opřela o hrbolatou, listím pokrytou zem. Ucítila její vlhkost.
Přichází zima. Tvůj kožíšek musí být hustý a teplý a pod kůží máš silnou vrstvu tuku, která tě rovněž ochrání před chladem. Trochu to svědčí, ale ty víš, že v nejchladnějších měsících roku je to nezbytné. A narůstá ti ocas, pěkný, hu-ňatý. Vypadáš opravdu dobře, liren. A taky že vypadala.
Jsi tak vytrvalá, že v jednom dni dokážeš uběhnout mnoho mil, bez jídla a pití. Tvoje šlachy a nervy jsou silné a srdce svobodné. Jsi mladá, silná a plná života.
Alix ucítila teplo pulzující jejími žilami, cítila sílu a touhu mladého těla. Otevřela oči a střetla se se Storrovým pohledem;

jejich oči se totiž nacházely na stejné úrovni.

Uvědomila si, že klečí v listí, jako by byla zvířetem. Svět ko-lem ní se zatočil. Měla dojem, jako by ji větrný vír vynesl do vzduchu, jako by byla pouhý list. Náhle se znovu ocitla na zemi.

Vztáhla ruku ke Storrovi, aby ho požádala o radu, ale všimla si, že místo ruky má tlapu, zvířecí packu porostlou srstí, s Černými drápy na konci prstů.

Vykřikla, ale namísto svého hlasu zaslechla jen zavytí osa-mělého vlka.

Zmocnilo se jí zděšení. Celá zoufalá si sáhla na hlavu, aby se přesvědčila, zda aspoň ta je lidská.

Storre... povzddechla.

Bylo to příliš rychlé, liren. Ale z převtělování nemusíš mít obavy. Podoba lir ti neublíží, není však moudré s přeměnou příliš spěchat. Tvoje mysl se ještě nestačila přizpůsobit.

Žaludek se jí zvolna zklidnil. Oči už opět viděly jasně a bo-lest hlavy se rozplynula. Unaveně se pousmála, přesto ale vítězoslavně pohlédla do moudrých vlčích očí.

"Zvládla jsem to."

Příště to bude ještě lepší.

Tak si myslím, broukl Cai tiše, že Duncan bude překva-pením celý bez sebe.

Kapitola šestá

Alix seděla shrbená na pařezu padlého stromu. Z hedvábných luxusních střevíčků se jí klubaly palce a bořily se do měkké půdy. Střevíčky byly potrhané a špinavé, vlastně skoro už k nepotřebě, protože byly ušity k nošení v kom-natách Shaineova paláce, a ne do divočiny cheysulijské Pev-nosti. Zničenou luxusní toaletu změnila za vlněné šaty oranžové barvy. Vlasy si zastříhla tak, aby nebyly příliš roztrápené, ale střevíčky si pořád ještě nechávala. Veškerá nádhera však dávno vyvanula. Na bohatství královského paláce a na překrásné sídelní město ukryté za hradbami z růžového kamene mohla jen vzpomínat. Po-slední dobou jí moc času na přemýšlení nezbývalo, pro-tože Raissa ji zasvěcovala do všeho, co musela znát. A ne-nudila se; učila se tkát koberce, pečovat o dva ohně zároveň, vařit cheysulijská jídla... a připravovala se tak na okamžik, až se provdá za svého cheysul. Na všechno osobně dohlížel samotný shar tahl, i když Raissa tvrdila, že to není nutné, protože už tak tráví spoustu času stu-diem Alixina rodokmenu. Snažil se postihnout všechny její předky a jejich životní osudy tak, aby nikdo nemohl zpo-chybnit její původ.

Mají na mně zájem, napadlo ji náhle. Snaží se najít mé místo v proroctví tak, abych musela udělat to, co si budou přát.

Uhladila vlnu prostřenou na kolenou a prsty vyzkoušela její hebkost. Velmi ji překvapilo zjištění, jak obratní jsou Cheysuliové v řemeslech. Vyrůstala v přesvědčení, že jsou jen o málo lepší než divoši a zaostávají za pokročilou homanaskou kulturou. Stačilo však pět dnů strávených mezi nimi a své mínění si musela opravit. Cheysulijské látky byly hustě tkané, zhotovené z jemné vlny a měly snad každý mys-litelný odstín. Často je zdobily broušené drahokamy nebo se v nich blýskaly lesklé kovové nitky.

A co teprve šperky... Alix dospěla k názoru, že zlatotepci z Mujhary se cheysulijským řemeslníkům zdaleka nevyrov-nají. Na pažích nosili cheysulijsští bojovníci masivní ná-ramky s vyobrazením svých lir a jednoduchou náušnici, ale jejich zručnost sahala mnohem dál. Alix na vlastní oči vi-děla košíčky plné jemně zpracovaných šperků, za které by se nemuseli stydět ani král s královnou. Zvláštní věc... po-myslela si, že tento národ, tak zručný v bojovém umění, do-káže zároveň vytvářet tak jemné šperky.

Kdosi jí položil dlaně na ramena a prstem jí přejel po šíji. Důvěrnost toho doteku v ní probudila veškerou touhu, kte-rou cítila k Duncanovi. Sklonila hlavu. Smutně se zahleděla na zem pokrytou listím. Velmi si přála, aby si Duncan nepohrával s jejími city.

"Chybíš mi," zaslechla mužský hlas.

Strnula. Pak uskočila stranou. Finn bezmocně svěsil ruce podél těla.

Zprudka se nadechla. Hrdlo se jí sevřelo. Jednou rukou se chytila za krk, druhou si držela sukně.

"Co zas ode mne chceš?" zasyčela.

Finn pokrčil rty. "To, myslím, moc dobře víš."

Alix spustila ruku a zůstala před ním strnule stát. "Proč jsi přišel?"

"Chci si s tebou promluvit." Usedl na pařez a rozkročil se. Pod koženými kalhotami se napínaly mohutné svaly. Nad hustým obočím měl dosud znatelnou narůžovělou jizvu.

"O čem bychom si my dva asi mohli povídat?"

"O nás dvou," pronesl klidně.

Alix se zle zamařila. "Nerozumím ti."

Finn si povzdchl a rozhodil ruce. "Nechci tě obtěžovat, mei jha, věř mi. Ale těžko se mi s tebou mluví, když ty se mě pořád ještě bojíš. Máš oči jako srna, která se ocitla tváří v tvář lovcí." Usmál se. "Sedni si a neboj se."

Alix znejistěla. Pořád ještě se tvářila vzdorovitě, ale po-vzbudil ji jeho přátelský tón. V jeho řeči se neobjevil vý-směšný tón, který tak nenáviděla. Obezřele usedla do listí a sukni si rozložila kolem zkřížených nohou.

"Dnes večer se sejde Velká rada."

Krev se jí nahrnula do tváře. "Velká rada..."

"Při západu slunce."

"A o čem bude jednat?"

"O všem možném, ale mnohé se týká právě tebe."

Alix se kousla do rtu. "Domyslela jsem si to."

"Přišel jsem, abych ti ušetřil pár nepříjemností."

Pozvedla bradu. "Ty nedokážeš člověka ušetřit nepříjem-ností, ty je na něj přivoláváš."

Zatvářil se milostivě. "U tebe... to tak možná bylo. Přizná-vám." Spiklenecky se usmál. "Ale přiznání ještě neznamená omluvu a já se nikdy neomlouvám za to, co jsem považoval za správné."

Alix na něj zírala a byla čím dál zmatenější. "Finne, měl bys se mnou mluvit na rovinu."

Narovnal si nohy a posadil se zpřímá. "Těhotná, pokud vím, nejsi."

Žár se jí nahnul do tváře. Zprudka vyhrkla: "Kdo ti to řekl?"

Z očí mu vyčetla, jak se tím baví, třebaže se nesmál. "Mezi Cheysulii se takovéhle věci nešušejí za zavřenými dveřmi. Je nás příliš málo na to, abychom brali ohledy na tyhle žen-ské záležitosti. A velmi se radujeme, Alix, když cheysulijská žena počne dítě." Zarazil se, když si všiml, jak tvrdošíjně hledí k zemi. "Raissa mi to pověděla, když jsem se jí dnes ráno zeptal. Že prý dítě nečekáš."

"Raissa nemá právo s tebou o tom mluvit a ty nemáš právo se jí na takové věci ptát."

"Mám právo na cokoli. A proto jsem se rozhodl, že dnes večer o tebe požádám před Velkou radou."

Alix prudce zvedla hlavu. "Ne!"

"Duncan si tě nevezme," řekl bez obalu. "To chápeš stejně jako já. Ožení se s Malinou. Už dávno se tak rozhodl. Není naděje, že by ji opustil kvůli tobě."

"Vždycky je nějaká naděje," odsekla vztekla, třebaže věděla, že Finn má pravdu. Vstal z pařezu, poklekl před ní do listí a vzal ji za ruce dřív, než stačila ucuknout.

"Říkalas, že nechceš být svému muži pouhá mei jha. Mluví z tebe homanaská výchova, ale já to respektuji. Nejsem tak docela slepý k tomu, po čem toužíš, Alix." Ironicky se po-usmál. "Obětuju pro to část své svobody."

Pokusila se mu vytrhnout, ale jeho sevřené ruce to ne-dovolily. Znovu si připadala bezmocná a polapená a zmoc-nil se jí známý strach. Poklekla a celá se chvěla. Její ledově chladné ruce pořád ještě vězely v horkých Finnových dla-ních.

"Finne... já nemůžu. My dva se nikdy nesmíříme. Zkazil jsi to hned ten první den. Asi bych ti nikdy nebyla posluš-nou a milující cheysula."

Zazubil se. "Kdybych zatoužil právě po takové cheysula, pak bych tě nikdy neoslovil."

Překvapeně na něj pohlédla. "Proč tedy chceš, abych si tě vzala?"

"Toužil jsem po tobě od samého začátku," přiznal. "Chtěl jsem tě získat za každou cenu."

Alix se konečně vymanila. "Ale já si tě nikdy nevezmu... nikdy! U všech bohů, Finne... vždyť ty jsi můj poloviční bratr! Vždyť tys mne unesl! Zkazil jsi mi život a teď se do něj chceš vetřít. O Duncana stojím, ne o tebe!"

Navenek na sobě nedal nic znát, ale z tváře se mu zvolna vytrácela barva, až byl bílý jako stěna. Jen výraz jeho očí na-povídal, že pořád ještě žije.

"Duncan chce Malinu," pronesl ledově. "Ne tebe. Kdyby si chtěl vzít tebe, musel by zrušit starý slib, který jí kdysi dal." Sklesle pokrčil rameny. "Časem na Duncana zapome-neš, moje homanaská rujholla, protože takové touhy, po-kud nemají z čeho žít, umírají."

"Vždycky je naděje," namítla chabě.

"Ale ne v tomto případě," řekl. "Po Carillonovi přišel na řadu Duncan. Časem místo mého rujholli přijdu na řadu já."

"K tomu mě nedonutíš!" křikla.

"Ani nebudu muset." Finn sklopil oči a zahleděl se na listí, které třídil podle barev. "Promluvil jsem si s shar tahl. Velká rada tě uzná a oficiálně tě přijme mezi nás. Ale k tvému při-jetí se váží povinnosti a kterýkoli z bojovníků o tebe může požádat." Podíval se jí do tváře. "Nejspíš o tebe požádají i ostatní, protože jsi mladá a zdravá a taky proto, že jsi tu nová. Přesto si myslím, že se rozhodneš pro mě, protože - ať už se mezi námi stalo cokoli - mě znáš."

"Vezmu si Duncana," prohlásila pevně. Věděla, že je to je-diná zbraň, kterou proti Finnovi má. "Duncana."

Finn pokrivil ústa. "A taky jsem mluvil s Duncanem o tvých povinnostech po přijetí, rujholla. Je náčelník. Je tedy namístě, aby věděl, co se na Velké radě bude dít a kdo o koho požádá."

Alix na Finna tiše zírala. "Nerozumím ti."

"Náčelník může kdykoli odepřít bojovníkovi ženu, když to uzná za vhodné. To, že muž udělá z ženy svoji cheysula, je totiž jen pouhá formalita. Nejdřív mu k tomu náčelník musí dát svolení."

Alix cítila chlad a prázdnotu. Připadala si strašně osamělá. "A Duncan..."

"Dal mi svolení, Alix. Nebude mi bránit."

Duncan! zhrozila se v duchu.

"Když to nebudu já, bude to někdo jiný," pravil Finn něžně.

Alix pozvedla oči. Bylo to poprvé, co k ní tak hezky pro-mluvil, bez toho, že by sáhl k posměšným poznámkám, na které od něj byla zvyklá. Připomněla si okamžik, kdy se před ní převtěloval ve vlka. Už ji ta vzpomínka neděsila. I ona měla tuto schopnost, třebaže o ní až donedávna neměla tu-šení. Chápala, že Finn se v mnohém Duncanovi podobá. A pokud byl drsný a věčně ji popichoval, bylo to jen proto, že Duncan takový nebyl. Proto se Finn choval právě takto. Přisunula se k němu blíž. Všude kolem ležela spousta spa-daného listí. Zlehka se dotkla jeho ruky, ale vzápětí hned ucukla. Povšimla si, že ho tím zaskočila.

"Finne," řekla tiše, "rujho..." Polkla a usmála se. "Odvez mě domů."

Finnova ruka ztuhla a prudce se stáhla. "Domů?"

"K Torrinovi, do jeho domu," řekla. "Chci se vrátit k ži-votu, jaký jsem vedla dřív."

Finnova strnulá tvář připomínala masku, "Tady jsi doma. Nikam nepojedeš."

"Finne," prosila tichounce. "Dávám ti šanci splatit mi to, žes mě odtamtud unesl. Vezmi mě domů."

Finn vstal a podíval se na dívku klečící v podzimmím listí. "Nejde to," pravil zřetelně. "A už vůbec ne teď, když už jsi skoro má. Na to zapomeň, rujholla... unesl jsem tě, pro-tože jsem po tobě zatoužil. A jen tak lehce se tě nevzdám."

"A co když Duncan..."

"Duncan s tím souhlasí," připomněl Finn. "Duncan sou-hlasí, abych si tě vzal."

Tiše na něj zírala. "A co když odmítnu? Co když před Vel-kou radou vystoupím a řeknu, že tě nechci?" Samolibě se usmál. "Nezapomeň na naše zvláštní schop-nosti dané bohy, mei jha. Když nebudeš chtít dobrovolně, můžeme tě k tomu donutit."

"Prosím," šeptla.

Finn se zahleděl na žadonící dívku. "Ne," řekl rozhodně a odkráčel.

Alix přešlapovala před břídlícově šedým stanem. Zavřela oči a sbírala odvalu. Nakonec zaškrábala na plachtu nad vchodem. Čekala. Duncan ji vyzval, aby šla dál.

Zaváhala, ale nakonec plachtu odhrnula. Když vstoupila, plachta se vrátila na své místo. Stála tam a čekala, až si zvykne na šero, které uvnitř panovalo. Duncan se skláněl nad pracovním stolem. V jedné ruce držel kovový nástroj, kterým soustředěně tvaroval cosi ze zlata.

"Ano?" řekl. Oči nezvedl.

Alix si navlhčila rty. "Duncane?"

Chvilí pokračoval v práci na zlatém ornamentu a pak ho i s pracovním nástrojem odložil. Ten se s rachocením ku-tálel přes stůl. Alix ho sledovala očima. Nedokázala se Dun-canovi podívat do očí.

"Přišla jsem za tebou, protože jsi náčelník," začala obe-zřele.

"Posaď se, Alix."

Poklekla na opačné straně pracovního stolu, ale pořád ještě se na něj nepodívala. Konečně zvedla hlavu.

"Finn za mnou přišel. Prý jste spolu hovořili. Že o mě hodlá požádat před Velkou radou."

Duncan přikývl. "Ano."

Rozechvěle se nadechla. "Duncane... Já o Finna nesto-jím. A ty to víš."

"Dohodli jsme se tak," pronesl neosobně.

"Nepřišla jsem, abych se doprošovala a žadonila, aby sis znovu rozmyslel svou nabídku," řekla. "Jasně jsi mi ozná-mil, co mi nabízíš. Chci něco jiného."

Duncan zamrkal. "Tak oč ti tedy jde, Alix?"

"Chci, abys vzal zpátky svolení, které jsi dal Finnovi. Ne-chci s ním mít nic společného. Manželství mezi námi by ni-kdy nefungovalo... Nejspíš jeden z nás by na to doplatil ži-votem..."

Duncan se kratičce pousmál, ale rychle se vzpamatoval. "Nebyl by to nudný souboj."

"K ničemu takovému vůbec nemusí dojít," zahučela Alix ponuře. "Duncane, odvolej to svolení."

"Z jakého důvodu?"

Alix se zakabonila. "Nechci ho!"

Pokrčil rameny.

"To není dostatečný důvod. Jsou to jen řeči, ke kterým se ženy často uchylují."

Alix si ho nepřívětivě změřila. "Nemůžeš mě přece nutit, abych si ho vzala!"

Duncan se zamračil. "Ne," řekl konečně. "Nechci tě nu-tit, aby sis ho brala. Ale tvoje námitky nejsou dostatečné a já jako náčelník nemůžu brát ohledy na podobné malicher-nosti. Alix, ten svazek bude pro náš národ přínosem."

"To je všechno, co mi odpovíš?" vykřikla. "Pořád se jen oháníš národem! Mne nevidíš? U všech bohů, Duncane, mys-lela jsem, že pro tebe něco znamenám. Kam se poděla tvá drahocenná tahlmorra?"

Duncan zrudl, ale vzápětí se mu barva z obličeje vytra-tila. "Vezmeš si jiného bojovníka?"

"Ty víš, že stojím jen o jediného."

"Máš jenom dvě možnosti," pronesl smířlivě. "Budeš mojí mei jha, nebo se staneš cheysula jiného muže."

"Ale proč?"

"Malině jsem dal slib, když nám bylo osm," řekl tiše. "A cheysulijský slib zavazuje."

"Ale ona ho porušila."

"Domnívala se, že jsem svůj slib nemyslel vážně." Dun-can se dotkl zlatého ornamentu na stole. "Odešla k Borr-sovi, protože si myslela, že jsem si to rozmyslel. Chtěla mít aspoň nějakou jistotu. Borrs tedy o ni podle našich zvyklostí požádal. Takové svolení už nejde odvolat. Je zavazující." Ne-přítomně se na ni podíval. "Tehdy jsem udělal totéž, co ty teď. Požádal jsem náčelníka, aby zrušil své rozhodnutí udě-lené Borrsovi, abych sám mohl o Malinu požádat. Už to však nebylo možné... a oni byli před Velkou radou oficiálně za-slíbeni."

Alix pokrčila čelo. "Myslela jsem, že ty jako náčelník jsi žádnou cheysula nechtěl."

Zatvářil se unaveně. "Tiernan podlehl chorobě. Trvalo mě-síce, než zemřel. Všichni věděli, že jsem jeho nástupce. Roz-hodl jsem se zůstat nějakou dobu sám. V době, kdy zemřel, už Malina byla Borrsova cheysula."

"Ale to dítě..."

"Může být moje. A stejně tak může být i Borrsovo." Zlehka si povzddechl. "My Cheysuliové si na věrnosti nijak zvlášť ne-zakládáme."

"Ale vždyť ona za něj v tu dobu byla provdaná!" zapro-testovala Alix.

Duncan se pousmál. "Nemyslím, že bys to pochopila."

"Chceš snad říct, že si vezmeš Malinu i mě a kromě toho budeš mít ještě i jiné ženy?"

Nepřívětivě se zamračil. "Co já vím, jak se zachovám? Může snad muž něco takového předem vědět?"

To prohlášení Alix šokovalo. Nejistě se na něj podívala. "Duncane... to myslíš vážně?"

Pokrčil rameny. "Nikdy jsem ženy nevyhledával. Stačila mi vždy jedna."

"Duncane!"

"Alix, ona čeká dítě, které může být docela dobře moje."

"A já nečekám nic," namítla hluše.

"Alix..."

"Kdyby neotěhotněla, taky bys ji pojal za svou cheysula?"

Pohlédl stranou. "Kdyby Borrs žil..." Duncan si zhluboka povzdechl. "Myslím, že bych to nechal být."

Zírala na něj. "Ale protože je tu dítě..."

"Na Malině mi záleželo odjakživa," přiznal kajícně.

"A co když to dítě není tvoje?"

Zaťal zuby. "Raději na to nemyslím."

"A ona je ochotná se o tebe se mnou podělit?"

"Byla to jedna z mých podmínek," řekl nevzrušeně. "Řekl jsem jí, že si ji беру kvůli dítěti... za předpokladu, že strpí, abych tebe přijal jako jejího." "

"Duncane!"

"Maličká, kdyby odmítla, pak jsem si za cheysula zvolil tebe. Ale mezi mnou a Malinou je víc než dítě. Nemohl jsem ji jen tak bez ničeho nechat na holičkách."

"Takže jsi mě opustil... a předhodil Finnovi!"

"Protože o tebe požádal. Neměl jsem důvod odmítnout. Něco takového mi nepřísluší."

"Nechci ho. Řekla jsem mu to a teď to povídám i tobě." V kapsách sukně zaťala dlaně v pěstě. "Jsem Cheysuli, náčelníku, a k něčemu takovému mě nesmíš nutit."

"Udělám to, co udělat musím, Alix," namítl jemně. "I proti vůli jednoho z nás."

Zvolna vstala a upravila si sukně. Dokonce se zmohla na úsměv. "Stejně neuspěješ, Duncane. Však sám uvidíš." Otočila se na patě a odešla.

KNIHA III CHEYSULA

Kapitola první

Alix se zastavila před Raisiným stanem a přivolala Caie se Storrem. Lir se skutečně objevili a doprovodili ji ke stromu zasaženému bleskem. Mlčeli. Předem už věděli, co má v úmyslu. Alix si chtěla procvičit převtělování do po-doby lir, pokud chce udělat dojem na Velkou radu a před-vést své dovednosti, pak bude víc než vhodné se na to řádně připravit.

Cai usedl nad jejich hlavami na silnou větev a zobákem si začal urovnávat peříčka. Storr se posadil poblíž a zahle-děl se na Alix moudrýma jantarovýmá očima.

"Pomoz mi!" vyzvala ho.

Stačí, když si představíš, že jsi vlk, řekl, a pak se vlkem opravdu staneš.

Vzpomněla si na to, co jí radil už posledně. Zmocnil se jí zvláštní pocit, když docházelo k přeměně. Částečně ji to po-řád ještě děsilo, ale na druhou stranu už chápala, jaký dar jí byl svěřen. Možná ji uchrání před Finnem, když Velké radě ukáže, co všechno umí.

Otevřela oči. Bylo jí, jako by právě překonala hluboký tu-nel. Otrásla se, aby si urovnala svůj rezavě šedý kožíšek.

Zvuky kolem vnímala daleko intenzivněji a nos rozlišoval pachy, o kterých dřív neměla tušení. Usmála se. V tlamě se jí blýskly ostré zuby.

Storr spolu s mladou vlčicí zmizeli v lesním podrostu. Alix se radovala ze zjištění, že se její pocity neliší od těch, které prožívala v lidské podobě; naopak, byly umocně-ny tím, že teď dokázala posoudit obě životní formy. Ani její inteligence nijak neutrpěla, ale také se nezvýšila; jen dovedla hodnotit věci z pohledu vlka i z pohledu člověka.

Ztratila schopnost hovořit lidskou řečí, ale mezi lir nic takového nepotřebovala. Myšlenky, které k ní vysílali Cai se Storrem, její mozek ochotně přijímal a ona jim rozuměla. Zaplavila ji vlna pýchy a hrdosti, když si v plné šíři uvědo-mila, jaké to je být Cheysuli.

Zároveň však pochopila, proč Shaine Mujhar tak silně ne-návidí příslušníky jejího národa.

Domnívá se totiž, že Cheysuliové proti němu uplatňují svá kouzla ve snaze pomstít se za qu'mahlin, prohlásil Storr.

Teď tedy všechno plně chápeš, liren, vmísil se do Storrova proslovu Cai. Shaine nám nedokáže odpustit, že jsme si po-drželi hrdost, a nechce připustit, že se nás bojí.

Alix však víc zajímalo zkoumání nově nabytých vlčích vlastností. Navíc byla zamyšlená, proto přeslechla, že v křoví praskla zlomená větévka. Cai vylétl výš a Storr vklouzl do stínu, ale ona se svým svítivě rezavým kožíškem představo-vala dokonalý terč pro lovce.

Pod koňským kopytem praskla další větev. Teď už se Alix ohlédla. Zamrazilo ji až do morku kosti a srdce jí zděšeně poskočilo.

Dala se na útěk, ale nadskočila strachem i bolestí, když jí šíp zasáhl do lopatky těsně za krkem.

Lovec seskočil z koně, aby se podíval po poraněné vlčici. Prodral se podrostem a s úžasem zjistil, že hledí do vytřeš-těných očí mladé ženy.

Ucouvl. Alix si přitiskla dlan na poraněné místo. Mezi prsty se jí řinula krev. Druhou rukou si vytrhla šíp a hodila ho po něm. Trásla se bolestí.

Vyrážela nesrozumitelná slova. Proklínala toho muže, ale přes křečovitě zaťaté zuby jí bylo sotva rozumět. Lovec se otočil a rozběhl se ke koni.

S tichým sténáním se svezla na kolena. Dlaní si pořád za-krývala krvácející ránu. Druhou si přitiskla na žaludek, který se zkroutil v křeči.

Musíš zpátky do Pevnosti! nabádal ji vyděšený Storr, když se vynořil mezi stromy.

"Ne-můžu..." vzdechla.

Cai slétl na nejbližší větev, mával křídly a povzbuzoval ji. Liren, musíš se dostat do Pevnosti!

Alix však byla na konci sil. Bezduše se svezla na zem po-krytou listím. Z rány jí stále prýštila krev.

Když jí čísi paže zvedly, znovu pocítila bolest. Neznámý si ji opřel o širokou hrud'. Alix se zoufale snažila otevřít oči.

Matně rozpoznala Duncanovu tvář. Byl bledý, vážný a z očí mu číšel strach.

"Duncane..."

"Tiše, maličká. Dopravím tě do Pevnosti."

"Jak jsi mne našel?" zeptala se zesláble.

"Lir za mnou přiletěl. Cai mi všechno pověděl."

"A co Velká rada?"

Duncanovy paže ji stiskly o poznání víc. "Mlč, Alix! Ne-chci, aby ses vysilovala."

Odnesl ji k Raisse, kde ji uložil na lůžko vystlané hustými kožešinami. Opatrně jí urovnal paže i nohy. Třebaže měla mysl zamlženou a bylo jí zle, přece jen vnímala jeho po-zornost a péči. Když se však chtěla na něco zeptat, položil jí dlaň na ústa.

"Když dovolíš, maličká, vyhojím ti ránu po starém cheysulijském způsobu. Ale musím to udělat rychle."

V uších jí zvonilo a kosti měla těžké jako z kamene. Všechno kolem viděla rozmazaně. "Doufám jen, že neumřu,"

zašeptala, když Duncan oddálil ruku. "Udělej, co uznáš za vhodné."

Usedl vedle lůžka a zkřížil nohy. Nedotýkal se jí, ale sou-středil se na ni očima. Byl to pánovitý a rozhodný pohled.

Náhle si uvědomila, že se celá chvěje. Už necítila jemnou kožešinu, na níž ležela, ani horkou krev vytékající z rány. Měla pocit, že se vznáší. Když sáhla pod sebe, nenahmátla kožešinu, ale pevnou zem. Zaťala do ní prsty. Překvapilo ji, jak je jemná a jak jí ulpívá na rukou. Cítila, jak prostupuje póry v její kůži.

Otevřela ústa ve snaze vykřiknout, ale selhal jí hlas. Mysl se jí zatemnila. Přestala vidět i slyšet. Toužila pozvednout roztržesnou ruku, ale zjistila, že ji tělo neposlouchá.

Duncan ji pohládl po zpoceném čele. "Už je to za tebou, maličká. Odpočiň si. Uvidíš, že teď ti už bude lépe."

Zvolna začínala vnímat. Duncan vypadal vyčerpaně. "Duncane..."

"Ššš," sykl tiše a zlehka jí přejel dlaní po bolavém rameni. "Rána se zhojila, ale potrvá chvíli, než se zotavíš. Ani kou-zelná síla země není všemocná."

"Cos udělal?"

"Zavolal jsem na pomoc hojivý dotek země. Je to kouzelná moc, která sídlí v každé zemi, ale jen Cheysuliové ji dokáží využít."

"Zmeškám Velkou radu," povzdechla si.

"Ano. Síla se ti obnoví teprve časem."

Zavřela oči. "Bude to tak lepší. Nemusím být u toho, až požádáš o Malinu."

"Anebo až Finn požádá o tebe?"

Rychle zamžikala. "Duncane... netrap mne. Ne teď."

"Ale já tě netrápím," šeptl něžně. "Nebudu tě napínat." Vzal ji za pravou ruku a své prsty propletl s drobnými Alixinými prstíky. "Finn dnes večer o tebe nepožádá. Ani ni-kdy později."

"Tys mu odřekl svolení?"

"Je tu jiný bojovník, který dostal přednost před Finnem."

"Jiný bojovník?" Alixiny prsty ztuhly. "Duncane..."

Volnou dlaň jí položil na ústa. "Poslouchej, maličká; ne-protestuj, když není proč." Usmál se na ni. "Když jsi odešla, zašel jsem za Malinou. Byl jsem pevně přesvědčen, že o ni tuto noc Velkou radu požádám. A náhle jsem se od ní do-věděl pravdu o jejím dítěti... Opravdu je Borrsovo. Věděla to. Mlčela, protože o mě nechtěla přijít." Zatvářil se kysele. "Nemyslel jsem, že o mne budou tak zoufale usilovat dvě ženy zároveň, a já nebyl připraven to rozumně řešit. Proto se podřídím přání bohů."

Alix se usmála. Pobavila ji jeho mužská ješitnost. Stiskla mu ruku. "Takže si nevezmeš Malinu..."

"... a vezmu si tebe." Sklonil se a něžně ji políbil. "Pokud mě budeš chtít."

"O tom nepochybuj," zašeptala. Bránila se ospalosti. "Jasně?"

Cosí jí vtiskl do dlaně. Prsty jí stočil kolem kousku chlad-ného kovu. Alix otevřela oči a podívala se na tu věc. Spatřila náhrdelník. Zlatý, do spirály stočený řetízek s mnoha lesk-lými ploškami zdobila figurka jestřába s rozpjatými křídly a s lesklou jantarovou slzou v pařátech.

"To je cheysulijský zvyk," řekl. "Bojovník nabídne ženě náhrdelník z točeného zlata ke zpečetění svazku. Pokud ho žena přijme, jsou považováni za manžele."

"To je další z vašich zvyklostí?"

Duncan se usmál. "Pochopitelně o tebe požádám Velkou radu, ale nic se nestane, když tuhle formalitu o něco před-běhneme. Pokud tedy souhlasíš."

Rozechvěle přejela prstem po lesklé figurce jestřába a dotkla se jantaru. "Na něco se tě chci zeptat, Duncane."

"Ptej se."

"Říkals, že tvůj národ nijak nelpí na manželské věrnosti."

Znovu se usmál. "Mohlo mě to napadnout. Neměj strach, moje malá. Je sice pravda, že Cheysuli nebývá často ve styku jen s jednou ženou, ale to neznamená, že to platí i v našem případě. Respektuji tvoji homanaskou výchovu, cheysula. A nestojím o to zavdávat ti příčinu k tomu, abys mne pře-stala mít ráda."

Alix zavřela oči, aby skryla slzy. "Duncane... pokud je to dáno tahlmorra, o níž jsi vyprávěl... pak si myslím, že se jí

ráda podřídím."

Sklonil se a políbil ji na čelo. "A teď tiše. Musím odejít, abych stihl Velkou radu. Vráťím se brzy. Odpočívej, chey-sula." Ráda by ho zdržela, ale vzápětí se ve stanu objevila Raissa. Poklekla a přikryla ji měkkou přikrývkou.

"Duncan je silný muž, Alix. Shaineův qu'mahlin jeho ži-vot výrazně poznamenal, udělal z něho válečníka."

"Říkáš to tak, jako bys ho dlouhá léta znala."

Raissa se usmála. "Vždyť ano. Jsem totiž jeho matka."

Alix vykulila oči. "Ty že jsi Duncanova matka?"

"A Finnova taky."

Alix se na Raissu překvapeně podívala. "Neřeklas mi to..." Zamyslela se. "A oni taky ne."

"Nebylo třeba. Ale uzněj - odhadla jsem dobře, že Finna odmítneš pro jeho aroganci a ve skrytu duše budeš toužit po Duncanovi?"

Alix zavřela oči. "Velmi se stydím, paní. Řekla jsem před tebou věci, které by matka slyšet neměla."

Raissa se pousmála. "O Finnových chybách vím moc dobře, moje milá. A byla bys hloupá, kdyby sis myslela, že Duncan je dokonalý."

"Nevím o tom, že by měl nějaké chyby," namítla Alix.

Paní se znovu zasmála a pohladila ji po krátkých vlasech. "To proto, že je vidět nechceš. Nepřišla jsi o své dlouhé vlasy jen kvůli jeho žárlivosti?"

Alix se přes celkové vyčerpání zmohla na úsměv. "To je chyba, kterou dokážu přehlédnout."

"Odpočín si, moje malá," šeptla Raissa mateřsky. "Dun-can se k tobě zas vrátí."

Alix se ještě chvíli vzpírala spánku. "Jsem Haleova dce-ra, paní. Proč jsi tak milá k dceři muže, který tě opustil pro jinou?"

"Na tom nesejde, Alix. Všechno se to stalo už dávno."

"Vím, jak Finn dokáže nenávidět," zašeptala Alix. "Nerada bych, abys mě nenáviděla stejnou měrou."

"Hale byl cheysulijský bojovník. Choval se tak, jak jsme u nás zvyklí. Ty, Alix, jsi mezi námi vždy vítána. A pokud Halea získám zpět skrze tebe, pak budu jenom ráda."

"Raisso..."

"Ššš. Promluvíme si o tom jindy. Je možná dost věcí, které bys o svém jehan ráda věděla."

Alix se poddala bezesnému spánku. Jen zpola si uvědo-movala, že přece jen se stala Duncanovou ženou.

Zároveň však žasla nad tím, jak Lindir dokázala pobláz-nit Raissina muže. A taky by ráda věděla, zda aspoň něco z toho po matce zdědila.

Po dvou dnech ji přestěhovali do Duncanova stanu a opřeli ji na lůžku o srolované kožešiny. Zdálo se jí zvláštní, že se ocitla u něj doma. Zároveň věděla, že i ona tu teď má svůj domov. Když se o ni pečlivě staral, napadlo ji, že právě pro-žívá nejšťastnější okamžiky svého života.

"Už je mi dobře, Duncane," řekla tiše.

Přísně si ji změřil. "A teď mi pověz, jak jsi přišla k tomu zranění." Alix se pousmála. "Ten mladý muž pocházel z Ellaského království, aspoň myslím."

Duncan se na Alix zamračil. "Vysvětlí mi, jak je možné, že střílel zrovna po tobě, a ne po nějakém zvířeti?"

Sklopila oči a zahleděla se na nohy pečlivě zavínuté v dece. Zavrtěla prsty. Nakonec přece jen vzhlédla. "On si totiž mys-lel, že jsem vlk," řekla nakonec.

Duncan povytáhl obočí. "To není možné, aby si tě spletl s vlkem, Alix. Možná mířil na Storra a netrefil se."

Nebylo zbylí, Alix musela s pravdou ven. Beztak zmeškala Velkou radu, kde původně chtěla předvést svoje schopnosti. A Duncanovi o té události s lovcem neřekla. Až dosud si to nechávala pro sebe. Těšila se, že mu to konečně poví. Náhle se jí to všechno zdálo mnohem obtížnější, než si původně představovala.

"Nespletl si mě," přiznala konečně a prstem si přejela po jizvě na rameni. "Považoval mě za vlka, protože v tu chvíli jsem opravdu vlkem byla."

Duncan se pochybovačně zasmál. Posadil se za nízký stůl s pracovními nástroji a pustil se do práce na zlaté broži, kterou Alix zahlédla před dvěma dny. Zlatý náhrdelník s jantarovým přívěskem ji příjemně hřál na hrudi. "Nevěříš mi?" zeptala se.

"Namlouváš mi tu báchorky, cheysula."

"Říkám pravdu. Duncane... umím víc, než jen rozmlou-vat s lir. Dokážu přijímat i jejich podobu."

Duncan ještě chvíli pokračoval v práci. Když se však Alix odmlčela, vzhlédl a změřil si ji zpod podmračeného obočí.

"Alix, mám ti snad věřit, že..."

"Měl bys!" vyhrkla. "Tobě bych sotva lhala. Chceš to před-vést?"

Pohnula se, jako by se chtěla posadit. Duncan rychle vstal. Nástroje se rozkutálely po zemi. Přistoupil k jejímu lůžku.

"Zůstaň ležet, cheysula, dokud ti nebude lépe."

"Ale mně už je lépe."

"Musíš se zotavit." Lišácky se zašklebil. "Doufám, že to nebude dlouho trvat."

Alix se opřela o kožešiny. "Já opravdu nelžu. Zeptej se svého lir. Cai se Storrem mi vysvětlili, jak na to."

Duncan poklekl vedle lůžka. "Je to pravda? Alix, ty jsi vý-jimečná už tím, že dokážeš hovořit s lir. Doopravdy ovládáš umění brát na sebe podobu lir?"

"Ano," přikývla tiše.

Duncan se zvrátil na paty. "Ale něco takového nepama-tujeme po staletí. Z dějin našeho národa sice víme, že všichni Cheysuliové kdysi dokázali přijímat podobu lir, ale už v dobách, kdy se narodil můj dědeček, to svedli pouze muži. A to

ještě za předpokladu, že žili ve spojení s určitým lir. To Prvorození zvládali všechny dovednosti zároveň."

"Ti také vyslovili proroctví."

"Ano," pronesl Duncan nepřítomně. Očividně o něčem přemýšlel. "Prvorození na sebe brali libovolné podoby lir a se všemi lir volně rozmlouvali. Jejich krev se však během staletí rozředila." Ostře na ni pohlédl. "A najednou se obje-víš ty a dokážeš všechno, co oni tehdy." Duncan vyskočil. Překvapilo ji to. "Za chvíli se vrátím."

Alix za ním hleděla, udivená jeho náhlým odchodem. Bylo jí však jasné, že Duncan ví, co dělá. Přitáhla si příkrývku výš až k ramenům a zachumlala se do kožešiny. Zmáhala ji ospalost. Pořád ještě ji překvapovala změna, která se podepsala na jejím životě.

Duncan přivedl Cheysuliho, kterého Alix neznala; muže mnohem staršího, s bílými vlasy spoutanými na šíji tenkým bronzovým řetízkem. Alix se znovu posadila. Všimla si, že není oblečen v kůži jako ostatní bojovníci; namísto toho byl zahalen do jemné vlněné tuniky přepásané koženým páskem s bronzovým kováním. Podobně jako Raissa i on měl u pasu stříbrné zvonečky, které při sebemenším pohybu tiše cinkaly.

Alix se tázavě podívala na Duncana; ten uctivě pokynul muži, aby přijal místo na hnědé kožešině rozložené před malým ohništěm. Cheysuli důstojně usedl. S úlevou si na-táhl unavené končetiny do příhodné polohy. Srolovanou je-lení kůži odložil na kožešinu před sebou. Čekal.

Duncan usedl na zem poblíž Alix. "Tento muž je náš shar tahl. Dohlíží na naše rituály a zvyklosti a dokáže vypraco-vat rodokmen kohokoli z nás. Každé dítě díky tomuto muži zná své předky a ví, co se kdy udalo. Tys k nám přišla později, ale protože u nás zůstaneš, seznámí tě se vším, co bys měla znát." Nepatrně se pousmál. "A pomůže mi odpovědět na jistou otázku."

Shar tahl pokývl k Alix. Pak rozvinul jelení kůži. Byla měkká a poddajná, vybělená jak padlý sníh. Alix si hned po-všimla runového písma a složitých čar. Muž zaťukal na kůži sukovitým prstem.

"To je tvůj rodokmen," pronesl. "Jsi tady stejně jako tvůj jehan a jeho jehan." Prst přesunul o kus dál. "Všechny větve směřují k Prvorozeným."

"Co to znamená?" zeptala se Alix tiše.

Prst starého muže přešel po hlavním runovém nápisu a sklouzl k druhému řádku, který se odkláněl jako větev od stromu. Alix ho sledovala, dokud se nezastavil. Znovu za-ťukal. "Zde."

"Kde?" zeptala se.

Shar tahl na ni upřel své přísné, žluté oči. "Zde. Tady je odpověď."

Alix bezmocně pohlédla na Duncana. Ten se choval zdrženlivě, jak se na správného náčelníka patří, třebaže Alix věděla, že i on má v sobě cosi velmi podobného Finnově nespoutanosti. Ale on ji na rozdíl od bratra dokázal potlačit.

"Vzhledem k tomu, že víš tak málo o svém národu, mo-hla bys mne navštívit, abych ti všechno vysvětlil," řekl shar tahl.

Alix poslušně přikývla. "Ráda si to poslechnu."

Stařec se dotkl červeného znaménka zašlého věkem. "Je to tady, v tvé příbuzenské linii. Před pěti generacemi se ze spojení mujharského krále s cheysulijskou mei jha, jejíž předkové měli natolik čistou krev, že je lze považovat za přímé potomky Prvorozených, narodilo dítě. Všichni doká-zali přijímat podobu lir, dokonce i ženy." Starcova vychrtlá tvář strnula. "Všichni z té linie už podlehli při qu'mahlin."

Alix jeho potlačované hořkosti nevěnovala pozornost. O něčem přemítala. Náhle se na starce překvapeně zahle-děla.

"To byl Shaineův prapradědeček?"

"Bylo to děvče. Vychovali je v královském paláci a pro-vdali za prince ze země Erinnejské. A protože Shaine Mujhar pojal za svou první ženu erinnejskou princeznu, krev se k nám časem vrátila."

"Jsem tedy cheysulijského původu po obou rodičích." Alix se zpřímá posadila. "V krvi Shaineovy dcery rovněž kolovala cheysulijská krev!"

"Byla generacemi velmi zředěna," připomněl shar tahl upjatě. "Sňatky s cizinkami postupně setřely všechny cheysulijské rysy, takže nezůstal prakticky žádný." Odhodil si z čela pramen bílých vlasů. "Vlastně se to odehrálo po žen-ské linii. Ellinda porodila Lindir, která dala život tobě. A s te-bou se k nám vrátila Stará krev, o níž jsme si mysleli, že už je dávno ztracená."

Duncan se dotkl jejího ramene a zatlačil ji zpátky na lůžko. "Možná i Lindir, aniž by o tom věděla, měla vlastní tahlmorra. Možná Hale neztratil hlavu pro homanaskou princeznu, ale konal jen to, co mu bohové předurčili." Shar tahl se usmál.

"Jestliže ti Lindir ty vlohy předala, pak jsi je právě přinesla zpátky mezi nás."

Alix se zvrátila na lůžku. "Tomu nerozumím."

Shar tahl se k jejímu úžasu stále usmíval. "Nadešel čas, abych ti vyjevil proroctví. Když chvíli vydržíš poslouchat, povím ti je."

Alix si všimla Duncanova pobaveného výrazu. Naoko se na něj nepřijemně zatvářila. Nakonec se však přece jen opřela na lůžku a souhlasně přikývla. "Velmi ráda tě vy-slechnu."

Stařec se napřímil a jeho žluté, věkem unavené oči mla-dicky zajiskřily. "Kdysi, před mnoha staletími, patřilo Homanaské království nám, Cheysuliům. Tato země nám byla odkázána Prvorozenými, potomky samotných bohů. Po-sloucháš mě?"

"Poslouchám," šeptla Alix.

"Cheysuliové tedy vládli v Homanaském království. Byli to oni, kdo vystavěli královské město Mujharu i palác, sídlo Mujhara, krále homanaského. A byli to Cheysuliové, kdo měli moc nade všemi."

"Ale vždyť král Mujhar pochází z homanaského rodu!"

Stařec si ji přísně změřil. "Když budeš pořádně poslou-chat, všechno pochopíš."

Alix zahanbeně zmlkla.

"Slovo Mujhar je ostatně cheysulijského původu. Stejně tak i výraz homanaský. Dlouho před vlastním příchodem lidu,

který Cheysuliové označili za Homanaské, bylo toto území naše."

Když se stařec na Alix podíval, neochotně přikývla. Le-hounce se pousmál.

"V Solindéském království se sjednotili Ihlinijští a začali nám škodit. Cheysuliové byli nuceni sáhnout k vlastním kouzlům, aby se jim podařilo zem ubránit. Homanášti v tom však viděli pouhé čáry a Cheysuliů se začali bát. Během staletí se tyto obavy zvrhly v nenávist. A nenávist přerostla v násilí. Cheysuliové nedokázali přesvědčit Homanaské o jejich bláhovosti. Předali jim tedy trůn, aby jim dokázali, že stojí o mír a bezpečí, a rozhodli se stát jim po boku. Zavázali se dědičnou službou homanaským Mujharům. To všechno se odehrálo zhruba, před čtyřmi sty lety." Alix ohromená tím poznáním jen kývla, aby pokračoval.

"Dokud Hale neodešel s Lindir, Mujhar si za poradce vždycky volil Cheysulie. Také jako bojovníci chránili zemi před nepřáteli. Hale by za svého Mujhara položil třeba i ži-vot. Takový byl vztah tohoto cheysulijského bojovníka ke králi."

"A Shaine ho pošlapal," zašeptala.

"Rozpoutal proti nám qu'mahlin." Tvář shar tahl znehybněla. "Proroctví o tom také hovoří, třebaže my jsme to úmyslně přehlíželi. Nechtěli jsme uvěřit, že Homanášti by dokázali jít proti nám. Byli jsme pošetilí a draze jsme za to zaplatili."

"Co říká proroctví?"

Hořkost vyvanula a namísto ní nastoupila hrdost a dů-stojnost. "Jednoho dne osoba obojí krve sjednotí čtyři zne-svářená království a dva národy společně přinesou obětiny starým bohům."

Alix zírala na starce. "Kdo bude ta osoba?"

"Proroctví nejmenuje. Pouze nám naznačuje cestu, po níž je třeba se vydat a připravit zemi homanaskou na příchod toho člověka. Zdá se, že jsme té cestě opět o něco blíž."

"Jak se jí můžeme přiblížit?" zeptala se tiše.

"Vrátila se k nám Stará krev, díky tobě. V proroctví se praví, že po čtyřech staletích na homanaský trůn zasedne cheysulijský Mujhar. A ten čas právě nadchází."

"Ale příští Mujhar bude přece Carillon," namítla Alix.

"To ano. Jeho tahlmorra je plně v souladu s cestou, po níž se proroctví ubírá."

"Carillon?" zeptala se Alix nevěřicně. "Ale vždyť on Chey-sulie nemůže vystát!"

Shar tahl jen pokrčil rameny. "Tak praví proroctví."

Duncan si povzddechl. "Právě tohle jsem měl na mysli, když jsem s ním hovořil v královském paláci, cheysula. Že se musí oprostít od nenávisti, kterou do něj Shaine zasel. Carillon musí přesvědčit Homanaské, že nás potřebují. Nad-chází čas, abychom naplnili proroctví Prvorozených... v jeho původní podobě."

Alix na Duncana nechápavě pohlédla. "Ale co s tím mám já společného?"

"Na tobě bude, abys nám vrátila naši bývalou hrdost a ne-obyčejné schopnosti, jimiž vládli Prvorození."

"Ale jak?"

Jemně se usmál. "Skrze tvé děti."

Kapitola druhá

Alix s jazykem povystrčeným mezi skousnutými zuby zápasila s vysokými kožešinovými botami. Duncan sehnal kože-sinu z horské kočky, vyřízl z ní jednotlivé díly a předal jí je s radou, jak si z nich má ušít zimní obutí. Alix na něj bez dechu zírala v domněně, že jen žertuje. Nežertoval ale, jak brzy zjistila. A teď potichu klela, když se snažila zpracovat silnou kůži v něco, co by aspoň trochu připomínalo boty.

Pracovala, dokud si o šidlo nerozpíchala prsty do krve, a trápila se, když se jí nedařilo spojit díly dohromady. Zvolna si hledala místo mezi svými a zvykala si na povinnosti ná-čelníkovy manželky, třebaže její zkušenosti byly víc než ne-dostačující. Prozatím nosila boty z teplé vlčí kůže, které jí udělal Duncan, když nastala chladna. Prála si, aby byl svolný s tím, že boty napříště bude šít jenom on.

Ale když on má na práci důležitější věci! povzddechla si mrzutě, odložila napůl rozešité boty a zahleděla se na stan na opačné straně cesty. Veškerý čas utlouká při lovu nebo řečněním na Velké, radě. Dokonce se baví o válce se Solindéskými!

Náhle se zastyděla, protože moc dobře věděla, jak velmi si Cheysuliové zakládají na válčení. Od Cheysuliů tajně ži-jících v sídelním městě Mujhare přicházely po kurýmích lir poplašné zprávy o Shaineově počínání. Solindéští podporo-vání Ihlinijskými v čele s Tynstarem a vojsky vedenými Keoughem, králem země Atvijské, podnikali výpady proti vojskům Shainea Mujhara, krále homanaského.

Kdysi jsem pevně věřila, že Bellamovi se nikdy Homanaské království nepodaří uchvátit, pomyslela si trpce. Po-dobně jako ostatní i já jsem byla ovlivněna předešlými ví-tězstvími.

Zvolna si sála krvácející prst. Vybavila si Duncanova slova o hrozbě vznášející se nad jejich domovinou. "Pokud se Shaine do té války zaplete, Homanaské království padne," poznamenal Duncan jednou večer, když zadumaně hleděl do plamenů ohně hořícího ve stanu. "Dodnes nezapomněl, jak před šestadvaceti lety zvítězil v boji proti Bellamovi. Věří v sílu svých vojsk. Tehdy ovšem za ním stáli Cheysuliové. Dnes nikoli."

Alix si k němu přisedla a ruku mu položila na stehno. "Mujhar nepochybně chápe, jakou hrozbu pro něj Solindéští představují. Vládne už dlouho a vyhrál mnoho bitev."

"Zabývá se mnohem víc qu'mahlin než hrozící válkou se Solindéskými. Začínám věřit, že mu jeho fanatismus za-temnil mozek." Duncan ji zvolna pohlídl po rameni. "Svého bratra Ferguse poslal do pole, aby velel vojskům jako generál, a sám se uzavřel za bezpečnými hradebními zdmi homanaského paláce."

"Bojoval už dost," poznamenala Alix. "Možná dospěl k ná-zoru, že Fergus je dnes lepší voják než on."

Duncan se předklonil a přiložil na oheň další kus dřeva. "Možná. Ale také je dost pravděpodobné, že spíš dává před-nost tomu, aby se vyhnul válečným strastem. Shaine ne-patří k těm, kdo by chtěl cokoli ze svého pohodlí obětovat."

Alix utkvěle pozorovala hnědou kožešinu, na níž seděli, a ztuhlými prsty strnule probírala srst. "Tím, že vyslal Fer-guse do boje, ho vlastně poslal na smrt," pronesla tiše. Snažila se před Duncanem skrýt obavy, které na ni dolehly. "Do boje šel i Carillon."

Duncan si nedělal iluze. "Jestliže se Carillon má stát příš-tím králem, musí se nejdřív naučit vést ostatní. Shaine při-liš dlouho důvěřoval svým vojenským poradcům a zanedbal Carillonovu výchovu." Zašklebil se. "Myslím, že z prince bude dobrý Mujhar, ale měl velmi málo příležitostí poznat, co všechno obnáší královské povinnosti." Duncan se na Alix potají podíval. "Není divu; šeptal přece něžná slůvka nevinně pachtýřově dceři, a zbytečně tak marnil čas." Alix zrudla a odtáhla ruku. Když však v Duncanových očích zahlédla veselé jiskřičky, pochopila, že ji jen tak škádlí, a dala se do smíchu. "Ale já už dávno nejsem nevinná, Duncane. Ty sám ses o to postaral."

Pokrčil rameny a zatvářil se naoko vážně. "Vybrala sis dobře, náčelníka, a ne prostého bojovníka."

"Jakého bojovníka?"

"Finna."

"Ty jeden!" zamračila se a zlehka ho pleskla po rameni. "Proč mi ho pořád připomínáš? Dokonce ještě dnes mi neřekne jinak než mei jha a trápí mě řečmi, že bych mohla být jeho milenkou."

Duncan povytáhl obočí. "Chce tě pouze pozlobit, cheysula. Finn dokáže pochopit, že u náčelníkovy ženy neuspěje, když ona sama nejeví zájem." Přestal se pitvořit. "Tedy aspoň doufám, že nemáš zájem."

"Finnovi není nic svaté," povzdechla si Alix.

Usmál se. "Kdyby ne, maličká, pak jako ruhholli by byl prostě nudný."

"Byla bych raději, kdyby opravdu byl nudný."

"Ty bys ho myslím nejraději sprovodila ze světa."

Ostře na něj pohlédla. "Ne, Duncane! To ne. Nepřeju si ničí smrt, dokonce ani Shaineovu ne, třebaže nechal vět-šinu Cheysuliů vyvraždit."

Vzpomněla si na ozbrojence, kteří tehdy v lese přišli o ži-vot. Kvůli ní. "Ne."

Jemně ji pohládl a prsty jí prohrábl krátké vlasy. Časem dorostou, ale zatím jí sahaly sotva na ramena. "Já vím, cheysula; vždyť tě jen škádlím." Ztěžka si povzdechl a odtáhl ruku. "Pokud se té války zúčastníme, mnozí z nás přijdou o život."

"Ale Mujhar vás do svého vojska nepřijme. Sám jsi to ří-kal."

"Časem to možná bude muset udělat."

Alix vytušila, jak je tím znechucen. Hlavu si opřela o jeho nahé rameno a snažila se myslet na něco jiného.

Ted', když si obouvala černé boty, přemítala, jak se daří Carillonovi.

Náklonnost k princovi ji neopustila, třebaže mezi Cheysulií v ellaských lesích trávil už třetí měsíc. Carillon byl první muž, který ji zaujal, a třebaže jí to všechno připadalo jako sen, přece jen na něj ráda vzpomínala. V jejích snech ho na-hradil Duncan. I ten zaměstnával její mysl. Přesto však ne-zapomínala na toho, koho měla ráda před ním. Byla to dět-ská láska, nedospělá, nenaplněná, a přesto opravdová.

Alix nepřítomně hladila hustou kožešinu. Přemítala. Duncan ji naučil, co je to být ženou; díky němu se stala jed-nou z Cheysuliů a díky němu poznala, co je to tahlmorra. Byla s ním už natolik spjatá, že chápala, že bez něj by už ni-kdy nebyla svoje. Napadlo ji, zda se jejich vztah podobá sou-žití obvyklému mezi Cheysulim a jeho lir.

Přízpusobením se novému prostředí jednoduše nebylo. Alix se stýskalo po Torrinovi i po hospodářství, postrádala zelená údolí, která důvěrně znala. Občas se v noci probou-zela naprosto zmatená, vyděšená z cizího muže po svém boku, ale jakmile procitla docela, obavy se rozptýlily. Pak se přitiskla k Duncanovu teplému tělu, aby u něj našla útěchu a pochopení. Vždycky je dostala, a vlastně mnohem víc.

Znovu přemýšlela o Carillonovi. Věděla o něm pouze to, že je na válečném poli spolu s otcem a bojuje proti vojskům králů solindéskeho a atvijského. Duncan, který si dokázal představit, jak jí je, nikdy o Carillonovi sám nezačínal. Finn to nerespektoval. Popichoval bratra narážkami, že Alix měla jako prvního ráda prince, a s potěšením jí sděloval novinky o Carillonovi, jen aby Duncana naštal. Alix jeho chování pobuřovalo; byl to však jediný způsob, jak se mohla dově-dět, co je nového.

Náhle, jako by jí četl myšlenky, se Finn objevil. Usedl na šedivou kožešinu prostřenou před ohništěm. Alix si ho po-zorně prohlížela. Čekala, že zas jako obvykle začne špičko-vat, ale tvářil se docela jinak.

"Už je to tady, Alix," pronesl tiše.

"Co tím myslíš?" zeptala se v obavách.

"Je čas, aby se Cheysuliové bez ohledu na qu'mahlin vy-dali na cestu a vstoupili do Mujhary."

"Do Mujhary?" Zírala na něj. Ponurý tón jeho slov ji za-sáhl. "Ale vždyť Shaine..."

Finn zamyšleně pohládl hebkou kožešinu a klopal oči. "Shaine se co nevidět ocitne v obklíčení nepřátel. Zbytečně dlouho mařil čas akcemi proti nám." Podíval se jí do očí. "Ihlinijští vtrhli do města."

"Ne... u všech bohů, Finne, to ne! Ne do Mujhary!"

Vstal. "Duncan mě poslal, abych tě přivedl. Ve velkém stanu se koná Rada." Vztáhl ruku, aby jí pomohl. "Půjdeme do války, mei jha."

Tiše přijala jeho ruku a urovnala si zelenou sukni. Podíva-la se na Finna, ale ten ji jen mlčky doprovodil do velkého sta-nu z tmavého plátna s vymalovanými zobrazeními všech lir.

Na skvrnitě kožešině před ohništěm seděl Duncan a zádu-mčivě hleděl na přítomné. Po jeho pravici ležela okrová předložka. Na Alix těžce dolehla sklíčenost. Usedla a zblízka se podívala Duncanovi do tváře. Finn se posadil vedle ní. Duncan čekal, až se stan zaplní. Všude kolem stáli lidé snědých tváří, se žlutýma očima. Pak se Duncan obrátil k se-dícímu shar tahl. Kývl a zvolna povstal.

"Vychan z Mujhary nám po svém lir poslal zprávu. Čekali jsme ji už pár měsíců. Tynstar s Ihlinijskými dospěl až do

Mujhary a město obsadil."

Alix zděšeně polkla. Zmocnila se jí neblahá předtucha.

Všimla si, že ostatní mlčky čekají na další Duncanova slova.

"Západní hranice padly před třemi měsíci. Keough, král země Atvijské, se po boku Bellamových vojsk vydal proti Mujhary, a město nakonec dobyli."

Alix zavřela oči a představila si Velkou síň s mnoha svícny a vzácnými gobelíny.

"Padne-li i královský palác, padne spolu s ním celá země. My, potomci Cheysuliů, kteří postavili toto město i královský palác, nic takového nemůžeme dopustit."

Finn se přihlásil o slovo. "Chceš nás tedy, rujho, poslat do Mujharova města a postavit se hned dvěma nepřítelům?"

Duncan po něm šlehl pohledem. "Dvěma?"

"Ano, dvěma," odpověděl Finn stručně. "Copak jsi zapo-mněl na krále? Vyslal proti nám ozbrojence, přestože je měl raději nasměrovat proti Ihlinijským."

Duncan sevřel rty do tenké čárky. "Na Shainea jsem ne-zapomněl, rujho. Pouze jsem odhlédl od našich vnitřních sporů a dal jsem přednost záchraně Homanaského království."

"Shaine to tak vidět nebude."

"Pak mu nedáme na vybranou." Duncan se zvolna a roz-vážně rozhlédl kolem. Všichni poslouchali s napjatým oče-káváním. "Nemůžeme jít všichni. Někteří bojovníci tu zůstanou, aby chránili Pevnost. Potřebuji však silné muže ochotné vydat se do sídelního města a postavit se Ihlinijským. Za jakoukoli cenu. A musí to být zdatní muži. Pokud dojde k válce, je třeba počítat se ztrátami na životech. Ihlinijským odpovíme po našem." Pohledem utkvěl na Finnovi.

"Vyšlu jen ty nejlepší a nejsilnější. Mnozí z nich se však už nevrátí." Finn se pokriveně usmál. "Hm, rujho, neříkáš nic, co bych už nevěděl. Ale je to tak." Pokrčil rameny. "Já samozřejmě půjdu."

I ostatní bojovníci se hlásili k Finnovi. Byli vedeni jedi-ným přáním - zabránit válce, která zemi hrozí. Alix je sklesle poslouchala. Pochopila, proč je Duncan nijak nepobízel. Cheysuliové budou muset riskovat vlastní životy, aby za-chránili dědičný královský trůn.

Tak tohle je tahlmorra, říkala si v duchu. Vždycky a všechno je tahlmorra.

Ke stanu se Alix vracela sama, plná obav a celá vystrašená. Za tu dobu, co žila s Duncanem, pochopila, jak pevnou má vůli, jak je rozhodný a obětavý a jak se snaží dostat proroc-tví. Od záměru dovést bojovníky do Mujhary ho nic na světě neodradí. Věděla, že nemá smysl žádat ho, aby zůstal s ní, v bezpečí. Přála si, aby nebyl proroctvím doslova posedlý. Věděla ale, že by nedokázal přenést přes srdce, kdyby zůstal. Duncan byl ve srovnání s Finnem sice méně nadšený před-stavou hnát se do boje, ale o to větší měl smysl pro čest.

Oheň ve stanu zatím dohořel a zůstal jen popel, takže Alix zabralo hodně času, než se jí podařilo ho vzkřísit a než okolí ozářily mihotavé hřejivé plameny. Stan pro ni teď zname-nal bezpečné útočiště, podobně jako kdysi Torinův dům. I závěsy jí už říkaly hodně, protože Duncan jí pečlivě vy-světlil význam runových nápisů i ornamentů vyšitých tmavě modrou nití. Vyšívané závěsy nesly mnohé z cheysulijského vědění a vypovídaly o tradicích a zvyklostech tohoto národa. Vkleče u ohně přemítala, zda se do dějin zapíše i nadchá-zející výprava cheysulijských bojovníků do sídelního města.

Duncan vstoupil tiše. Neslyšně odsunul plachtu u vstupu do stanu. Alix si povšimla vyrovnaného pohledu jeho očí a vážně na něj pohlédla.

"Duncane," zeptala se tiše, "kdy vyrazíte?"

Přistoupil k truhle se zbraněmi, uchopil válečný luk, smrtící zbraň velmi podobnou té, kterou používal při lovu. Byl to černý luk, vykládaný zlatem a tygřími oky, a jeho tě-tiva, rovněž černá, neklidně svištěla, když Duncan luk na-pjal, aby ho vyzkoušel.

Z truhly vytáhl černé šípy, usedl na zem, zkřížil nohy a za-čal si je pozorně prohlížet. Šípy byly opatřeny žlutými pe-říčky a jejich obsidiánové hroty se černě leskly.

Alix mlčky čekala. Konečně odpověděl: "Ráno."

"Tak brzy..."

"Válka nečeká, cheysula."

Alix si pečlivě uhladila sukni přes boky. "Duncane," vy-pravila ze sebe nakonec, "vezmi mě s sebou."

Dál si prohlížel opeření šípů. "Se mnou?"

"Do Mujhary."

"Ne."

"Nic se mi nestane!"

"To není nic pro tebe, maličká."

"Prosím." Žádala jasně o svolení. "Beztak bych tu nevy-držela jen čekat, beze zpráv."

"Už jsem řekl, že ne."

"Nebudu ti na obtíž. Vždyť na sebe dokážu brát podoby lir. Nebudou se mnou žádné problémy."

Netečně na ni pohlédl, myšlenkami však spíš zůstával u svých šípů. Pak se usmál. "Ty mi působíš vždycky pro-blémy, Alix."

"Duncane!"

"Nechci riskovat, že tě ztratím."

"Ale sebe riskuješ!"

Odložil šíp a sáhl pro druhý. "Cheysuliové," pronesl zvolna, "vždycky riskovali své životy. Za zachování nezávis-losti Homanaského království to snad stojí."

"A za krále samotného?"

"Král je totéž co království. Shaine Mujhar dobře spravoval naši zemi po více než čtyřicet let, Alix. Náš národ sice v lásce nemá, ale my už si nějak poradíme. A pokud potřebuje naši pomoc, aby se udržel u vlády, pak mu pomůžeme." Sklopil oči. "Je třeba myslet i na toho, kdo přijde po něm."

Alix se rozechvěle nadechla. "Dovol, ať můžu také pomoci. Shaine je můj dědeček... a Carillon můj bratranec."

Duncan odložil šíp a ruce sepal v klíně. Alix nenašla od-vahu podívat se mu do očí. Namísto toho upřela svůj pohled na široké zlaté náramky na jeho nahých, bronzově opá-lených pažích. Dívala se na vyraženou podobu Duncanova liru a na runové nápisy táhnoucí se po obou stranách od ob-rázku jestřába. Když sebrala všechnu sílu a konečně se Duncanovi dokázala podívat do tváře, spatřila v jeho očích hrdost i vřelost zároveň.

"Cheysula," pronesl měkce, "vím, že to myslíš vážně, a jsem tomu rád. Ale nechci, abys riskovala svůj život, zvláště ne pro muže, který tě zavrhl hned po tvém narození a o řadu let později učinil totéž."

"Ale ty svůj život dáváš v sázku," nedala se Alix, třebaže tušila svoji prohru.

Duncan si krátce povzdechl. "To je povinnost každého bo-jovníka a činím tak v souladu s mojí tahlmorra. Nezrazuj mne od toho."

"Nebudu," řekla. Sáhla po luku, zvedla ho a zlehka pře-jela dlaní po zčernalém povrchu a lesklých ozdobách. Prsty se opatrně dotkla tětiny a vyzkoušela, jak je napjatá a jak se chvěje. "Budeš opatrný?" zeptala se.

"Vždycky bývám opatrný, což mi Finn často předhazuje."

"Velmi opatrný?"

Trpce se pousmál. "Budu velmi opatrný."

Alix před něj zlehka položila luk. "Nepřeji si, aby náš prvo-rozený syn zůstal bez otce."

Mlčel. Alix sklopila oči. Většinou se takhle smířlivě ne-chovala. Očekávala, že se Duncan zaraduje.

Ten ji však popadl za paže, hrubě si ji přitáhl a zlostně se na ni zahleděl. "A ty se odvažuješ riskovat a žádat mě, abych tě vzal do obleženého města?"

"Duncane..."

"Jsi blázen, Alix!" Prudce ji odstrčil.

Dívala se na něj s ústy dokořán. Duncan povstal, přešel kolem ní a zamířil k východu.

"Myslela jsem, že se budeš radovat," řekla, když už k ní stál zády.

Otočil se. "Radovat? Prosiš mě, abych tě vzal do boje, a hned vzápětí mi řekneš, že čekáš dítě? Chceš o ně snad přijít?" "Ne!"

Zpražil ji pohledem. "Ták zůstaň, kde jsi, a chovej se tak, jak se očekává od náčelníkovy cheysula."

Alix jeho nahněvaná slova vyrazila dech. Raději mlčela. Duncan se otočil, vyšel ven a nechal ji ve stanu samotnou.

Zachvěla se náhle. Pak si položila dlaně na dosud ploché břicho a schoulila se do klubíčka.

Nebránila se slzám, které se jí nezvladatelně řinuly do očí, a v tichém hoři se kolébala dopředu, dozadu.

Kapitola třetí

Když přichází odtáhl plachtu kryjící vchod do stanu, Alix se chvatně napřímila a otřela si slzy. Předpokládala, že to bude Duncan, ale když spatřila Finna, jak na ni civí, pře-stala se ovládat.

"Duncan tu není," řekla úsečně.

Finn si ji chvíli prohlížel. "Vím, že tu není. Prošel kolem mě před chvílíčkou. Mračil se jako čert a měl špatnou ná-ladu."

Odmlčel se. "Že byste se už stačili pohádat, mei jha?"

Alix se na něj nepřívětivě podívala a potlačila chuť vy-křiknout. "O to se nemusíš zajímat."

"Duncan je můj rujholli a ty jsi moje rujholla. Proto se zajímám."

"Vypadni!" křikla a rozplakala se.

Finn se však k odchodu neměl. Pozoroval ji, chvíli se tvá-řil ironicky i překvapeně, a potom vstoupil do stanu. Alix se k němu otočila zády a plakala do dlaní.

"Je to opravdu tak zlé?" zeptal se tiše.

"Jsi ten poslední, komu se budu svěřovat," vyrazila mezi vzlyky.

"Ale proč? Mám uši k poslouchání jako kdokoli jiný."

"Ale naslouchat nedovedeš."

Finn si povzdechl, posadil se naproti a dával si pozor, aby se jí ani nedotkl. "Je to můj rujho, Alix, ale to ještě nezna-mená, že je bez chyby. Jestli chceš, pověz mi, co ohavného ti provedl. Rád tě vyslechnu."

Sjela ho zdrcujícím pohledem. "Duncan se nechová ohavně."

Finn povytáhl obočí. "Ale... mohl by. Nezapomeň, že jsme vyrůstali spolu."

Cosí z jeho slov ji ranilo do té míry, že ztratila poslední zábrany. Plakala čím dál víc a byla velmi nešťastná. "Nikdy předtím se na mě nehněval," zašeptala.

Finn se pobaveně smál. "Myslela sis snad, že to Duncan nedokáže? Jako náčelník má sice spoustu starostí, ale jinak je jako každý jiný. Odjakživa býval vážnější než já, ale do-káže se hněvat i zahořknout stejně jako já. Rozdíl je pouze v tom, že on to dovede lépe skrývat."

Vzpomněla si na příčinu Duncanova hněvu, ale Finnovi se nesvěřila. Bylo to pro ni příliš nové, příliš osobní. "Je to hrozně těžké," řekla a otřela si slzy.

"Být jeho cheysula?" zeptal se překvapeně. "Bylo tu jedno řešení... ještě nedávno." Zatvářil se kysele. "Teď už můžeš být pouze moje mei jha."

"Tak jsem to nemyslela," odsekla ostře. "Musím pochopit ještě hodně z vašich zvyků a musím se naučit chování, které se od cheysulijské ženy očekává."

Finn se zamyslel. "Možná je to pravda. Tohle mě nikdy nenapadlo." Pokrčil rameny. "Vím jen, jak to chodí tady mezi námi."

"Já znám oba způsoby života," povzddechla si Alix. "Z pro-středí, kde jsem až donedávna žila, jsi mě vytrhl, a pak jsem poznala, jak to chodí tady u vás. Bývají chvíle, kdy si přeju, abys mě nikdy nepotkal."

"Abys dál koketovala s princátkem a nakonec mu dělala děvku?"

Alix si ho přísně změřila. "Možná. Ale tys to všechno pře-kazil."

"Neměla bys o tom tady mluvit, aby tě Duncan neslyšel," šeptl Finn.

Alix tím překvapil. "Duncan ví, co jsem cítila ke Carillonovi. A proč by to neměl vědět?"

Finn si povytáhl boty. Snad tím chtěl oddálit odpověď. Pak se zašklebil. "Pořád ještě se bojí, abys mu neutekla zpátky za princátkem."

"Cože?"

"Carillon ti může nabídnout víc než my tady." Zatvářil se záhadně. "Nádherný královský palác, bohatství, čest být princovou souložnicí. To je víc, než na co se zmůže který-koli Cheysuli."

"Nevybírám si muže podle toho, co všechno mi může dát," pronesla pevně. "Duncana jsem si vzala z lásky. Říkal sice, že je to tahlmorra, která nás spolu svedla - možná tomu tak opravdu bylo -, ale ta by asi jen těžko dokázala, aby-chom spolu dál žili."

Finn náhle znejistěl. "Takže ty chceš zůstat s námi?"

"Duncan by mi beztak nedovolil odejít. A myslím, že ani ty ne." Alix se mu podívala do očí. "Netoužím po tom vrá-tit se zpátky... aspoň ne teď. Moje místo je u Duncana."

"A to i přesto, že je velmi těžké přizpůsobit se našim zvy-kům?"

Alix si rezignovaně povzddechla. "Přizpůsobím se jim... časem určitě."

Finn ji vzal za ruku a kolem zápěstí jí ovinul prsty. Tak to už kdysi udělal. "Kdybys ho jednou přestala mít ráda, Alix, nebo kdyby se nevrátil z války, do které se chystáme... mů-žeš vždycky přijít ke mně." Umlčel ji ještě předtím, než se zmohla na odpor. "Ne. Moji touhu po tobě to sice nezmenší," pohodil hlavou, "ale chci ti říct, že u mě vždycky najdeš po-chopení a bezpečí. Kdykoli budeš potřebovat."

"Finne..."

Povolil stisk. "Nebývám vždycky jen příkrý, rujholla. Ale tys mi nikdy nedala příležitost, abych se ti ukázal i z jiné stránky."

Odešel dřív, než se zmohla na slovo. Dívala se za ním a pře-mítala, jestli k němu přece jen nebyla nespravedlivá.

Když se druhý den ráno loučili, Duncan toho moc nenamluvil. Třebaže se vrátil do stanu méně nahněvaný, a do-konce si vyčítal, že ji vyděsil, přece jen trval na tom, že se těhotná Alix nesmí vystavovat nebezpečí. Navenek s ním souhlasila, a dokonce uznávala svou pošetilost, ale kdesi uvnitř už věděla, že jakmile nadejde vhodná chvíle, vezme na sebe podobu lir a vydá se za ním.

Když jí Duncan dával sbohem, přitiskla se k němu, za-mlklá a plná úzkosti. Nesvěřila se mu však se svým tajným plánem.

Ke svému zděšení zjistila, že cheysulijské ženy se neloučí se svými muži v soukromí stanu. Namísto toho stojí cheysula nebo mei jha venku, před stanem, a přeje svému bo-jovníkovi přede všemi šťastnou cestu. Tento zvyk, jak ji Dun-can vysvětlil, vznikl na základě přání, aby se muž snadněji přenesl přes okamžik loučení. Bylo by pro něj těžké opouštět plačící ženu s pocitem, že se trápí.

S bolestí v srdci hleděla za bojovníky, když projížděli ka-mennou branou Pevnosti. Ptačí lir jim letěla nad hlavami a prozkoumávala terén před nimi. Ostatní zvířata běžela vedle koní. Alix zahlédla Caie kdesi nad vrcholky stromů. Storr lehce klusal vedle Finna. I ostatní jeli, tiše provázeni svými lir.

Pevně se už rozhodla, když předtím uvážila všechny ne-příjemnosti s tím spojené. Vlkem byla prozatím pouze dva-krát, a navíc to podruhé dopadlo katastrofálně, ale to ji sotva odradilo. Příště si poradí lépe. Zaujala ji představa být ptá-kem, podobou, kterou dosud nevyzkoušela. Vlk se přece jen pohybuje pomaleji na to, aby se mu podařilo dosáhnout skupinu bojovníků.

Škoda že mě Cai nenaučil létat, pomyslela si rozladěně. Určitě je to vzrušující pocit, poprvé vzlétnout a svěřit svůj život křehkým ptačím křídům.

Přesto věděla, že se toho odváží.

Rychle se připravila a rozhodla se odletět nejpozději od-poledne. Z truhly vytáhla Duncanovy obnošené kožené kal-hoty a vestu z jemné kůže a upravila si je na svoji velikost. Kalhoty si oblékla přes spodní košili, kterou zároveň využila k tomu, aby pod ní schovala paže a skryla své ženské vnady. Kožený řemen jí posloužil jako pásek. Nakonec si natáhla boty z vlčí kůže, sahající až po kolena. Kriticky se na sebe podívala.

Takhle nějak vypadá cheysulijský chlapec, když si hraje na dospělého bojovníka. Co naplat, musí to tak být. Ne-můžu přece jít do války oblečená v sukních.

Usedla na skvrnitou kožešinu vedle ohniště a tiše pozo-rovala žhnoucí uhlíky.

Jak to dělají ptáci...?

Nejprve svou mysl pozvolna odpoutala od okolí, pustila z hlavy jemné kožešiny, závěsy ve stanu i ostatní předměty denní potřeby. Uhlíky se jí před očima proměnily v růžové a šedivé skvrny. Plně se na ně soustředila.

Když vylétla ze stanu a kolem křídel jí zavířil čerstvý vzduch, pochopila, že má vyhráno. Zaradovala se.

Zprvu létala jen tak pro potěšení, klesala a kroužila, po-hrávala si se vzdušnými proudy. Tam dole ležela Pevnost, poslední útočiště zbylých příslušníků starobylého homanaského národa. Duncanův stan se jevil jako břídicově šedá skvrnka na pozadí ostatních barev uprostřed Pevnosti ob-klopené lesy.

Rychle se však unavila. Nebyla zvyklá létat, proto nako-nec usedla na větev. Cítila únavu, měla hlad a vyčerpalo ji i úsilí spojené s přebíráním ptačí podoby. Pochopila, že do-sáhla hranice svých možností.

Slétla k zemi a namísto sokolí podoby se znovu proměnila v lidskou bytost. Měla na sobě stejné oblečení jako před-tím, než převzala podobu lir.

Mám štěstí, pomyslela si zarputile. Nemusím si dělat sta-rosti, že bych se někde uprostřed lesů objevila nahá.

Zastavila se před dutinou ve skále zpola zakrytou keřem, utápějící se v šeru lesa. Obezřele se k ní přiblížila a přes větev nahlédla dovnitř. Vchod překrývala hustá spleť olistěných větví. Po bližším ohledání usoudila, že tohle může být jen lidské dílo. Odsunula příkrov stranou a vlezla do mělké jeskyně.

Objevila chatrnou deku z hnědé vlny, prostřenou na ne-rovném skalnatém dnu. Poblíž ležel kožený vak uzavřený dřevěným kolíkem a čerstvě rozdělaný ohniček. Zaváhala. Vtom ji napadlo, že třeba nebude vítána.

Náhle zaslechla praskání větviček. Rozklepaly se jí ruce i nohy. Vytřeštila oči.

Objevila se střapatá hlava. Úzkým vchodem se dovnitř pro-táhl hmotný muž. Lezl po čtyřech a přes rameno měl zavěšen neumělý luk. Dlouhý nůž zavěšený na opasku ne-věstil nic dobrého. Hlavu měl skloněnou, oči upřené do země. V ruce se mu klátilo bezvládné tělíčko zabitého králíka.

Alix couvala co nejhloběji do jeskyně, až se jí do zad za-ryly ostré výčnělky skály. Cosi zašramotilo. Muž hodil krá-lika na zem a jedním mocným pohybem vytáhl nůž. Poklekl na koleno, připraven odrazit útok.

Zatvářil se užasle, když si uvědomil, že před ním stojí žena.

Překvapeně zaklel a nůž vrátil do pochvy. Zvolna usedl na bobek, jako by ji nechtěl vyplašit.

"Nechci ti ublížit, paní. Jestli hledáš přístřeší, pak jsi nej-spíš uprchla z Bellamova vojska."

"Uprchla?"

Přikývl. "Ovšem. Z vojny." Zakabonil se. "O vojně jsi snad slyšela, ne?"

"Slyšela."

Sklesle zírala na jeho staré a popraskané kožené kalhoty a na šarlatovou, uválenou tuniku s vyobrazením Mujharova vztyčeného lva. Výzbroj měl zrezivělou, jakoby pokrytou zčernalou krví. Zachvěla se náhlou předtuchou.

"Jmenuju se Oran," řekl a špinavou rukou si prohrábl zplstnatělé hnědé vlasy. "A jsem homanaský voják."

Alix se zmařčila. "Ale proč jsi tady? Neměl bys být s voj-skem svého pána?"

"Pán je mrtev. Keough, král atvijský, Bellamův přísluhovač, se před dvaceti dny sesypal na naši armádu jako smečka divokých psů." Vztekle přivřel oči. "Bylo to v noci, měsíc ne-svítil a všude kolem vládla tma. Spali jsme, utahaní po před-chozí třídenní bitvě. Atvijské mezi nás pokradmu pronikli a před svítáním na nás udeřili."

Alix si navlhčila suché rty. "Kde to bylo, Orane? V Mujhaře?"

Muž se zasmál. "Ne, v Mujhaře ne. Nepatřil jsem mezi královny vyvolence. Jsem jen obyčejný voják, bývalý pachtýř z malého hospodářství prince Ferguse, Mujharova bratra."

"Ferguse!" Odtáhla se od ostré skalnaté stěny a poklekla vedle něj. "Takže tys bojoval pod princem Fergusem?"

"Jo, sedm dní jízdy od Mujhary." Rozchrchl se a s od-vrácenou hlavou si odplívl. Otěl si rty a tupě se na ni po-díval.

"Zabili prince Ferguse."

"Co to říkáš?" zhrozila se. "Proč jsi opustil svého pána?"

Jeho zarostlá, ostře řezaná tvář působila odpudivě. "Hnusí se mi to. A nechci zabíjet ty druhý jako zvířata, na rozkaz někoho, kdo si sedí pěkně v bezpečí za nedobytnými zdmi královského paláce." Znovu si odplívl. "Shaine nechal opev-nit prostory mezi vnitřními a vnějšími hradebními stěnami. To jediné teď drží Ihlinijské vpovzdálí. Sám si sedí v bez-pečí, ale kvůli němu umírají tisíce jiných."

Alix zadržela třesoucí se dech a zaťatými pěstmi se za-přela o kolena. "A co Carillon? Co je s princem?"

Oran se ušklíbl. "Carillon je teď vězněm samotného Keougha."

"Vězněm?"

"Jo." Viděl jsem, jak sejmul dva, co ho chtěli zajmout. Bo-joval jako ďas, ale Keoughův syn Thorne zneškodnil jeho strážce a odzbrojil ho. Atvijský princ odebral Carillonovi meč a pak ho zajal. Hned ho poslal svému otci." Oran se na Alix zpřímá zahleděl. "Zabijou ho, paní, anebo ho předhodí Bellamovi, ten je teď v královském městě."

"Ne..."

Pokrčil rameny. "To je osud. Carillon je následník trůnu, a proto má velkou cenu. Keough si ho dobře ohlídá, pokud ho náhodou nevydá Bellamovi. Nebo Tynstarovi."

Alix zavřela oči. Představila si princovu tvář - modré oči, energickou bradu. A taky jeho úsměv. Usmál se, kdykoli se na ni podíval.

Oran se pohnul. Alix otevřela oči. Zašklebil se a odhalil žluté, ulámané zuby. Vytáhl kožený pytlík. Uvolnil špendlík a obsah vysypal na přikrývku.

Samé šperky. Zabýštěly se v přišerí jeskyně. Brože, do-vedně vypracované zlaté a stříbrné prsteny, náramky z mědi.

Oran ukázal na svůj poklad.

"Solinděský, paní. A všechno prvotřídní jakost, jak ráčíš vidět."

Alix se zmařčila. "Kdes to vzal?"

Drsně se rozchechtal. "Od chlapíků, co takový věcičky už potřebovat nebudou."

Vytřeštila oči. "Tys okrádal mrtvé?"

"A co jiného zbývá chudobnému vojáčkovi? Nejsem z těch bohatých panáčků, jako třeba Carillon; nejsem z těch mujharských nobl rodin, kde mají jen hedvábí a šperky. Kde jinde bych asi k takovým věcem přišel?"

Z očí mu číselá lakota. Všimla si, jak si ji prohlíží. Měla náhrdelník z točeného zlatého řetízku s podobou lir, který jí daroval Duncan, a jemné náušnice s topazy.

"Takže mě teď zabiješ," povzdechla si, "abys mě mohl okrást."

Zakřenil se. "Co bych tě zabíjel, paničko. Ty mi svý šper-ky prostě dáš." Vysunul spodní ret. "Něco takovýho se hned tak nevidí. Nejsi ty náhodou souložnice nějakýho urozenýho pána?"

Těmi slovy se jí nedotkl. Oran by ve své přízemnosti stejně nic nepochopil. Teprve Cheysuliové ji naučili stavět se k ta-kovým situacím s nadhledem.

"Nejsem," odpověděla zvolna.

"Kde jsi tedy přišla k těmhle věcem?"

Alix dostala spásnou myšlenku. A také si uvědomila, že má navrch. To ji uklidnilo. "Daroval mi je můj cheysul."

Oran se zakabonil. "Mluvíš homanasky, paninko. Ale ty šperky homanaský nejsou."

"Mám je od manžela, Orane. Umí tyhle věci udělat."

Ušklíbl se. "Tak ti může udělat jiný. Davaj, paninko, dej mi je."

"Nedám." Zpřima se na něj podívala. "Není moudré, když se homanaský muž takhle chová k cheysulijské ženě."

"Ty jsi Cheysuli?" podivil se Orán. "Ty žiješ mezi vlko-dlaky?"

"Patřím k nim."

Neušlo jí, že dostal strach. Ten však vyprchal a místo něj nastoupila chtivost. "Vlkodlaci jsou králem Mujharou po-staveni mimo zákon. Měl bych tě zabít a vzít si všechno, co ti patří."

Rozzlobila ji ta slova. "Pochybuj, že bys to dokázal." Rukou bleskově sáhl po noži. "Že ne, ty vlkodlačí čubko? Mě svými kouzly nezastrašíš. A taky vím, že přeměnit se do-kážou jen vaši bojovníci, takže s tebou budu hotovej raz dva."

Pozvedl nůž a zakřenil se. "Tak co tomu říkáš teď, ty mrcho?"

Alix mlčela. Muž mohutným tělem zatarasil východ. Když se pohnul jejím směrem, viděla, že má malou šanci vyhnout se mu.

"Neříkám nic," pronesla zvolna. Oran se uchechtl a hrábl po náhrdelníku. V tu chvíli se Alix proměnila ve vlka. Oran chvíli tiše zíral. Pak zařval hrůzou a svalil se do-zadu. Nůž mu vyklouzl z bezvládných prstů. Vlčice zavrčela a přeskočila ho. Dávala si přitom pozor, aby se ho nedotkla.

Přitiskl se k zemi, když ho přeskakovala. Zaslechla ještě, jak zděšeně ječí. Zmizela v lese.

Krátce se zastavila. Byla volná! Radostně zavyla k temné obloze.

Pak v podobě lir pokračovala dál.

Mezi stromy poblíž Cheysulijského ležení se prosmýkla vlčice. V měsíčním světle se jí stříbřitě zaleskl kožich. Za-hlédla těla spících bojovníků zahalených do příkrývek a stíny jejich lir schoulené opodál. Oslovila je, aby zbytečně nezpůsobila paniku, a proklouzla k ohni. Zaslechla, jak Cai na stromě tiše zavolal na svého lir.

Duncan se překulil na druhý bok a posadil se. V tu chvíli se probudil i Finn. Jakmile zpozorovali vlčici, sáhli po no-žích.

Alix pochopila, že ji považují za divoké zvíře. V duchu se pobaveně zasmála.

A to si Duncan myslel, že jsem bezmocná...

Finn se k ní tiše plížil. Nejdřív na něj chtěla jakoby na-oko zaútočit, ale zavrhl ten nápad, když si uvědomila, že by ji nejspíš zabil.

Proto raději na sebe vzala lidskou podobu.

Duncan chvíli tiše zíral. Pak se zatvářil popuzeně.

Finn se dal do smíchu. "No tak, rujo, asi jsem se v tobě spletl. Jak vidím, asi na tobě opravdu něco bude, když bez tebe tvoje žena nevydrží ani dva dny!"

Alix, prokřehlá a unavená dlouhou cestou, si ho nevší-mala. Přistoupila k ohništi plnému žhnoucích uhlíků. Po-klekla a natáhla ruce k teplu.

Duncan mlčky vrátil nůž do pochvy.

Finn se znovu rozesmál, zvedl příkrývku, tiše přistoupil k Alix a pozorně jí zahalil ramena. "Vezmi si ji, rujholla," řekl tiše.

"Když on tě nechá mrznout, tak já tedy ne."

Nepřivětivě se na něj podívala, ale příkrývku nakonec při-jala. Finn výmluvně pokrčil rameny, vrátil se k místu, kde předtím spal, usedl na zem s nohama křížem.

Duncan se postavil těsně za Alix, tak těsně, že cítila, jak se koleno dotýká jejích zad. "Čekám, že mi vysvětlíš..."

"Není to tak, jak říká Finn!"

"Hm," povzdechl si Duncan, "jinak bych si totiž musel myslet, že u tebe nemám autoritu. A musel bych tě očarovat."

Alix se prudce obrátila, až jí příkrývka sklouzla z ramen. "Cože bys udělal?"

Zasmál se a přisedl si. Sebral klacík a postrkoval žhavé uhlíky v ohništi. "Ještě nevíš o všech našich nadáních od bohů, cheysula. Jsou celkem tři. Cheysuliové dokážou při-jímat podobu lir, vědí, jak využít hojivé síly země, a navíc si dokáží kouzly vynutit poslušnost, aby se uměli ubránit před Ihlinijskými." Pousmál se. "Ale tohle kouzlení použij-váme opravdu jen ve zvlášť naléhavých případech."

"Duncane!"

Pozoroval uhlíky. Usmál se. "Ve skutečnosti bych to ne-udělal, cheysula. Ale tvoje nepatřičné chování mě k tomu provokuje."

Alix se zakabonila. "Přišla jsem především kvůli tobě, Duncane." Nadechla se. "A taky kvůli Carillonovi."

Duncan strnul. "Cože?"

"Princ potřebuje naši pomoc."

"Odkud to víš? Nebo snad dokážeš číst myšlenky lidí, po-dobně jako čteš myšlenky zvířat?"

Nelíbil se jí výsměšný záblesk v jeho očích. "Viš dobře, že tohle nedovedu. Potkala jsem však muže, který tvrdí, že vi-děl, jak zabili Ferguse, a Thorne, syn Keougha, krále atvijského, Carillona zajal. Byla to krvavá bitva, soudím podle toho, jak vypadala výstroj toho vojáka."

"Válka je vždycky krvavá, Alix. Proč jinak bych chtěl, aby ses jí vyhnula?"

"Musíme vyhledat Carillonu."

"Princ není malý kluk, Alix. A navíc, jako zajatec má svoji cenu. V zajetí se mu nemusí líbit, ale to ještě neznamená jeho smrt. Pro Bellama - a možná i Tynstara - má větší cenu jako živý, aspoň po určitou dobu."

Alix na Duncana tiše zírala. "Tak si myslím, že je to žár-livost, která ti brání, abys ho zachránil."

"Nejsem žár-livý!" ohradil se prudce. Zrudl však, když za-slechl Finnův výbuch smíchu.

"Duncane, my prostě musíme jít za ním."

"Jsme na cestě do Mujhary, abychom se utkali s Ihlinij-skými. Ti jsou větší hrozbou než Keough."

"Pak jsi tedy nad Carillonem vyslovil ortel smrti!"

Duncan si ztěžka povzdechl. "Jestliže má zemřít, pak opravdu zemře. Carillon sice není Cheysuli, ale nějakou tahlmorra určitě má."

"Duncane!" vydechla Alix nevěřicně. Nechtěla křičet, aby nevzbudila ostatní. "Přece ho v tom nenecháš!"

Nevrle se na ni podíval. "Ihlinijští obsadili sídelní město. Pokud dostanou i královský palác, pak Homanaské králov-ství padne do Tynstarových rukou. Copak to nechápeš? Ca-rillon zůstane naživu, pokud ho Bellam bude potřebovat, ale jestliže padne i královský palác, bude si Bellam dělat, co se mu zlíbí. První to odnese Shaine a hned po něm Caril-lon."

Unaveně si povzdechl. "Vím, že ti na něm záleží, chey-sula, ale nemůžeme se věnovat hledání jednoho muže a do-pustit záhubu celého města."

"Je to tvůj princ," namítla.

"A já jsem tvůj cheysul."

Naježila se. "Chceš mě tedy poslat zpátky?"

"A šla bys, kdybych si to přál?"

"Ne."

Zavrčel mezi zuby: "Pak se tedy nemusím namáhat." Po-mohl jí vstát, sundal jí Finnovu přikrývku a odvedl k místu, kde nocoval. Tlakem dlaně na rameno jí naznačil, aby si le-hla. "Spi, cheysula; časně ráno vyjedeme."

"Jenom spát?" zeptala se rozverně, když ulehl vedle a pevně ji objal.

Tichounce se zasmál. "Ano, spát. Nebo snad chceš mému rujholti poskytnout ještě jinou podívanou?"

"Finn už jiný nebude," řekla a upravila přikrývku.

Duncan si její hlavu opřel o paži. Po chvíli si povzdechl. "Jestli ti to udělá radost, maličká, vyšlu svého Caie za prin-cem. Přinese nám zprávu, jak se princům daří."

"Tak dobře," souhlasila Alix po odmlce. "Aspoň něco."

Hrozivě jí položil ruku na hrdlo. "Copak ty nikdy nebu-deš spokojená, Alix?"

"Kdybys hned souhlasila, budeš si myslet, kdovíjak jsi mne nepotěšil." Prsty se dotkla jeho krku. Ucítla pulsující tepnu. "Duncane," zašeptala po chvíli, "proč jsi mi ještě ni-kdy neřekl, že mě máš rád?"

Duncan se ani nepohnul. "Cheysuliové o lásce nemluví."

Alix se zpřímá posadila a stáhla z něho přikrývku. "Cože?"

Chytil ji za ruku a přitáhl si ji na hrud'. "Řekl jsem, že o lásce nemluvíme. Bojovník, který se rozptyluje, ztrácí sílu."

Usmál se. "A vůbec, někdy slova nestačí."

"To si to mám jenom domýšlet?"

Duncan uhladil přikrývku. "Není nutné si něco domýšlet. Jasně jsem ti to už dal najevo." Rukou sklouzl k Alixinu bříšku a šeptl: "Porodíš mi syna. To je snad málo?"

Zahleděla se do tmy. "Prozatím to snad postačí..."

Kapitola čtvrtá

Alix trávila dny v sedle Duncanovi za zády. Držela se ho v pase a přemítala, co udělají, až dospějí do Mujhary. Potom, co před čtyřmi dny vyslal Caie, jak slíbil, rozhodla se, že nebude Duncana znepokojovat prosbami, aby jeli za Carillonem místo do královského města. Uznávala, že jeho námitky jsou smysluplné. Ke Carillonovi chovala úctu a náklonnost a bylo jí jasné, že prince bude spíš zajímat budoucnost královského paláce než jeho vlastní pohodlí.

Duncan se k ní choval neobyčejně pozorně, takže Finn, který jel s nimi, se nakonec zeptal, proč to všechno. Alix na něj překvapeně pohlédla. Domyslela si, že Duncan mu o dí-těti dosud neřekl.

"No tak, mei jha?" nadhodil. "Pokouší se o tebe nějaká nemoc, nebo si můj rujho jen zbytečně moc připouští žen-ské problémy, když už jsi jeho cheysula?"

Cítla, jak jí červeň stoupá do tváří. "Nechystám se ma-rodit."

Duncan na Finna krátce pohlédl. "Netrap ji, rujho. V po-slední době ses jí nazlobil až dost."

Finn pobídl koně a popojel blíž k nim. "Chceš snad, abych se domýšlel, jak se věci mají?"

"Ne," odsekla Alix.

Duncan se pobaveně usmál. "Nejspíš opravdu nadešel čas, cheysula. Beztak to co nevidět budeš muset přiznat."

"Duncane," ohradila se Alix.

Finn se na ně zamračil. "O čem to mluvíte?"

"Alix počala dítě. Za šest měsíců mi porodí syna."

Alix předpokládala, že se dočká Finnových úsměšků a vý-znamných pohledů. Bála se, s čím zas přijde. Finn na ni jen mlčky pohlédl, pak odvrátil tvář, sklopil hlavu a usilovně hleděl do země, jako by tam něco hledal. V obličeji se mu nepohnul ani sval. Báł se cokoli říct, aby ovládl své city.

Duncan se zachmuřil. "Finne?"

Ten vzhlédl a usmál se na bratra. Očima zabloudil k Alix, ale znovu uhnul pohledem. "Přeju ti to, Duncane. Je to do-brý pocit vědět, že nás bude zas víc. Třebaže jen o jednoho."

"Jeden prozatím postačí," prohlásila Alix.

Finnův úšklebek se rozplynul. "Vlastně ano, mei jha, asi máš pravdu. I z jednoho synovce budu mít radost."

Alix jeho chování udivilo. Jako by to byl někdo docela jiný. Všimla si, jak jeho žluté oči přemýšlivě spočinuly na Duncanovi. Nakonec se lítostivě pousmál. Zachytil její pohled a rozmáchle zagestikuloval.

Tahlmorra.

Alix se užuž chystala zeptat, proč to dělá. Nechápala to. Nakonec však neřekla nic, protože Duncan v sedle před ní podivně strnul. Cítila, jak se mu náhle napjaly všechny svaly. Celý se chvěl.

"Duncane!"

Neodpověděl. Namísto toho trhl koni uzdou tak necitlivě, až se zvíře na místě zarazilo. Alix bezmocně hrudí narazila do Duncanových zad. Snažila se udržet na koni, ale marně. Nakonec spadla na zem.

"Duncane!"

Kůň divoce uskočil stranou. Duncan jako bez ducha sví-ral povolené otěže. Bezmocně se naklonil nad přední roz-sochu sedla a znovu sebou škubl.

Alix uskočila před koněm, který proti ní vykopl. Div ji nezašlápl. Popadla Duncana za jezdecké kalhoty. Škubla jimi, aby upoutala jeho pozornost.

Finn k němu přirazil na koni z druhé strany a chňapl po Duncanových otěžích, aby splašené zvíře zarazil. "Rujho?"

Duncan se znovu prohnul a bezmocně sklouzl z koně. Alix nevnímal. Čelem se opřel o koňské sedlo a zběsile, jako topící se, lapal po dechu.

"Duncane...", zašeptala a váhavě položila dlaň na jeho strnulou paži. "Duncane!"

Finn bleskově seskočil a přistoupil k Duncanovu koni. Jemně ji odstrčil stranou. Jejích protestů si nevšímal. Za-tahal bratra za paži.

"Co se děje?" vyhrkl.

Duncan pootočil hlavu a nepřítomně pohlédl na Finna. Oči měl vytřeštěné, plné nejistoty. "Cai..." Znovu zalapal po dechu a zachvěl se.

Finn ho dostrkal od splašeného koně k pařezu. Duncan se svezl k zemi. Finn poklekl do spadaného listí a zahleděl se do bratrovy tváře.

"Zahynul?" šeptl.

Alix pořád ještě stála vedle koně. Okamžitě pochopila vý-znam té otázky. Poklekla vedle Finna. "Duncane... Ne!"

Ve tváři se mu zračilo napětí a bolest. Hlava mu poklesla. Tupě hleděl k zemi, ruce bezvládně svěšené podél těla.

Alix se jemně dotkla jeho chladné ruky. "Duncane, řekni, že jsi v pořádku."

Finn jí položil ruku na rameno, aby mlčela. Pak popadl Duncana za strnulé předloktí.

"Rujho, zabili ho?"

Duncan pozvedl hlavu. Nepřítomně na ně zíral. V očích měl podivný výraz, podobný spíš mrtvole než živému člo-věku. Zmítal se v křečích, šlachy napjaté k prasknutí. Do tváře se mu zvolna vrátila barva.

"Ne," vypravil ze sebe konečně. Polkl, když jím projel další křečovitý záchvěv. "Je... zraněný. Daleko odtud." Nejistě si prohrábl černé vlasy. "Má tak slabý hlas, že ho sotva slyším."

Alix vyslala za Caiem vlastní hlas. Usilovala o spojení s jest-řábem, ale její volání zůstalo bez odpovědi. Trvalo dlouho, než se jí podařilo potlačit hlasy ostatních lir, aby mohla v klidu uvažovat. Nejspíš se proti ní všechno spiklo.

Finn se přes rameno ohlédl na shromážděné bojovníky. "Utáboříme se tady do zítřejšího rána." Když se znovu po-díval na Alix, působil náhle staře a vyčerpaně. Nebyl to při-liš povzbudivý úsměv, ale přece jen se snažil ji uklidnit. "Cai žije. Dostanou se z toho."

Namáhavě polkla. Strach zčásti polevil, ale přesto ji zcela neopustil. Když Finn silou postavil Duncana na nohy, skoro vykřikla, když zjistila, jak náhle je zesláblý a téměř bez ži-vota.

Tak tohle je daň za výsadu mít své lir, pomyslela si sklesle. Takhle se platí za umění zvládat kouzla našich předků...

Duncana uložili, zabalili do přikrývek a poblíž chvatně rozdělali oheň. Vzpamatoval se aspoň natolik, aby se usta-raně podíval na bratra.

"Měli bychom pokračovat v cestě, rujho. Takhle se do Mujhary nedostaneme."

Finn se usmál a zavrtěl hlavou. "Vím, jak to chodí. Když onehdy Storra zranil šíp, taky jsem div nevypustil duši. Byl to pořádný šok. S tím se nedá nic dělat, klidně lež a čekej, až se ti udělá líp. Do té doby tě jako náčelníka zastoupím."

Duncan si přitáhl přikrývky na ramena. Byl velmi vyčer-paný. "Nikdy jsi nevedl ostatní, Finne," řekl rozmrzele. "Jak mi zaručíš, že nás nedostaneš do problémů?"

Alix se zlehka pousmála. Ulevilo se jí, když zaslechla, jak se bratři dohadují.

"Počkej a uvidíš, rujho. Dost možná právě já jsem ten správný muž, a třeba i lepší než ty."

Duncan se na něj nepřivětivě zamračil, ale po chvíli za-vřel oči. Klečící Alix sledovala, jak pozvolna upadá do spánku.

"Dostane se z toho?" zeptala se tiše.

"Je plný Caiovy bolesti," pronesl Finn. "Když je lir zra-něn, Cheysuli ucítí všechno s tím spojené už od první chvíle.

Časem to pomine." Povzdechl si. "Musí si pořádně odpoči-nout."

"Cai taky," dodala Alix.

Finnova tvář znehybněla. "Ano, Cai taky."

Duncan se rychle zotavil, třebaže pořád ještě působil jako duchem nepřítomný. Hledal svého Caie. Alix si velmi přála, aby odpočíval déle než jen jednu noc, ale Duncan pro-hlásil, že je natolik v pořádku, že může pokračovat v cestě do Mujhary. Finn po počátečních námitkách nakonec ustou-pil. Alix tedy znovu nasedla na koně; Duncana objala mno-hem pevněji než předtím, aby se ujistila, že je v pořádku.

Byli dva dny cesty od cíle, když se na obloze konečně objevil Cai. Zvolna k nim mířil. Alix vytušila, jak je Duncan napjatý. Lehce ho dlaní pohladila po zádech, jako by chtěla uklidnit vyděšené dítě. Duncan zastavil koně a čekal. Lir, pronesl pták potěšeně, víš sám, jak velmi jsme si byli vzdáleni.

Alix se úlevně usmála. Podle hlasu usoudila, že se jestřáb uzdravuje. Duncan však pořád ještě seděl strnule v sedle koně. Vztáhl ruku a počkal, až jestřáb usedne. Alix si povšimla tenkého pramínku krve prýstícího z poraněného místa. Zdálo se však, že Duncan tomu nevěnuje pozornost.

Pták se zklidnil. Moc mě mrzí, lir, že jsem tě dostal do nesnázi. Už je mi mnohem líp.

Finn popojel k Duncanovi. Mlčky čekal a hleděl bratrovi do tváře. Alix si znovu uvědomila, jak neobyčejným darem vládne. Ostatní museli čekat, až jim Duncan poví, co Cai právě řekl, ona však vnímala jestřábův zvonivý hlásek bez problémů.

Duncan obtočil otěže kolem přední rozsochy sedla a vol-nou rukou pohladil ptáka po hlavě. Pečlivě mu uhladil lesklá peříčka.

"Tak jsem tě přece jen neztratil," zašeptal.

Ani já tebe. Ptačí hlásek nabyl na intenzitě. Přináším zprávy, lir. Pro Homanaské království se válka nevyvíjí příznivě. Mujharova vojska jsou na pokraji zkázy. Solindéští je téměř všechny rozprášili. A ti, co nedokázali včas utéci, padli do zajetí Keougha, krále atvijského, který pak ovládl bitevní pole. A byli to atvijští lučištníci, kteří po mně docela bezdůvodně vystřelili a skoro mě srazili k zemi. Ale křídlo je už skoro zhojené a já jsem opět silný.

Cai se odlepil od Duncanovy ruky a zakroužil nad lesní mýtinou. Pak usedl na nízkou větev. Vidíš?

Duncan pocítil úlevu. Alix pochopila, že od chvíle, co Cai utřil zranění, si poprvé oddechl. Znovu však se jí zmocnila lítost, když slyšela další Caiovo vyprávění.

Vypadá to zle, lir. Z tisíců vojáků, které Shaine vyslal, jich přežilo jen pár set. A mnozí z nich jsou v atvijském zajetí. Jako Carillon.

Alix strnula. Prsty zaryla do Duncanových zad. "Co je s Carillonem?"

Cai zaváhal. Na to, že ho dlouhé dny drží v řetězech a vy-stavují posměchu atvijských i solindeských vojáků, si vede statečně.

"Je zraněn?" vyhrkla Alix bez dechu.

Neviděl jsem ho dobře, liren. Je připoután ke káře a těžké řetězy mu brání v pohybu. Nikdo nemůže dlouho snášet tak těsná pouta, aniž by trpěl.

Alix se čelem opřela o Duncanova záda. Bylo jí úzko. Uměla si živě představit prince vězněného nepřítelem. Sotva vnímala Duncanova slova, když ostatním sděloval obsah Caiovy zprávy.

Finn se křivě ušklíbl. "Aspoň se princátko naučí, co je to být chlap."

Alix prudce zvedla hlavu a zle na něj pohlédla. "Jak jenom můžeš takhle mluvit? Carillon je bojovník, je princ! Byl chlap ještě předtím, než jsi mě odvedl!"

Finn pozvedl dlaň a strojeně se pousmál. "Mei jha, ne-mluvím o něm zle. Chci jen říct, že toho za své království moc nenabojoval. A taky nenabojuje, když je teď vězněn."

"Fergus padl v boji," pronesla Alix vážně. "Mujhara je v rukou Ihlinijských. A Carillon je vězněm krále atvijského. To by se dotklo každého chlapa."

"To ano," přikývl Finn krotce.

Alix si ho nesmlouvavě změřila. Čekala, co bude následovat. Neřekl však už nic.

Duncan se rozhlédl po svých věrných. "Budeme pokračovat v cestě do královského města."

"Ne!" rozplakala se Alix.

Cai souhlasil s Duncanem. Atvijský král se svými vojsky už vyrazil na Mujharu. Když ho předstihnete, třeba palác ubráníte.

"Ne," namítla Alix neústupně. "Nejdřív musíme za Carillonem."

Duncan si povzdychl. "Uděláme, jak jsem řekl, cheysula. Mujhara je v cizích rukách. Shaine čeká za hradbami paláce. A právě tam musíme jít."

"Ale Carillona vězní!"

"To víš už pár dnů," namítl úsečně. "A doposud jsi souhlasila se vším, co jsem řekl."

"Ale netušila jsem, že ho drží v řetězech! Měli bychom mu pomoci!"

Finn ohrnul rty. "Nikdy s námi nechtěl mít nic společného, mei jha. Proč bych se mu najednou měl vnučovat?"

"U všech bohů!" zaklela Alix. "Nechceš snad naznačit, že si přeješ, aby zemřel?"

"To ne," řekl Finn slavnostně. "Odporovalo by to proroctví."

Zmlkla. Finn nikdy nemluvil o tahlmorra vzájemně pro-vázané s proroctvím Prvorozených. Když slyšela, jak vážně to vyslovil, uvědomila si, že není jen pouhý povrchní bojovník. Přísně si ho změřila; nelíbilo se jí zjištění, že ho tak dobře neodhadla.

Duncan pobídl koně. "Jedeme do Mujhary."

"Duncane!"

"Zmlkni, Alix. Jsi tu beztak jenom proto, že jsem ti to do-volil."

Zaťala zuby, ale přesto si neodpustila: "Kdybys byl na jeho místě, Duncane, a potřeboval jsi pomoc, nevdalo by ti, kdy-bychom jeli někam docela jinam?"

Duncan se rozesmál. "Princ nemá tušení, že jedeme na pomoc Homanaským. Jen těžko nás může čekat."

"To není spravedlivé," povzdychla si.

"Válka zřídka kdy bývá spravedlivá," přikývl Duncan a za-řadil se do čela výpravy.

Alix nespala. Ležela strnule vedle duncana, který ji ve spánku zlehka objímal. Horečně přemýšlela. V cheysulijském táboře zavládl klid. Žhavé uhlíky v ohništi zářily do noci a tu a tam se kolem prosmykl stín některého z lir. Alix by ráda podrobně vyzpovídala Caie a zeptala se na Carillona, ale bála se, aby ji Duncan nezaslechl. Proto předstírala spánek, když ji cosi šeptal. Spokojeně se usmála, jakmile sám usnul. Pak začala kout plán.

Jestliže půjdu za Carillonem, vydají se ostatní za mnou. Duncan nedovolí, abych se samotná pohybovala v nepřátelském táboře. Uškříbala se. Ta představa ji potěšila. Nesnese, aby přišel o někoho, kdo je schopen vrátit národu kouzlo Staré krve se všemi náležitostmi.

Přitáhla si pečlivě deku ke krku. Půjdu a pomůžu Cari-lonovi. Poškrábala si svědivé hmyzí štípnutí. A i kdyby to ostatní viděli jinak, je docela možné, že si poradím sama a Carillon nakonec osvobodím z Keoughova područí.

Storr, ležící vedle Finna, se pohnul a zvedl hlavu. Nedělej to, liren. Je to nebezpečné.

Pohlédla jeho směrem, ale temná noc ji nedovolila za-hlédnout jeho stříbřitý kožich. Storre, když já musím. Carillon by to pro mě taky udělal.

Tvůj cheysul s tím souhlasit nebude.

Ať si mi třeba nabije, když bude chtít, až mě najde, od-mluvila Alix.

Nikdy by tě neuhodil. Storr chvíličku přemítal. Liren, jsi hrozně paličatá.

Usmála se do tmy. Jsem přece Cheysuli.

Cai si na větévce poposedl. Možná že s tím vystačíš.

Možná ano, kývla. Čekala, až začne svítat.

Kapitola pátá

Krátce před úsvitem tiše vstala. Duncan se ani nepohnul, když k němu přisunula přikrývku. Cai na nedalekém stromě se smutně zeptal: Pořád ještě chceš odejít, Liren?

Alix si upravila zmačkané kalhoty a utáhla si pásek. Půjdu. Carillon mi za to stojí.

Čekáš dítě.

Ohrnula rty. To ano. Ale dám na sebe pozor.

Jestřáb si povzdechl: Nemohu ti bránit, liren.

Ostře na něj pohlédla. Pták se choulil na větvičce. Pověš o tom svému lir?

Musí to vědět.

Ale ne teď, zaprosila. Počkej s tím, až odejdu. Pak mu to můžeš říct.

Nemám právo zatajovat cokoli před svým lir.

Odcházím, Cai. I kdyby se Duncan vzbudil a nesouhlasil se mnou, přesto půjdu. Chápeš?

Jestřáb si povzdechl. Chápu tě, liren. Jdi tedy, pokud je to tak naléhavé.

Alix se vděčně usmála, proměnila se v sokola a vzlétla k ob-loze.

Cesta byla dlouhá a Alix unavoval let nad lesy. Přes na-pětí, které pociťovala v křídlech, však pokračovala v cestě, rozhodnuta nalézt Carillona. Když konečně překonala lesy a ocitla se nad volnou plání, byla v koncích se silami. Šeřilo se a ona se bála, že vojenské ležení do setmění nenajde.

Konečně pod sebou zahlédla atvijský tábor. Zakroužila nad ním, aby vypátrala, kde stojí stany velitelů. Povšimla si nebezpečně vyhlížejících vousatých mužů v červených vo-jenských kalhotách, kabátcích a v helmách s úzkými prů-zory. Byli tu i lučištníci a vojáci ozbrojení širokými meči. Mezi červenokabátníky se vmísili i solinděští vojáci v krouž-kovém brnění s pancířovými chrániči.

Poočku sledovala lučištníky, v obavách, aby ji nesestřelili podobně jako Caie. Vojáci se však v tu chvíli spíš zajímali o jídlo. Nahrnuli se k ohnům s miskami a hrnky. Osamě-lému sokolovi nevěnovali pozornost.

Alix se odvážila blíž. Zakroužila nad modrým vojenským stanem. Obezřele usedla na jeho vrcholek a pátrala, kde asi mají své zajatce.

Celá se chvěla. Protřepala si křídla, urovnala peříčka a od-počinula si. Děsila ji únava, která obestřela její duté ptačí kosti; bála se, aby to nemělo nepříznivý vliv na její schop-nost podržet si podobu lir. Nemohla riskovat, že ji objeví, Kdyby mě odhalili, obvinili by mě z vlkodlactví, pomys-lela si nevesele. Viděli by ve mně jen vlkodlačí čubku.

Počkala, dokud se jí nevrátila aspoň část bývalé síly. Pak vzlétla a zvolna plachtila nad rozlehlým ležením.

Carillon však nezahlédla. Objevila ostatní homanaské zajatce neurvale spoutané a střežené atvijskými vojáky, ale Carillon mezi nimi nebyl. Obrnila se vůči výkřikům a nářkům raněných. Kdyby se jim poddala, daleko by se ne-dostala.

Zpozorovala kůl před šarlatovým stanem. Zděsila se, když si zprvu pomyslela, že ten zbědovaný muž je princ, ale pak poznala, že je to nějaký chlapec. Opíral se o sloup, ruce i nohy pevně spoutané. Hlavu si opřel o drsné dřevo. Oči měl zavřené. Zmazaný kabátec měl na zádech rozervaný a samý cár. S hrůzou si domyslela, že ho bičovali.

Víčka pevně tiskl k sobě, černé vlasy mu zplihle visely na ramena. Nebylo jisté, zda ještě žije.

Letěla dál a minula velkou dvoukolou káru poblíž ustáje-ných koní. Stačil jediný pohled, aby podle tmavých blond vlasů poznala, kdo na ní leží.

Zprudka se nadechla a slétla níž. Carillon seděl v přední části. Paprsky zapadajícího slunce se odrážely na jeho pou-tech. Měl svázané ruce i nohy.

Podobně jako chlapec i on měl zavřené oči. A stejně jako chlapec i Carillon vypadal jako bez života.

Náhle se pohnul. Zaslechl chřestění kovových článků ře-tězu. Pootevřel oči a odevzdaně se rozhlédl. Obličej měl silně

zhmožděný a ušpiněný od krve. Důležité však bylo, že žil.

Alixiny obavy polevily a namísto nich nastoupil hněv. Div vzteky nekřičela; věděla ovšem, že nesmí budit pozornost. Namísto toho se snesla dolů a usedla na bočnici káry.

Carillon se na ni nepřítomně zahleděl. Teprve teď si po-všimla, jak je ve tváři vychrtlý; oči propadlé a plet' nezdravé barvy.

V podobě lir k němu promluvit nemohla, ale neodvážila se vzít na sebe lidskou podobu. Nezbyvalo než sedět a če-kat, až se setmí.

Princ se pohnul. Řetězy zarachotily o dřevěnou podlahu. Ten zvuk jí drásl srdce. Těžká kovová pouta mu nemilo-srdně rozdírala zápěstí. Alix zpozorovala, že pod nimi má princ hluboké prosáklé otláčeniny.

Keough je ďábel! zahřímala kdesi uvnitř své sokolí du-šičky. Učiněný ďábel!

Carillon nejistě pozvedl ruku a unaveně si protřel oči. Přes tvář se mu táhl zaschlý pramen krve. Alix nedokázala roz-poznat, zda je to jeho vlastní krev. Rty měl bledé a pevně semknuté.

"Tak co, ptáku," pronesl chraplavě, "přišel ses podívat, kdy už konečně umřu? Jsi jako ty černé vrány, co se těší na mé maso?"

Ne! zděsila se Alix.

Carillon si povzdechl a hlavu si opřel o káru. "Možná to nebude dlouho trvat. Keough už pobil stovky homanaských vojáků. Je jen otázkou času, kdy i mě připraví o hlavu." Ušklíbl se. "Jestli si mě ovšem nešetří pro Bellama, který je teď v Mujhaře."

Alix na něj hleděla plna úzkosti, ale nedokázala k němu promluvit. Chápala, že v ní vidí jen sokola s bystrými očima. Carillon se ponuře zasmál. "Tak si mě hlídej. Jsem rád, že mám společnost, a nesejde na tom, jakou. Noci bývají dlouhé."

Alix si poposedla a čekala, až nastane tma.

Když se setmělo, slétla z postranice a proměnila se v ženu. Stráž postávala opodál, jako by princ uvězněný v řetězech nebyl nijak významný vězeň. Nebylo únosné, aby déle zůstávala v ptačí podobě. Ta lidská jí přinesla značnou úlevu.

Carillon zavřel oči, takže si její proměny nepovšiml.

Obežele se k němu připlížila a dlaň mu zlehka položila na nohu. "Carillone." Ani se nepohnul. "Carillone," zašep-tala znovu.

Když ji konečně zahlédl, vytřeštil oči. Dlouho na ni bez hlesu civěl, jako by ji vůbec nevnímal. Alix dostala strach, že je příliš otupělý. Z očí mu však vyčetla, že ji poznává. Za-tvářil se překvapeně.

"Alix," zašeptal. Posadil se zpřímá a sykl bolestí, když se mu pouta zaryla do zápěstí. "Alix!"

Zvedla hlavu. "Tiše, Carillone. Chceš snad, aby mě chytily?"

Pořád se na ni díval. Pomalu zavřel ústa a olízl si suché rty. "Alix... copak jsem už začal bláznit? Jsi to opravdu ty?"

"Jsem to já," šeptla. "Přišla jsem, abych ti podle svých sil co možná nejvíc pomohla."

Zvolna zavrtěl hlavou. "To je marné. Keoughovým leže-ním neprojde nikdo bez povšimnutí. Jak se ti podařilo do-stat se až sem?"

Usmála se. Uvědomila si, že je náhle klidná a zároveň že se raduje. "Už dlouho proklínáš můj národ, Carillone, a teď vidíš, že za tebou stojíme. Přišla jsem za tebou v podobě lir."

"Ty?"

Znepokojeně se rozhledla a výmluvným posuňkem ho umlčela. "Carillone, mám v sobě prostě něco, co mi dovolí brát na sebe podoby zvířat, kdy se mi zlíbí. Shar tahl mi vy-světlil, že je to díky Staré krvi, která se prostřednictvím Lindir vrátila mezi nás." Povšimla si, jak se princ zamračil a svezl se do káry. Ústa mu proto přikryla dlaní. "Prostřed-nictvím Lindir, Carillone. Měla v sobě cheysulijskou krev, z matčiny strany, ne moc, ale přesto to stačilo. A já jsem skrze ni nabyla schopností, kterými byli obdařeni Prvo-rození."

"Nevěřím ti."

"Shaineův prapradědeček si za manželku vzal ženu cheysulijského původu a ta mu porodila dceru. Možná i ty máš v sobě pár kapek naší krve."

"Tomu nemůžu uvěřit."

Alix se usmála. "Neseděl tady ještě před chvílí sokol, princ?"

Nepřivětivě se zakabonil. "To byl jen obyčejný pták."

Já jsem byla tím ptákem, a budu jím, kdykoli se mi zachce." Povzdechla si a zlehka se dotkla princovy zhmožděné tváře.

"Přišla jsem, abych tě odtud dostala. Chceš se se mnou zbytek noci přít o mých vlohách, nebo raději prch-neme?"

Chňapl po ní, než stačila ucuknout, stočil ji hlavu a při-tiskl své rty na její ústa. Alix šokovalo, že se nemůže hýbat.

Uvědomila si chuť jeho potu, krve a strachu zároveň. Překvapilo ji, jak vlažná byla její odezva.

Není to snad přesně to, po čem jsem tak dlouho toužila?

Odtáhla se s dlaní na ústech. Carillonova tvář, třebaže ve stínu, nejevila známky lítosti. Očima ji přímo hltal. Pocho-pil však její nevyřčenou zamítavou odpověď a smířil se s tím.

Pozvedl paži. Řetězy zachřestily. "S tímhle nikam nedo-jdu."

Ruce i nohy uvězněné v okovech mu nedovolovaly ani normální chůzi.

"Toho železa tě nějak zbavím," slíbila. "Dostaneš se na svobodu."

"Nedovolím, abys riskovala, Alix. Právě jsem ti poděkoval za všechno, co jsi pro mě udělala - jestli je nezbytné, abych ti vysvětlil své chování - ale nemůžu po tobě žádat něco tak nebezpečného."

"Nabízím ti pomoc. Nemusíš o nic žádat." Usmála se. "Kdyby se mi podařilo odemknout ta pouta, dokázal bys od-tud odjet na koni?"

Usilovně klopal zrak. Když promluvil, působil vyčerpaně. "Abys věděla, drží mě tu už týdný. Pochybuju, že bych bez

cizí pomoci dokázal třeba jen vstát, natož abych se udržel na koni." Podíval se jí do tváře. "Alix, velmi rád bych se o to pokusil, ale nechci, abys v tom byla zapletená. Nechci ohrozit tvůj život."

"Teď mluvíš jako Duncan!" vyhrkla. "Taky nechtěl ani slyšet o mém rozhodnutí."

Princ srahl obočí. "Co s tím má ten vlkodlak co spo-lečného?"

Alix si sedla na zkrížené nohy a snažila se potlačit zklamání. "Carillone, Duncan je můj manžel. Vzali jsme se podle cheysulijských zvyklostí. Má do toho hodně co mluvit."

Princ si nejistě poposedl. "Nemělas s ním tehdy odjíždět z královského města. Mohla jsi zůstat se mnou, zvlášť když se mi Mujhara podařilo uchlácholit."

"Rozhodla jsem se odejít s Duncanem." Povzdechla si. "Carillone, o tom si můžeme promluvit později. Teď jsem přišla, abych ti dopomohla k útěku. Pověz, kde jsou klíče od tvých okovů?"

"Ne."

"Carillone!" zasyčela.

"Nepovím ti to," pronesl neústupně. "Radši zůstanu věz-něm, než bych tě vydal v nebezpečí."

Nepřivětivě si prince změřila. Zatínala zuby i pěsti. "Pře-vezou tě do Mujhary! Je tam Tynstar, spolu s Bellamem. Ca-rillone, vždyť oni tě popraví!"

Princ zmlkl.

Alix zaťala zuby a vztekla se rozhlédla. Nakonec se nahr-bila a rukou si podepřela bradu.

"Vážím sem tak dlouhou cestu, a ty pak odmítáš moji po-moc. Obešla jsem manželův zákaz. Duncan tvrdí, že homanaské královské město je mnohem důležitější než homanaský princ. Navíc riskuji život svého nenarozeného dítěte, a ty mi nakonec nechceš dovolit, abych tě odtud dostala."

"Dítěte?" vyhrkl princ bez obalu. "Ty čekáš dítě?"

Sjela ho nepřijemným pohledem. "Ano. Přijala jsem po-dobu vlka a sokola; nemám ponětí, jaký to bude mít vliv na nenarozené dítě, ale přesto jsem to kvůli tobě riskla. Kvůli tobě, Carillone."

Zavřel oči. "Alix," zaúpěl, "tys byla odjakživa hrozně po-šetilá."

Alix si povytáhla kalhoty. "No dobře, možná ano. Ale couv-nout už nemůžu." Svitla jí naděje. "Změnil bys názor, kdy-bych ti řekla, že sem přijdou i ostatní Cheysuliové?"

Podezřívavě přivřel oči. "Cheysuliové?"

Napřímila se. "Původně měl Duncan namířeno do Muj-hary, jen na pomoc Shaineovi," řekla nejistě. "Ale teď mě bezpochyby začne hledat. Cai mu řekne, kde jsem." Po-usmála se. "Nestrpí, abych tady byla sama," pronesla hrdě.

"Vyhledá mě tu."

Carillon si ztěžka povzdechl a prsty se dotkl modřin ve tváři. "Alix, pokud se jen trochu podobáš své matce, pak se nedivím, že odmítla zasnuby s princem a utekla s vlkodlakem. Mám pocit, že tys ta nejpaličatější ženská, kterou jsem kdy poznal."

"Cheysuliové přijdou," řekla tiše. "A osvobodí tě."

Povytlhl obočí. "Tys Duncanovi neřekla, kam jdeš?"

Odvrátila tvář. "Ne. Nedovolil by mi to."

"Já bych ti to taky nedovolil," vyhrkl prudce. "Možná my dva máme víc společného, než jsem si myslel."

Z princovy tváře snadno vyčetla, co si myslí o Cheysulích a jak se ze všech sil snaží ovládnout. Předklonila se a zlehka mu položila ruku na spoutané předloktí. "Carillone, Chey-suliové se od Homanaských nijak zvlášť neliší. Pouze si do-kázali udržet jisté vlohy, kterými je kdysi obdařili bohové." Zarazila se. "Neztracuj nás kvůli tomu."

"Alix, ty jsi výmluvnější než strýcovi dvořané."

"Pořád ještě to nechceš uznat?" naléhala. "Copak nevidíš, že nejsme ďáblové ani zvířata... jak nás někteří osočují?"

"Když já nevím. Vštěpovali mi, že vlkodlakům nelze dů-věřovat a že je třeba mít se před nimi na pozoru. Alix... vi-děl jsem, jak dokázali zřít lidi v boji... jak s nimi naklá-dali, když je zabíjeli."

"Tak to v boji chodí," pronesla tiše. "Teď už snad chápeš, co všechno za tím je." Naléhavě stiskla prsty. "Poznal jsi Cheysulie. A znáš taky mě."

Carillon si přitáhl nohy, až řetězy zařinčely. Přes kolena na ni pohlédl. "Pokud přijdou - pokud opravdu přijdou - pak proti tomu můžu sotva co namítat. Budu to brát jako službu jejich příštím králi." Mdle se pousmál. "Ale oni stejně nepřijdou."

"Já jsem už přece tady."

Dlouho mlčel a hleděl jí do tváře. Vytušila, že kdesi v nitru svádí urputný boj; podobně trpěla i ona, když na ni Duncan naléhal, aby s ním odešla do Pevnosti.

Není to lehké rozhodování, přemítala. A on není typ muže, který by rychle zavrhl něco, co do něj od dětství vtloukali.

"Alix," řekl konečně, "časem ti možná uvěřím. Ale ne teď."

Odtáhla ruku a vstala. "Jestliže tě tedy nemůžu vysvobo-dit, pak bych pro tebe snad mohla udělat něco jiného. Chceš třeba něco k jídlu nebo k pití?"

"Necítím hlad. Nečinnost a pomyšlení, že jsem spoutaný ře-tězy, mi berou chuť k jídlu." Oči mu potemněly. "Snad o jedno bych tě rád požádal, i když nemám právo to po tobě chtít."

"O co jde?"

Ztuhlými prsty si prohrábl zplstnatělé vlasy a natočil tvář k měsíci. Alix si povšimla, jak mu ožil pohled.

"Jde mi o chlapce jménem Rowan. Je homanaského pů-vodu, není mu víc než dvanáct let, ale rozhodl se sloužit svému králi." Na okamžik sklopil víčka. "Svěřil se mi, že sloužil jako spojka mezi kapitány. Běhal se vzkazy. A po-dobně jako já i on upadl do zajetí. Keoughův syn si Rowana vybral mezi ostatními zajatci a udělal z něj sluhu krále atvijského."

Carillonův pohled zhořkl při těch slovech. "Vidal jsem ho v Keoughově polním stanu. Vždycky se po mě dí-val... a já

pochopil, jak je nešťastný. Byl jsem jeho princ, a přesto jsem mu nemohl nijak pomoci."

"Carillone," šeptla Alix.

Princ znovu zarachotil řetězy, které se v měsíčním světle zablyskly. "Rowan si zprvu vedl dobře. Ale zmáhala ho únava znásobená nocemi strávenými v řetězech. Dokonce i mně chodil posluhovat, třebaže jsem tu za posledního chudáka," ucedil přes zaťaté zuby. "Jednou však Rowan klopýtl a polil Keougha vínem. Popadli ho. Křičel hrůzou a vyčerpáním. A z jeho pohledu bylo zřejmé, že ví, co ho čeká." Tiše za-klel. "Přimlouval jsem se za něj. Snažil jsem se Keougha přesvědčit, aby potrestal mě místo toho hochy - u všech bohů, já ho dokonce prosil! Klečel jsem před ním na kole-nou... což bych nikdy dřív neudělal, i kdyby mi to nařídili! Ten chlapec si to však zasloužil."

"Přesto tvoji prosbu nevyslyšeli," dodala Alix.

"Ne. Thorne, Keoughův syn, vyvekl Rowana ven a nechal ho zmrskat, dokud mu ze zad neslézala kůže v cárech... a pak ho nechali přivázaného u kůlu."

"Viděla jsem ho."

Carillon zatajil dech. "Je to jen chlapec, který si přál věrně sloužit svému králi. A vidíš, jaké odměny se mu za jeho službu dostalo."

Alix se dotkla nože v pravé botě. Usmála se. "Osvobodím ho, principi. Spolehni se."

"Alix!" vyhrkl a udělal prudký pohyb vpřed, jako by ji náhle chtěl zadržet. Dívka však už zmizela ve tmě.

Kapitola šestá

V ptačí podobě doletěla ke kůlu a usedla na něj. Chlapec byl bezhlesně zhroucený, ale stále ještě dýchal. Na zádech se mu odchlipovaly cáry kůže. Zděsila se. Pak se zkoumavě zahleděla na polní stany kolem.

Šarlatový stan byl ze všech největší a taky nejhonosnější. Do země před vchodem zapíchli vysoké pochodně, které osvětlovaly jeho průčelí. Světlo pochodní však nedosáhlo až do míst, kde se nacházel chlapec. Alix se ubezpečila, že v blízkosti kůlu se nepohybují strážé. Potom na sebe rychle vzala lidskou podobu.

Vytáhla z boty nůž a poklekla u hochy. Položila mu ruku na rameno a dávala přitom pozor, aby se nedotkla zraněné kůže. Ani se nepohnul. Alix se zmocnily obavy, že ho v bez-vědomí bude těžko dostávat do bezpečí.

Odvedu ho na okraj lesa, rozhodla se. Nějak ho tam už dostanu a schovám. Až přijde Duncan, povím mu o Rowanovi. Trhl sebou, zasténal a uhnul před jejím dotekem. Vytřeš-til oči. V měsíčním světle se jí zdál velmi bledý. Strach v jeho zhmožděné tváři vystřídal děs.

Alix se k němu naklonila, aby si ji mohl pořádně pro-hlédnout. "Ne, Rowane," šeptla, "nechci ti ublížit. Posílá mě princ Carillon. Přeje si, abych tě osvobodila."

Oblíčeť mu zakrývala paže připoutané ke kůlu, ale přesto spatřila záblesk v jeho očích. Namáhavě polkl. "Princ Carillon?"

Alix přiložila nůž k provazu obtočenému kolem chlapcovy nohy a přeřízla ho. "Víš, žeš sloužil homanaskému králi," pravila tiše. "Víš, jak oddaně jsi pracoval. Mrzí ho, že za tvé věrné služby jsi dopadl tak zle."

"Na tom nebylo nic těžkého," pravil hoch zkroušeně. "Vždyť jsem jen běhal. Nic, než běhal." Hlava mu poklesla. "A potom mě zajali."

"Carillona taky zajali," řekla Alix. "Bojoval, a přesto ho přemohli. Princ Carillon ví, jak jsi čestný. Proto mě poslal, abych tě osvobodila. Přicházím jeho jménem, na jeho přání." Sklonila se níž. "Řekl mi, jak se jmenuješ, a přál si, abych tě odtud dostala."

"Nezasloužím si to."

Uvolnila mu ruce. Pak schovala nůž do boty.

"Ale ano. Proč jinak by se princ za tebe přimlouval?"

Konečně pohlédla chlapci do tváře, na kterou dopadlo tro-chu světla. Tvářil se křečovitě a byl samá zhmožděnina, ale oči měl stejně žluté jako Duncan.

Alix se užasle nadechla: "Cheysuli!"

Rowan se od ní odtáhl. Ohradil se: "Ne! Nejsem ďábel!"

Rozechvěle se dotkla jeho tváře. "To přece neznamená, že bys byl ďábel. Není to nic zlého. Rowane..."

"Co tu tropíš?" ozval se z výšky hlas se silným přízvukem.

Alix prudce vyskočila. Otočila se a vytřeštila oči na cizího muže. Stál ve tmě jako zlý duch. Zezadu ho osvětlovalo světlo pochodní. Měl tmavé vlasy, vousy a oči neurčité barvy. Než se stačila vzpamatovat, pevně ji popadl.

"Co tu tropíš, kluku?"

V duchu děkovala za své mužské přestrojení. "Jsem sluha prince Carillona, pane."

Muž pohlédl na Rowana, který se chvěl hrůzou. Pak se ušklíbl na Alix a postrčil ji k šarlatovému stanu, blíž ke světlu. Všimla si, že je asi tak v Duncanově věku, ale tím veškerá podobnost končila. Byl vysoký, štíhlý, pevně stavěný. Ze tváře mu vyčetla krutost a neústupnost. Hlavně oči měl ta-kové. Byl oblečen do honosných černých šatů a modrého kabátce. Nablýskané brnění rozhodně nenosil jen pro pa-rádu.

Pevně jí stiskl rameno. "Ale ty nejsi chlapec," podivil se. Natočil si ji tváří ke světlu. "Ty rozhodně nejsi chlapec," rozesmál se.

Bezúspěšně se pokusila vykrotit. Když zjistila, že ne-uspěje, přestala a tiše vyčkávala.

"Kdo jsi? A proč se snažíš osvobodit toho ničemného kluka?"

"Není ničemný!" ohradila se Alix. "Sloužil jen svému králi a principi. A vy jste ho zbili!"

"Potrestal jsem ho, protože polil vínem mého otce," pro-nesl muž pevně. "Má štěstí, že jsem ho nedal rovnou po-pravit!"

Alix strnula. Thorne... Thorne! Tento muž je následník Keoughova trůnu!

Muž přimhouřil oči. "Co tu pohledáváš, děvče?"

"Sám jsi viděl! Zbavila jsem toho chlapce provazů."

"Proč?"

Vzdorovitě pozvedla bradu. "Na přání prince Carillona."

"Carillon je můj zajatec." Thorne svým přízvukem zko-molil princovo jméno. "Nemá právo si cokoli přát."

"Pust' mě," zaprosila Alix, třebaže věděla, jak pošetilé má přání.

Thorne pozvedl obočí. "To snad ne. Vysvětli mi raději, proč tak náhle toužíš mě, prince, opustit."

"Znám jiného prince, který je mi rozhodně milejší."

Nenávistně si ji prohlédl. Alix začala litovat svého troufa-lého chování. Thorne by se za to mohl Carillonovi pomstít.

"Můj otec si tě s radostí prohlédne," vyhrkl náhle Thorne a vlekl ji do šarlatového stanu.

Keough, král atvijský, seděl v přítmi stanu na bytelné stoličce. Kolem stály ohřívací pánve se žhavým uhlím, aby rozehnaly chlad. V každém koutě plála pochoděň. Alix na něj tiše hleděla. Poprvé dostala strach.

Keough byl hromotlucky. Stoličce, na níž dřepěl, byla oko-vána železem, aby vůbec unesla takovou zátěž. Nahé paže si opíral o stůl. Povšimla si jeho pihovaté kůže i rusých chlupů, místy vybělených sluncem dozlatova. Po délce levé paže se mu táhla klikatá jizva končící na rameni. I vlasy měl rusé, protkané šedinami. A navíc měl rozježený plnovous.

Hluboce zapadlá očka si Alix prohlížela s uvážlivou ostraži-tostí.

"Koho mi to vedeš, Thorne?"

"Ženskou přestrojenou za kluka. Zeptej se jí sám, co za tím vězí."

Keough přimhouřil oči. Mluvil sice homanasky, ale se sil-ným atvijským přízvukem a přerývaně. Alix na něco tako-vého nebyla zvyklá.

"Nevypadá na ty, co táhnou za vojskem. Ty aspoň nosíš sukně." Prsty si pročísl vousy. "Nejseš ty ženská, co se tahá s druhým babama?"

"Ne!" sykla Alix, která se neovládla. Všimla si Keoughova potutelného úsměvu. Štvalo ji to. "Jsem homanaská žena, králi. To je všechno, co ti můžu říct."

"Pak tedy seš ze strany mých nepřátel."

"Ano," uklouzlo jí bezděčně.

Otevřel ústa a rozřehtal se. Přitom vystavil na odiv za-žloutlé zuby odpovídající velikostí ostatním jeho tělesným propor-cím. "Přišla jsi snad, aby sis zabojovala? Tak to jdeš pozdě. Bitva už je vyhraná. Princ Fergus i jeho generálové to už mají za sebou; dal jsem je popravít. A většina kapitánů je taky po smrti, i když jsem si jich pár nechal na parádní popravy. Dokonce i Carillona jsem polapil." Keough se od-mlčel. "Moc k bojování tu teda už nejni."

To Alix odrovnalo. Pokusila se vzít na sebe zvířecí po-dobu přímo před jejich očima. Thorne však, jako by něco tušil, ji zkroutil paži tak, že jí div nezlomil kosti. Náhlá bolest ji zabránila pořádně se soustředit a přeměnu zdárně provést.

"Co s ní uděláme?" zeptal se Thorne. "Pohraješ si s ní, nebo si ji můžu nechat pro sebe?"

Keough se na ni zahleděl. Alix se bolestí vytáhla až na špičky. "Nech mi ji. A podívej se, jestli je Carillon pořád ještě na svém místě."

Thorne ji pustil a vyšel ze stanu. Alix si přitiskla k hrudi bolavou paži a nesouhlasně se podívala na Keougha.

Po-chopila, že je bezmocná.

Atvijský král se zakřenil a zvrátil se na své mohutné sto-lici. "Nejseš děvka. Voják taky nejseš. Co teda vlastně jseš?"

"Jsem ta, která tě s chutí uvidí pod drnem, vážený pane, jen co k tomu dostanu příležitost."

"Moh bych tě nechat popravít, holka. Anebo to udělat vlastnoručně." Pozvedl tlapy. "Těmhle prackám by tvůj štíhlounkej krček dlouho nevzdoroval."

"A tvoje srdce by zas nevzdorovalo dlouho potom, co by jím proletěl cheysulijský šíp," sykl Duncan tiše.

Alix se zprudka otočila a šokované pohlédla na Duncana, který se náhle objevil ve stanu krále atvijského. Vrhla na ni krátký bezvýrazný pohled a pak svou pozornost znovu zaměřila na Keougha. V rukou svíral černý válečný luk, jehož tětíva splývala s okolním šerem. Chvilí se tak zdálo, jakoby luk k tomu, aby vyslal šíp k cíli, tětívu ani nepotřeboval. Keough zachroptěl. Alix se otočila a všimla si jeho strnu-lého výrazu. Upřeně hleděl na Duncana, jako by ho uhra-nul samotný ďábel. Malá očka se nakonec z Duncana pře-sunula k Alix. Zlověstně pronesl: "Jak vidím, vlkodlaku, poslals tu čubku napřed, aby odvedla moji pozornost, za-tímco tvý lidi si na nás posvítí."

"Tak to není," ohradila se Alix hlasitě. "Ano, patřím mezi Cheysulie, ale přišla jsem si pouze pro Carillona. Spoutal jsi ho jako zvíře, vážený králi. Připravils tak své srdce o po-slední zbytek své královské cti."

Keough se rozchechtal. "Nemám žádný srdce, ty čubko. Dočista žádný."

Duncan pokročil kupředu, až se dostal do místa, kde stála Alix. "Moje cheysula má pravdu. Carillon si zaslouží lepší péči."

Keough se rukama opřel o stůl a vstal. Neměl zbraň, až na nůž zavěšený na opasku, ale nesáhl po něm.

"Varuju tě, vlkodlaku. Mě hned tak někdo nedostane."

Duncan se ušklíbl. "Tuto noc zabít nebudeš, králi. Tak praví tahlmorra. Tvoje smrt by nebyla v souladu s pro-roctvím."

Keough naježil ryšavé obočí. "Co to plácáš?"

"Nic. Jen to, že mám v úmyslu vysvobodit prince Carillona."

"Prince výměnou za můj život?" Keough se uchechtl. "A co když odmítnu?"

Duncan pokrčil rameny. "Už jsem ti přece řekl, že tuto noc nezemřeš. A já nikdy nelžu. Ani svým nepřátelům."

Královský obr se pousmál. "Nic ti nedám, vlkodlaku. Jestli něco chceš, pak si to nejdřív musíš vzít."

Alix si uvědomila, že se za jejími zády pohnula plachta nad vchodem. Bleskově se otočila. Čekala atvijské pochopy. Místo nich však spatřila známého vlka se stříbřitým koži-chem a za ním Finna.

Duncanův bratr se na ni usmál. "Jak vidím, mei jha, při-měla jsi nás k něčemu, co jsme vůbec neměli v plánu."

"Požádala jsem vás o to," řekla stísněně. "Nemuseli jste chodit."

"Nechte toho," napomenul je Duncan tiše.

Do stanu vtrhl Thorne s taseným mečem vysoko zdviženým nad hlavou, připraven k činu. Finn se bezhlesně otočil, vytáhl nůž a srazil Thornovu ruku s mečem stranou. Keoughův syn se rozplácl na zemi. Cheysulijský nůž se mu zapřel o hrdlo; Finn nad ním bleskově poklekl.

Duncan vážně pohlédl na Keougha. "Nabízím výměnou život tvého syna, králi, za propuštění prince Carillona."

Keough zaklel cosi v atvijském jazyce a z truhly vyhrábl klíče. Hodil je po Duncanovi.

Alix tiše následovala Duncana ze stanu. Společně vyšli ven a nechali Finna se Storrem uvnitř ve společnosti krále atvijského a jeho následníka.

"Kde je?" zeptal se Duncan.

"U koní. Duncane..."

"O tom si promluvíme jindy."

Alix pokrčila nos. "Co jiného mi zbývalo?"

"Nezačíněj zas."

Trucovitě se zastavila. Náhle si uvědomila, že všude ko-lem vládne zvláštní ticho. Přišlo jí divné, že atvijské nebo solinděští vojáci proti nim dosud nezasáhli.

Tázavě se podívala na Duncana. "Co se to děje?"

Křivě se usklíbl. "Museli jsme sáhnout k třetímu daru na-ších bohů, Alix. Všechny bychom nezvládli, takže jsme as-poň navštívili kapitány a na jistou dobu je zbavili schopnosti uvažovat. Děljají jen to, co si přejeme my. Proto drží vojáky opodál a nevyhlašují bojovou pohotovost. Takže máme mož-nost osvobodit zajatce."

Zděšeně couvla. "U všech bohů... vy máte takovou moc?"

"Tohle děláme zřídka kdy. Je to pro nás nesmírně vysilu-jící, a proto této schopnosti užíváme jen v krajním případě."

Káravě na ni pohlédl. "Donutila jsi nás k tomu, cheysula."

Alix zaťala pěsti. "Kdyby šlo o tebe, udělala bych totéž!" vybuchla. "Pro tebe bych i obětovala život. Proč jsi Carillonovi něco takového odpíral?"

Povzdechl si a cinkl klíči o stehno. "Alix, o tom až později. Dohnalas mne k tomu, tak mi teď pomoz. Půjdeme?"

Už málem vykročila, když tu se náhle zarazila a otočila se. "Ten chlapec!"

"Jaký chlapec?"

"Rowan." Ukázala ke kůlu. Chlapec však zmizel. "Byl tam. Připoutaný. Odvázala jsem ho." Zamračila se. "Myslela jsem si, že nemá sílu odejít odtamtud." Pak se jí tvář rozjasnila. "Ale vzhledem k tomu, že je Cheysuli..."

Duncan ji popadl za paži. "Pojďme, cheysula. Jestliže jsi ho odvázala, pak jsi udělala dobře." Vykročili za Carillonem.

Princ tiše seděl na káře, nohy přitažené k tělu. Světlo měsíce dopadalo na jeho pouta a vykreslilo mu kruhy pod očima. Když zpozoroval Alix, natáhl se kupředu. Na chřes-tění řetězů nemyslel.

"Jsi v pořádku?"

Usmála se a kradmo se podívala na Duncana. "Ano, jsem v pořádku."

Carillon užasle zamrkal, když spatřil cheysulijského bojovníka. Zatvářil se však ostražitě. "Co tady pohledáváš, vlkodlaku?"

Duncan obdařil prince vážným pohledem. "Cosi se mi ces-tou ztratilo, pane. Jsem tu, abych si to vzal." Rozhodil ruce.

"A protože jsem tady, můžu pro tebe něco prospěšného udě-lat. Moje pošetilá cheysula mě přinutila, abych jí vyhověl v jistém přání."

Carillon stěží potlačil úsměv. Alix mu z tváře vyčetla snahu nezádat si s Cheysulii. Úleva a radost však nakonec převládly.

"Máš pravdu, je pošetilá. Říkal jsem jí to hned, jakmile se tu ukázala, ale nedbala na to." Pokrčil rameny. "Ženy bývají tvrdohlavá stvoření."

Duncan zapomněl na hranou vážnost a usmál se. "To ano, a zvlášť ta moje. Myslím, že je to tou královskou krví, kte-rou v sobě má."

Carillon se rozesmál. Alix se nelíbilo vtipkování těch dvou na její účet. Zle se podívala na Duncana.

"K čemu máš ty klíče, Duncane? Věnuj se laskavě princí!"

Duncan sice zváněl, ale v očích mu jen hrálo. Sklonil se a odemkl pouta na nohou. Pak si poradil i s kruhy na zápěstí.

Železná pouta bouchla o podlažku. Alix sykla, když spatřila živé rány na Carillonových zápěstích. Princ opatrně pro-táhl ruce a zkusil je rozhýbat.

Duncan ho zarazil. "Nech toho. Když chvíli vydržíš, zba-vím tě veškeré bolesti, jakmile se odtud dostaneme." Náhle byl ostražitý. "Vydržíš to?"

Carillon si povzdechl. "Asi budu muset. Alix mi už vyčinila, že odmítám věřit vašim lidem. Možná právě nadešel čas, abych uvěřil."

Duncanovi svítilo v očích. "Jestliže se jí opravdu podařilo změnit názor, který zastává většina Homanaských, pak její pošetilst přece jen přinesla nějaký užitek."

"Duncane!" ohradila se Alix uraženě.

Povytláhl obočí a otočil se k ní. "Opravdu to byla pošeti-lost. Opustila jsi Pevnost, přestože jsem ti nařídil, abys zů-stala; pak ses k nám přidala, abys nás vzápětí opustila a na-mířila si to do nepřátelského tábora. Jak jinak se dá

označit takové chování?"

Alix se zhluboka nadechla, nesouhlasně si ho změřila a ruce si založila v bok: "Je moje věc, jak se chovám. Tebe se to naprosto netýká. To, že jsem s tebou po vašem barbarském způsobu uzavřela sňatek a nosím pod srdcem tvé vlkodlačí dítě, ještě neznamená, že máš právo mi po-roučet."

"Alix!" okřikl ji Carillon. Nejdřív se podíval na Duncana, pak na ni. Nakonec se obrátil k Duncanovi. "To je vždycky tak hubatá?"

"Když se jí to hodí. Nemyslím si, že by moje cheysula byla nějak zvlášť rozumná."

Alix se nasupila.

Carillon krátce pohodil hlavou. "Asi máš pravdu. Až do-sud jsem netušil, jak ostrý má jazyk." Náhle se pousmál. "Ale ano, vzpomínám si na její slova, když jí můj kuň zdupal zahradu."

Alix si odhodila vlasy z tváře. "Začínám mít pocit, že jsem sem vůbec neměla chodit."

Carillon se zamračil. "Kdo tě takhle ostříhal?"

"Duncan."

Princ se překvapeně podíval na Duncana. "Ale proč?"

Ten se jen usklíbl. "Říkala si o to." Odložil klíče a podal Carillonovi ruku. "Tak pojď, principi. Je načase, abychom od-tud zmizeli."

Carillon se s Duncanovým přispěním zvedl z káry. V ob-ličeji zbledl a sykl bolestí, jak se jeho strnulé svaly probou-zely k životu. Na nohou se udržel jen proto, že ho Duncan podpíral.

"Dejte mi meč," procedil přes zaťaté zuby. "Potřebuju meč. Chci si s někým cosi vyřídit."

"Meč nemám," povzdechl si Duncan sklesle. "Poslední cheysulijský meč byl ten Haleův. A o ten jsi, milý principi, při-šel v boji."

Carillon při té jemné výtce ještě víc pobledl. "Ale když já za to nemohl! Thorne mě přemohl a meč mi vzal!" Prin-cova zsinala tvář se zachmuřila. "Zabiju toho chlapa! Spou-tal mě řetězy jak zvíře a zacházel se mnou jako s posledním ubožákem! Přinutili mě dívat se na popravu mých mužů a Thorne se tomu všemu jenom smál." Zvolna se nadechl. "Ale to nejhorší se mě vlastně netýká. Jde o toho chlapce. Už jenom kvůli němu, ale i kvůli ostatním musí Thorne se-jít mou rukou!"

Alix přistoupila blíž. "Carillone, viděla jsem toho chlapce zblízka. Je Cheysuli?"

Carillon si povzdechl. "Možné to je. Barva pleti by tomu odpovídala. Ale na moji otázku tvrdil, že ne. Báł se. Myslím, že nejspíš bude nemanželským dítětem nějaké cheysulijské ženy. Tvrdí, že vyrůstal v homanaské rodině, v péči pės-tounů." Znovu se podíval na Duncana. "Když nemáš meč, vlkodlaku, půjč mi alespoň nůž."

Duncan přimhouřil oči. "Mám vlastní jméno, princátko. Uděláš dobře, když ho budeš užívat. Přiměl jsem své bo-jovníky, aby přišli a osvobodili tě, třebaže jsme měli namí-řeno do homanaského královského města. A mám ten do-jem, že my dva nejsme nepřátelé. Odedneška nás spojuje mnohé, pane." Duncan věnoval principi nezúčastněný po-hled. "Jestliže si chceš vysloužit úctu mezi Cheysulii - a to budeš muset, pokud chceš, aby království Homanaské vzkvétalo - pak uděláš nejlépe, když si svoji nenávisť ne-chaš pro Ihlinijské."

Alix se bála, že se ti dva do sebe nakonec pustí. Carillon provrtával Duncana nenávistnými pohledy a Duncan se ani nesnažil hledat jiná než ostrá slova.

Nakonec jim položila ruce na ramena. "Pojďte, vy dva ko-houti. Měli bychom odtud rychle odejít." Duncan se však k odchodu neměl, proto mu záměrně zaťala nehty do ho-lého ramene. "Cheysul, zapomněl jsi snad, že pod srdcem nosím tvého syna? Pojďme pryč!"

To oba vzpamatovalo. Carillon sice vrávorál, ale přesto předstíral, že to nic není. Duncan ho popadl za paži a spo-lečně vykročili. Druhou rukou však svíral Alixino zápěstí. Doslova ji za sebou vlekl.

Spokojeně se usmála. Nechala se vléct. Těšilo ji, že do-sáhla svého.

Kapitola sedmá

Duncan si vybral jednoho z atvijských koní a pomohl Carillonovi do sedla. Princ mlčky trpěl. V obličeji se mu ne-pohnul ani sval. Alix však cítila, jak moc ho bolí každický kousíček zmučeného těla. Tíše přihlížela, jak se zoufale drží v sedle a oteklýma, nedokrvenýma rukama se chápe otěží.

Duncan se k ní obrátil. "Pojedeš za ním, cheysula."

Carillon se nesouhlasně podíval. "Nepotřebuji ženu, aby mě musela držet v sedle, vlkodlaku."

"Tato žena se zasloužila o tvoje vysvobození, princátko," opáčil Duncan. "A pokud jde o to, abys nespadl z koně, to už je tvoje starost. Záleží mi jenom na Alix a na zdraví je-jího dítěte."

Carillon chtěl ještě něco odmluvit, ale nakonec si to roz-myslel.

Alix však zavrtěla hlavou. "Pojedu s tebou, Duncane."

"Ostatní odtud už zmizeli v podobách lir," pronesl Duncan nevzrušeně. "Půjdu pěšky a povedu koně. Možná si to ještě neuvědomuješ, ale určitě už na tebe doléhá únava. Vy-razíme, Alix."

Po těchto slovech se jí opravdu roztrásla kolena. Třebaže by nejraději odmítla, nakonec souhlasila. Mlčky strpěla, aby ji vysadil na koně, a pevně se chytila Carillonova pasu.

"Kam máme namířeno?" zeptal se princ.

"Ne příliš daleko. Asi tak dvě míle odtud." Duncan popadl koně za uzdu a vykročil. "Pojďme. Jakmile se odtud dosta-neme, zařídím, abys netrpěl."

Duncan je vyvedl z otevřené pláně do přítmí hustého lesa. Pohyboval se tak tíše, že Alix slyšela pouze dusot koňských kopyt na lesní půdě. Tu a tam zahlédla nějaké zvíře, které se prosnýklo kolem. Pochopila, že lir spolu s bojovníky za-jíšťují svému náčelníkovi a jeho dvěma svěřencům ochranu. Byl to pro ni příjemný pocit bezpečí.

Konečně vyvedl Duncan koně na mýtinku skrytou před nezvanými pohledy. Alix sklouzla z koně. Nedbala na

Duncanovy nesouhlasné poznámky. Ustoupila a počkala, až po-může Carillonovi dolů.

"Budu zase v pořádku," pronesl princ úsečně.

Duncan ho pevně držel za paži, aby se neskácel k zemi. "To není hanba, když potřebuješ pomoc po tom, cos tak dlouho seděl v železech." Zadíval se Carillonovi do očí. "Od-mítáš výhradně cheysulijskou pomoc?"

Alix si utrápeně povzdechla a odhodila si vlasy z tváře. "Musíte pořád jeden druhého popichovat a dokazovat si svou hrdost a domýšlivost?" zeptala se. "Copak nedokážete za-pomenout, že každý patříte k jinému národu, a nemůžete se chovat jako chlapi?"

Carillon se zamračil. Po chvíli cosi ve výrazu jeho tváře povolilo. Dokonce se pousmál a podíval se na Duncana.

"Tuto noc jsi mi prokázal věrnou službu. Nemám právo tě dál provokovat."

I Duncan se usmál a ukázal na padlý kmen. "Pojď, princ. Pokusím se dostat tě z nejhoršího."

Alix šla za nimi, když zamířili k vyhlédnutému kmeni. Princ si na něj opatrně sedl a potom ulehl. Občas si po-vzdechl, když mu překážela nějaká větev.

"Rozdělej oheň, cheysula," nařídil tiše Duncan, který me-zitím poklekl vedle prince.

Alix se zmocnil neklid. "Tak blízko atvijského tábora?"

"Nemáme jinou možnost, Alix. Dnes v noci by Carillon daleko nedošel."

Alix jen nerada splnila jeho příkaz. Složila kameny do kruhu a zapálila ohníček. Přikládala na něj drobné větvičky a úlomky. Když vzhledla, zjistila, že všude kolem jsou ostatní bojovníci.

Plameny olízly kousky dřeva a vzplály. Ozářily mýtinu tančícím, mihotavým světlem. Alix si povšimla zachmuře-ných tváří mužů i jasných žlutých očí. Znovu si připomněla, že i ona vládne uměním, kterým kdysi bohové Cheysulie ob-dařili. Lir, ať už čtyřnohá nebo ptačí stvoření, čekala mlčky po boku svých bojovníků.

Cai? oslovila Alix jestřába.

Na nejbližším stromě zašuměla křídla. Tady jsem, liren.

Nakonec se mi podařilo provést to, co jsem si předsevzala.

Já vím, liren, řekl pták. Jsi Cheysuli se vším všudy.

Alix se usmála. Vážím si tvé poklony, Cai.

Nebývalo to vždycky tak, že, liren?

Alix si povzdechla a přiklekla k ohni. Pozorovala Duncana po Carillonově boku. Tehdy jsem byla pošetilá, Cai, a ne-schopná přijmout radu.

Hodně ses naučila, přikývl pták. Ale pořád ještě je toho spousta před tebou.

Alix se zahleděla ke stromu ve snaze rozlišit mezi větvemi ptačí siluetu. Jak to myslíš?

Časem to sama pochopíš.

Carillonův přidušený výkřik odvrátil její pozornost od jestřába. Všimla si, že Duncan hýbe princovi rukama bez ohledu na to, že mu působí bolest. "Nemůžeš mi dát po-koj?" procedil princ přes zařáté zuby. "Časem se to zahojí."

"Musím zjistit, jak na tom jsi, princ, bez ohledu na bo-lest. Železo dokáže svalstvo nejen poškodit, ale i připravit tvé paže o poslední zbytek síly. A ty, princ, budeš zase chtít vládnout mečem, že?"

"Jen co to dokážu, vrazím ho do Thorneova ďábelského srdce."

Alix vytřeštila oči, když zahlédla Finna, který ze tmy vstoupil do osvětleného kruhu. Po boku mu klusal Storr.

"Jaký meč k tomu použiješ, princátko?" zeptal se. "O ten, který můj jehan daroval Mujharovi, jsi přece přišel?"

Carillon silně zrudl. "Přiznávám."

Finn pozvedl obočí. "Čekal jsem od tebe aspoň omluvu a projev lítosti. Překvapuješ mě."

"To počká," usadil ho Duncan přísně.

Finn přistoupil blíž a ze zad shodil kožený vak. V záři ohně se zaleskl zlatý jilec meče s třpytivým krvavým rubínem.

Pozvedl jej proti světlu. "Haleův meč je určen pouze je-dinému muži, Carillone. Nemohu s jistotou tvrdit, že tím mužem jsi právě ty, ale pokud ano, pak bys na něj měl dá-vat větší pozor. Je to už podruhé, cos přišel o meč mého jehan. Příště bys už takové štěstí mít nemusel."

Carillon mlčel, zatímco Finn položil meč v pochvě na zem. Princ se nijak neměl k tomu, aby si jej vzal.

"Pokud mi pořád jen házíš klacky pod nohy," spustil, "proč ti tolik záleží na tom, abych měl ten meč já? U tebe by se uplatnil mnohem lépe."

Finn se ošil a rukou přešel po noži. "Cheysulijský bojov-ník meč nenosí. Ani já nejsem výjimka."

Carillon si meč položil na kolena a upřeně se zahleděl na homanaského lvička na jilci. Pak podlehl bolesti a vyčer-pání. Usnul. Ve spánku pevně tiskl meč k sobě.

Alix hleděla do jeho zhmožděné, vychrtlé tváře a náhle silně zatoužila, aby se vrátily dny, kdy se jen setkávali v le-sích poblíž Torrinova hospodářství. Pryč byly princovy drahé šaty; namísto toho byl oblečen v ušpiněných a potrhaných kožených kalhotách a drátěné košili, zrezivělé a zmazané od krve. Postrádal rovněž pás k zavěšení meče a vlasy po několikátýdenním věznění připomínaly vrabčí hnízdo, jak byly rozježené a zcuchané. Jediné, co zůstávalo beze změny, byl rubínový pečetní prsten na pravém ukazováčku a rozhodný výraz ve tváři, který ho neopouštěl ani ve spánku.

Povzdechla si a pocítila prázdnotu. Pochopila, že Carillonova tahlmorra ji od něj opět o hodně vzdálila.

Duncan vstal, otočil se k ní a pozorně si ji prohlédl. Così jí napovědělo, že jí dokáže číst z tváře. Na okamžik v něm opět viděla udatného cheysulijského bojovníka, který ji proti její vůli přinutil stát se jedním z vlkodlaků.

Pocit pominul, a ona vnímala opět všechno jako dřív.

Vždyť je to Duncan, připomněla si. Duncan...

Tahle slova ji úplně stačila.

Přistoupil těsně k ní a pomohl jí vstát. Cítila sílu v jeho pažích a užasla, že, ona, prostá venkovská dívka, teď sdílí s tímto mužem stan v Pevnosti, když klidně mohl mít jinou.

"Pojď se mnou," vyzval ji tiše a odváděl ji z mýtiny do přilehlého lesa.

Vyhledal omšelý pařez. Posadil ji a sám se postavil nad ní. Ve tmě mu do obličeje neviděla.

"Duncane?"

"Nechci ti vyčítat, cos provedla. Rozhodla ses pro to, a taky jsi to udělala." Pokrčil rameny. "Udělal by to nejspíš každý."

Alix hleděla k zemi. Bála se jeho hněvu. Duncan se dokázal hněvat hůř než kdokoli jiný.

"Chápu, žeš to udělala na základě hlubokého přesvědčení, tak hlubokého, že ho nešlo potlačit," pokračoval tichým hlasem. "Viš, že bych se pro tebe bez váhání obětoval, stejně tak i Finn, a udělali by to i ostatní moji bojovníci."

Po chvíli se odvážíla vzhlednout. Nervózně si olízla rty. "Jestli se na mě chceš zlobit, Duncane, neváhej. Nechci čekat celou noc."

Z jeho tváře skryté ve stínu stejně nic nevyčetla. Hlas ji však překvapil. "Nezlobím se na tebe. To, co jsi udělala, není nic špatného - i když je to nezodpovědné."

Podivila se. "Nezodpovědné?"

Duncan si povzdechl a udělal krok vpřed. Dopadl na něj svazek měsíčních paprsků, který se prodral mezi stromy.

Povšimla si jeho úsměvu a vřelého pohledu. Majetnický jí položil ruce na ramena.

"Zapomněla jsi snad na dítě? A co tvé schopnosti, které se k nám skrze tvé dítě vrátí?"

"Duncane..."

"Nechci riskovat, že bys porodila příliš brzy. Časný porod žena nemusí přežít. A nechci ani riskovat život našeho syna, který si zaslouží, aby vyrostl v dobrého bojovníka. Alix, přijala jsi podobu lir, a přitom čekáš dítě. Napadlo tě, že by sis mohla ublížit?"

Instinktivně si sáhla na břicho. Vyděsila ji ta slova.

"Duncane - že to není pravda? Že o něj nepřijdu?"

Pohládl ji po hlavě. "Snad mu to neublíží, cheysula, ale ani mu to neprospěje. Proč je nutné tu ubohou dušičku přetvářet do jiných podob, když sama ještě o sobě nemá řádnou povědomost?"

Alix si pevně stlačila břicho. "Duncane!"

S povzdechem jí pomohl vstát a objal ji. Natočila k němu tvář.

"Neřekl jsem ti to proto, Alix, abych tě vyděsil. Jen chci, abys o tom přemýšlela."

Přitiskla se k němu. "Myslela jsem na to, Duncane... a trápí mě obavy!"

"To dítě je Cheysuli, maličká, a má v sobě Starou krev. Myslím, že to všechno přestojí."

Odtáhla se. "Ale co když jsem mu opravdu ublížila? Co když nebude v pořádku?"

Duncan cosi zahučel a znovu ji k sobě přivinul. "Neměl jsem ti to říkat. Neměl jsem ti s tím plést hlavu."

"Udělals dobře," pronesla pevně. Všeru se snažila zjistit, jak se tváří. "Byla jsem pošetilá... jak už jsi řekl."

"Přiznala bys to před Carillonem, kterého jsi vysvobodila ze zajetí?"

"Tys ho dostal na svobodu."

"Kdybys s tím sama nezačala, pak bych do atvijského ležení nikdy nevšel. Původně jsem měl namířeno do Mujhary."

Alix si povzdechla. Znovu se jí zmocnily obavy. "Takže teď mě už opravdu pošleš zpátky? Zakážeš mi doprovázet tě do královského města a poručíš mi čekat v Pevnosti?"

Tichounce se zasmál. "Proč jen nemůžeš být jako ostatní ženy? Proč musíš běhat v mužských šatech, a dokonce v mých vlastních šatech, jak vidím, a hrát si na bojovníka?"

Alix pokrčila nos. "Co ti na to mám říct? Jsem už taková."

Přikývl. "Všiml jsem si. Není to zas až tak nemilé, zvláště v těchto podmínkách. Pokud jde o Mujharu, budeš muset jet s námi. Nedovolím ti už přijímat podoby lir, a zpátky do Pevnosti samotná jít nemůžeš. A já nemám nikoho, koho bych mohl postrádat, aby na tebe dohlédl." Rezignovaně pokrčil rameny. "Proto pojedíš s námi."

Alix dlouho mlčela. Pak ho objala. "Nevím, jestli se mám radovat, nebo ne. V Pevnosti bych šťastná nebyla, strachovala bych se, ale stejně tak nebudu šťastná ani v Shaineově městě, až se budu muset dívat, jak riskuješ svůj život."

Uhladil jí vlasy. "To už není Shaineovo město, maličká. Kdysi bývalo cheysulijské. Pouze jdeme dobýt to, co nám kdysi patřilo."

Vzhledla. "Duncane... pokud Cheysuliové nevrátí trůn Homanaským, pak bys na něj usedl ty jako Mujhar?"

Usmál se. "Jsem náčelník, cheysula. To stačí."

Srdce se jí sevřelo. "Ale tím by ses připravil..."

V měsíčním svitu se mu zaleskly oči. "O něco bych se možná připravil, ale získal jsem už mnohem víc."

"Duncane..."

"Tiše, cheysula. Nadešel čas, abys poskytla svému dítěti klid."

S povzdechem se nechala odvést do nočního tábora.

Nejsem svému muži dobrou ženou, pomyslela si hořce.

Cai schovaný v temnotách však přispěchal s ujištěním: Liren... tys jediná pravá pro takového muže.

Alix se přitiskla blíž k manželovi a přála si, aby Cai měl pravdu.

KNIHA IV

BOJOVNICE

Kapitola první

"Odmítám cheysulijské čáry," oznámil Carillon ráno.

Zpřímá se opřel o kmen padlého stromu a ruce zkřížil na meči, který mu vrátil Finn. Cheysulijští bojovníci ho mlčky pozorovali. Jejich mlčení znamenalo nesouhlas.

Alix pohlédla na princovu tvář plnou vzdoru. "Carillone," řekla tiše.

Obrátil se k ní. "Alix, tyhle čáry zavání ďáblem. Nepopírám, že i ty na tom máš svůj podíl, ale tebe aspoň znám. Tys nikdy neměla v úmyslu zničit budoucího homanaského krále."

"My taky ne," opáčil Duncan bezbarvě. Povzdechl si. "Ne-musíš mi věřit, ale Cheysuliové nikdy neměli zásluku na vy-soká postavení po boku homanaského krále. A nestojíme o to přít se s tebou."

Finn stál stranou od ostatních. Pokřiveně se usmál. "Mám dojem, že jsi to ty, kdo se chce přít."

Carillon sevřel rty. "Jde mi jen o to, aby se mi podařilo proniknout do Mujhary a osvobodit město z područí ihlinijských ďáblů. A taky ho zbavit Bellama, krále solindského." Stiskl meč, až mu klouby na prstech zbělely.

"Bez naší pomoci se tam nedostaneš," namítl Finn stručně. "Vzpomeň si na uplynulou noc, kdy ses dostal ven z ležení jedině díky našim schopnostem, kterými nás obda-řili bohové."

"To, že jste sáhli po kouzlech, abyste osvobodili svého bu-doucího pána, je jedna věc," odsekl princ. "A druhá věc je uplatňování podobných čarů na mé osobě."

Finn se opovržlivě ušklíbl. "Jen se na něj podívejte, jak rychle se prohlásil naším pánem! Není to ani pár měsíců, co jsme tě lapili, princátko, a přiměli tě k poslušnosti. Pročpak jsme už tenkrát nepoužili naše čáry? Nebo za tím vězí tvoje povýšené chování způsobené tím, že Fergus, princ homanaský, už není mezi živými?"

"Rujho," napomenul Duncan Finna tiše.

Carillon však umíněně vrtěl hlavou. "Jen ho nech, ať mluví. Během války jsem poznal hodně lidí a zjistil jsem, že člověk musí v jistých situacích brát ohled především na sebe. Mujharovi jsem dost dlouho trpěl, jak mnou manipu-loval, ale s tím je konec. Mého otce zabili Atvijští, a proto nadešel čas, abych dokončil, co on začal." Carillon se lehce pousmál. Nebyl to veselý úsměv. "Možná se ti to nebude lí-bit, vlkodlaku, ale jednou se stanu homanaským králem. Ra-ději by sis měl pomalu zvykat."

Finn ztuhl a tvář mu zbrunátněla. Žlutý přísvit v očích ustoupil temnému hněvu. Alix se zatvářila potěšeně. Podí-vala se mu do očí a ani neskrývala, co si myslí, což ho po-chopitelně rozlítlo ještě víc. Otočil se a vykročil od hloučku bojovníků.

Duncan, se založenýma rukama a pohodlně nataženýma nohama, obdařil Carillona ironickým úsměvem. "Můj princí a pane, dost možná se staneš naším lenním pánem, ale na jednom trvám: v tomto stavu do Mujhary nedorazíš. Prostě bys tu cestu nepřežil."

Carillon se dlaní opřel o zem a pokusil se vstát. Alix po-tlačila nutkání pomoci mu. Pochopila, že tím by mu nijak neprospěla. Carillon se konečně narovnal; byl vyšší než ostatní Cheysuliové, třebaže ani v jejich národě nebývali muži nijak malí. Pod košili se mu rýsovaly pevné svaly. Jen podle očí se dalo usoudit, jak nezměrné úsilí vynakládá, aby před nimi dokázal bez zakolísání stát.

"Kdybych nedojel do mého města, pak bych je pochopi-telně nemohl ochránit před intrikami Ihlinijských."

"Carillone," zaprosila Alix, "nebude to bolet. Naopak, po-sílí tě to."

Dlouze se jí zadíval do očí a natáhl levou ruku. Úzký rukáv jeho košile se vyhrnul a odhalil pohled na hluboké mokvající rány způsobené těsnými pouty.

"Je mi jedno, jak moc by to bolelo, Alix. Nenačil jsem se snad snášet bolest?"

Dlaň jí položil na rameno, jako by ji chtěl umlčet. Alix toužila rozptýlit princovu hořkost, ale nakonec to vzdala. Z toho, co říkal Duncan, pochopila, že její slova v žádném případě nepřimějí Carillona, aby změnil svůj postoj. Ale Duncan se o to přesto znovu pokusil.

"Homanaské království bojuje o záchranu," pravil suše. "Předpokládám, že to chápeš. Není lehké si něco takového připustit, zvlášt' když jsi princ a jednoho dne usedneš na krá-lovský trůn. Prostě to pochopit musíš. Cheysuliové už jed-nou podcenili význam proroctví a krutě na to doplácejí. Po-kud ho podceňuješ i ty, budeš trpět."

"Nepatřím mezi Cheysulie," odsekl princ. "Vlkodlačí pro-roctví nedokáže předvídat osudy Homanaských. A já v něm nemám žádné místo."

"Kdoví?" opáčil Duncan zamyšleně. "To netuší nikdo. Mu-síš nechat všemu volný průběh, abys přežil. Toto proroctví předvídá, co se stane s tebou, můj princí, třebaže jsi homanaského původu. Předpokládám, že právě ty jsi ten Mujhar, o němž proroctví hovoří - ten, který ukončí qu'mahlin, v zemi zavládne mír a našemu národu se vrátí důstojnost." Duncan si povzdechl, když se Carillon nevěřicně zama-řil. "Proroctví změnit nelze. Je však možné zasáhnout proti temným silám Ihlinijských."

"Nechtěj mi namluvit, že to, co se má stát, bylo kdysi předpovězeno!" křikl Carillon. "Co třeba smrt mého otce?"

"Muž zemře dřív, než jeho syn se stane celým mužem...," odříkal Duncan nevzrušeně pasáž z proroctví, "...a homa-naský trůn se vrátí zpět do cheysulijských rukou."

Alix shledala, že Carillon se tváří zahořkle a odmítavě. "Do cheysulijských rukou?" zeptal se zmateně. "Troufáš si tvrdit, že homanaský trůn bude uchvácen vlkodlaky?"

Alix se postavila mezi ně v obavách, že stačí ještě pár slov a bude zle. Zlehka se dotkla Carillonovy ruky spočívající na meči.

"Slyšela jsem, že kdysi dávno tato země opravdu patřila Cheysulium," řekla opatrně. "Homanaští přišli až dlouho po nich. A byli to Cheysuliové, kteří jim jako svým nástupcům trůn postoupili. Duncan rozhodně nemá v úmyslu upírat ti tvoje právo. Chtěl jen říct, že ty dosedneš na trůn ještě před příchodem cheysulijského Mujhara." Alix se zvolna nadech-la. "Carillone, nemohli bychom místo dvou národů vystu-povat jako jeden jediný národ?"

"Ty budeš vládnout v Mujhaře, princí," dodal Duncan klidně, "ale jen za předpokladu, že tě tam dostaneme."

Carillon mlčel. Alix se usmála a tiše dodala: "Nedovolím, aby ti ublížili. Slubuji ti to."

Volnou rukou ji pohládl po tváři a něžně ji uchopil za bradu. "Pak tedy svůj osud odevzdávám do tvých rukou."
"Není třeba," namítla Alix tiše. "Ty už máš svůj osud. Tahlmorra."

Do Mujhary pronikli Cheysuliové pod rouškou noci. Carillon se podrobil kouzelnému rituálu, při němž mu země navrátila tělesnou sílu a do jeho žil vlila energii. Cestoval na koni, kterého mu Duncan vybral v atvjijském ležení. Alix se-děla na koni za Duncanem. Zděšeně zírala na zkázu kolem.

Královské město leželo celé v rozvalinách. Jeho třeptí-vá nádhera se pod opakovanými nájezdy ihlinijských čaro-dějů ocitla v troskách. Rozvrácené stěny znesvětil oheň a vzal život stavbám, které postavily před dávnými časy ruce Cheysuliů. Mnoho sídel bylo ztraceno nenávratně; další pak nejevily známky obydlí. Polorozpadlá křídla paláců hle-děla na ulici vytloučenými okny. Jako by je oslepila čísi ob-rovská ruka.

Alix se zachvěla a přitiskla se blíž k Duncanovi. Tu a tam se v šeru kdosi prosmýkl ve snaze vyhnout se jim, jako by se obával pomsty Ihlinijských. Alix toužila promluvit, ale selhal jí hlas.

Mujharo... plakala v duchu.

Všimla si, že Carillon sedí strnule v sedle, cheysulijský meč připjatý ke koženému pásu. Také on se rozhlížel a jeho nehybná tvář připomínala kamennou masku. Oči však ne.

Duncan zarazil koně a počkal, až ho ostatní bojovníci v úzké uličce dostihli. Všichni zaraženě mlčeli.

"Dorazili jsme příliš pozdě, abychom město uchránili před Ihlinijskými," poznamenal. "Musíme se tedy zaměřit aspoň na královský palác. Jestliže padne i toto místo, padne celé království."

Carillon v sedle nadskočil. "Palác nepřátelé nedobyli po celá staletí, vlkodlaku. Nepodaří se to ani Ihlinijským s je-jich černou magií."

Duncan ztěžka pozvedl ruku a ukázal k dohořívajícím roz-valinám kdysi honosného paláce. "Vzduchem se šíří pach smrti, princí. Záleží snad na tom, zda nakonec uspějí čaro-dějové, anebo obyčejní smrtelníci?"

Carillon se nasupil. "Co tím myslíš?"

"Chci jen říct, že pokud budeš podobně jako Shaine tvrdo-hlavě přesvědčen, že královský palác je nedobytný, jsi stejně pošetilý jako on." Trpce se usmál. "Carillone, můj národ se kdysi také choval přezíravě, když se domníval, že navždy bude neochvějně stát po boku Homanaských a věrně jim sloužit. Vidíš přece, jak pošetilá to byla víra: Tynstar je velmi mocný. Pokud má být sídlo homanaských králů dobyto, pak to budou Ihlinijští, kteří uspějí. Každý palác lze totiž něja-kým způsobem dobýt."

Princův pohled se zatvrdil. "Nepopírám, že ti ďáblové vládnou kouzelnými kejklemi, neberu jim jejich sílu. Je-nom vycházím z toho, co Mujhar dokázal až dosud. Tíží mě představa krále, že síla celého království závisí pouze na něm samotném." Sevřel rty. "Nepodobám se však při-liš svému strýci, aspoň myslím. Ale udělám všechno, co bude v mých silách, abych zabránil Bellamovi uchvátit krá-lovský trůn."

Finnův kůň klopýtal po dláždění pokrytém vrstvou popela.

Za ním se zvedala oblaka šedivého prachu. Finn měl ruku neustále ve střehu na rukojeti nože. "Tady už nic nezmů-žeme, rujho. Odved' nás ke královskému paláci."

Alix si povšimla Duncanova tichého povzdechu. Pak se však napřímil a kývl. "Naše činy možná ovlivní budoucnost národa Cheysuliů." Zpřímá se podíval na Carillona. "Oprav-du si pořád ještě myslíš, že jsme tak zkažení, jak Mujhar tvrdí, princí?"

Carillon tasil meč. Ve svitu měsíce a skomírajících pla-menů spálenišť se rubín rudě zablýskl.

"Už jsem ti řekl, že na mé mínění si musíš počkat, až budu Mujharem, vlkodlaku. A Shaine pořád ještě žije." Princův křečovitý úsměv poněkud změkl. "Dnes v noci tvoji pomoc uvítám."

Finn se uchechtl. "Přesně tohle jsem od tebe čekal. Takže, princátko, ukaž už konečně, jak se urozený homanaský pán bije za blaho své země!"

"Bojuji, jak umím, vlkodlaku. Však uvidíš."

Duncan trhl otěžemi. "Dál pojedeme každý zvlášť," po-ručil tiše. "Je to cheysulijský zvyk pro případ, kdyby nás chtěli napadnout."

Alix sledovala, jak se bojovníci vytráceli do tmy. Po chvíli zůstali jen ona s Duncanem a Carillonem.

Z temné noci se vyloupil Finn na koni. "Duncane, nade-šla chvíle, na kterou jsi tak dlouho čekal," zahučel temně.

Alix svrátila čelo. "Co tím myslíš?"

Finn upřeně hleděl na bratra. "Duncan nás vždycky va-roval před bezhlavým oplácením za qu'mahlin. To Duncan přesvědčil Velkou radu, abychom se uchýlili do lesů Ellaského království a odtud odráželi nájezdy Shaineových ozbrojenců a přísluhovačů." Zle mu blýsklo v očích. "Ty zřejmě nevíš, mei jha, co znamená bojovat na cheysulijské straně. S Duncanovým požeňmáním teď pobijeme mnohé z těch, kteří nám usilují o životy."

"Prorocví nehovoří o celkové zkáze, Finne," opáčil Duncan. "Mluví o konečném míru mezi znesvářenými zeměmi a národy. Proč by to nemohlo začít zrovna v našem království?"

"Co nevidět bude Shaine jásat nad našimi mrtvými těly."

"Shaine nás opravdu uvidí, rujho, ale ne mrtvé." Duncan pobídl koně. "Přidáš se k nám?"

"Ne." Potáhl za otěže. "Jdu do toho na vlastní pěst, Dun-cane, jako vždycky." Očima šlehl po Alix. "Jsi hloupá žen-ská, mei jha. Mělas zůstat v Pevnosti a počkat tam s ostat-ními."

"Nevydržela bych tam," šeptla.

Finn na ni chvíli zachmuřeně hleděl, pak se otočil a sply-nul s okolní tmou. Stříbřitý vlk mu tiše klusal po boku.

Alix objala Duncana, a když projížděli ulicemi, přitiskla se k němu. "Mám strach, Duncane."

"To není nic, zač by ses měla stydět."

S povzdechem si opřela čelo o Duncanovo rameno. "Ne-mluv se mnou jako náčelník, Duncane. Nemám náladu na

takové řeči."

Carillon, který s nimi držel krok, se na Alix usmál. "Byla jsi snad někdy ochotná poslouchat? Nemyslím. Protože pak bys tu nebyla a netrápila by ses obavami."

Nesouhlasně se zamračila.

Ulice, kterými projížděli, se jí nezdály povědomé, a do-konce i Duncan musel nakonec jet ve stopách Carillona, který znal město lépe než kdokoli jiný. Seděl tiše na koni, ale Alix neuniklo, jak je nervózní.

Duncan zarazil koně u prostorné stáje vedle opuštěného stavení. Alix nechápavě vzhledla. Sklouzl ze sedla a otočil se, aby jí pomohl. Mlčky mu pohlédla do tváře. Chtěla se ze-ptat, ale Duncan ji jemně položil prst na rty. "Nechám tě tady, cheysula. Cesta dál je pro tebe nebezpečná. Už tak jsi riskovala až dost. Nechci, abys padla do rukou nepřátel."

"Ty mě tu necháš?"

"Ano. Ulice je prázdná, domy opuštěné. Tady budeš v bez-pečí, když mě poslechněš."

Alix pohlédla Duncanovi krátce přes rameno a v měsíčním svitu spatřila Carillonovu siluetu. Zastavil koně skoro až na konci ulice, aby jim poskytl soukromí.

"Takže zas musím čekat a ani nebudu vědět, co se s tebou děje," postěžovala si. "Bude to stejné jako v Pevnosti."

Majetnický ji objal v pase. "Alix, chápu tvé obavy. Ale na tvém místě bych nikam nechodil. Nemůžu tě mít s sebou, když jdu do boje. Nedokázal bych se plně soustředit, a to je pro bojovníka nebezpečné."

"Zůstanu tu sama?" šeptla.

"Nechám tě tu s Caiem. Nebudeš tu úplně sama." Pohla-dil ji po rozčuchaných vlasech. "Cheysula, slib mi, že mě poslechněš."

"Duncane, ale jak to tu vydržím? Necháš mě tu uprostřed dobytého města a poradiš mi, abych se nebála. To je kruté, trápíš mě tím."

Duncan zaslechl vracejícího se Carillona. Povzdechl si. Alix odvedl do jednoho z pobořených domů. Než se zmožila na odpor, vysadil ji na polorozvalenou zeď.

"Tady zůstaneš, spolu s Caiem."

"Ale vždyť bez svého lir se nedokážeš proměnit, namítla."

"Beztak jsou všude kolem Ihlinijští. Nesvedl bych to."

"Duncane..."

"Vrátím se pro tebe, hned jak to skončí."

Obestřela ji úzkost. "Cheysul..."

"To je tahlmorra, maličká," řekl rozhodně a zanechal ji ve tmě.

Kapitola druhá

Alix se vztekle brodila troskami domu. Dlouho se jí nedařilo rozpoznat, kde vlastně je. Samou zlostí se v ní všechno jen vařilo. Konečně se zastavila. Rozhlédla se. Prázdnost na ni doléhala tak silně, že by se nejraději roz-křičela. Náhle pochopila, že to není okolí, co ji tak deptá, ale pocit vlastní marnosti.

Pevně se objala pažemi, jako by ji mohly zahřát a ochrá-nit. Nastražila uši. V temných zákoutích šelestily krysy a tiše vzraly trámy. Zvolna zvedla oči k rozbité střeše a zahleděla se na noční oblohu posetou hvězdami.

Jsem tady, liren, pronesl Cai tiše. Jsem u tebe.

Usmála se. Těší mne to, Cai, třebaže nejsi Duncan. Nejsi otcem dítěte, které čekám.

Pták kdesi nahoře se pohnul. Nechal mě tu, aby měl jis-totu, že se ti nic nestane. Neopouštěj toto místo.

Alix se pousmála. Cai... občas zapomínám, že jsi jestřáb a myslím si, že jsi člověk.

Z trámy nad její hlavou spadl malý kamínek. Není mezi tím zas takový rozdíl, liren. To, že mám křídla a spáry, ještě neznamena, že bych nedokázal porozumět tvým obavám. Duncan je skvělý bojovník, liren, dodal Cai vřele.

"Zahynou," řekla nahlas. "Dokonce i ten nestatečnější z nich zahyne."

Jestřáb skoro jako by si povzdechl. Nepovím ti, zda tuto noc přežije, liren. Vím jen, že se vydal do boje za svou víru.

Pokud zemře, ocitnu se bez svého lir a ty bez svého cheysul. Ale on bude umírat spokojeně, s vědomím, že pro na-plnění proroctví udělal vše, co bylo v jeho silách.

"Proroctví!" vykřikla Alix a sáhla si na břicho, v němž nosila Duncanovo dítě. "Mám pocit, že je to víc než pro-kletí!"

Cai si nahoře poposedl a na podlahu dopadla další hrst kamínků. Alix mimoděk pohlédla tím směrem.

Proroctví je v souladu s tvou tahlmorra, pronesl jestřáb po chvíli tichounce. A totéž se týká mě i mého lir. Dokonce se týká i tvého dítěte.

Alix prudce zvrátila hlavu a zahleděla se na temný ptačí stín. "Cože? Chceš mi snad naznačit, že víš, co všechno nás čeká? Chceš mi namluvit, že jsme jen figurky, kterými bo-hové pohybují, jak se jim zlíbí?"

Liren, šeptl pták, my jsme tu byli před vámi. Bohové stvo-řili lir dřív než lidi. Víme tedy o mnohých věcech.

Rychle odtáhla ruce z břicha. "Nepovíš mi to tedy? Ne-povíš mi, co mne čeká?"

Nemůžu, liren. Proroctví se během času samo vyjeví. Lir nejsou oprávněni o něm hovořit předem.

"Cai!"

Ne, odvětil pták klidně.

"Ale to není spravedlivé!" rozkřikla se. "Pokud zahyne, pak mi sdělíš, že je to tahlmorra a že nemám truchlit. A když přežije, vrátí se a uvidí dítě, až se narodí, pak třeba řekneš, že právě tak se to mělo stát! Cai, význam tvých slov je mlha-vý. Vůbec se mi nelíbí, co na mě zkoušíš!"

Jestřáb dlouho mlčel. Nic na tebe nezkouším, řekl nako-nec, neboť je to vůle bohů. Jedině shar tahl dokáže vyprá-vět o tom, co bylo a co možná jednou bude.

"Není to spravedlivé," trvala Alix na svém.

Ne, souhlasil Cai, a nikdy nebude.

Alix dlouze zírala do tmy a proklínala svoji neklidnou po-vahu. Po chvíli došla ke zdi, kam ji Duncan vysadil. Bez pro-blémů se na ni vyšplhala a posadila se.

Ale ani tak nenašla klid. Duncan byl pryč a ona cítila jen prázdnotu v srdci.

"Cai," šeptla po chvíli. Hlas se jí vrátil ozvěnou ze zpus-to-šeného domu. "Nemám v úmyslu tu poslušně čekat a mlčet." Ty nikdy nemlčíš, liren.

Alix se však neusmála. "Nezůstanu tu."

Přál si to.

"A já si přeju být s ním."

Zavládlo ticho. Pak se Cai znovu pohnul a na Alix dopadla drobná sprška třísek.

Liren, jasně ti vysvětlil, co po tobě žádá.

"Mám se z toho snad zbláznit?" namítla Alix paličatě. "To by mému dítěti v žádném případě neprospělo."

Ale když odtud odejdeš, neprospěješ tím ani sobě, ani dítěti.

Zavřela oči. "Duncan mi to nakázal, protože předpoklá-dal, že se nebudu vzpírat. Ale já se vzepřu, Cai. Musím. Prostě jsem... jiná... někde uvnitř. Nedokážu jen tak ne-činně sedět a čekat, až se ke mně vrátí... jestli se vůbec vrátí."

Alix otevřela oči. Už se rozhodla. "Musím to prostě udě-lat, ptáku. Možná právě tohle je moje tahlmorra."

Velký jestřáb zamával křídly a snesl se z trámu na rozbo-řenou zeď kousek od Alix. Všimla si jeho černých očí v záři měsíčního svitu.

Liren, není možné, abych ti to zakázal. Řekl jsem ti všechno, co jsem mohl.

Alix se pousmála. "Cai, ty jsi skutečné požehnání starých bohů."

Jestřáb na ni upěl živá očka. To dítě, co nosíš pod srdcem, je také požehnání boží.

Alix sklouzla ze zdi a povytáhla si zmačkané kalhoty. "Cai, to dítě v pořádku donosím. I tohle říká moje tahlmorra."

Pták pobaveně zareagoval: Není to tak dlouho, cos přišla mezi nás, liren, a už se vyjadřuješ jako staří a zkušený shar tahl.

Alix vyšla ze stavení na opuštěnou ulici a rozhlédla se. "Možná s nimi mám něco společného, Cai. Tak co, dopro-vodíš mě?"

Jestřáb mávl křídly a vznesl se. Už letím, liren.

Alix kráčela zvolna. Napodobovala Duncanovy kradmé pohyby. Pořád myslela na nůž, který měla schovaný v botě.

Přála si, aby ho nemusela použít. Nebyla přece bo-jovník.

Cai jí tiše letěl nad hlavou. Mlčel, když procházela prázd-nými ulicemi i uličkami. Noční obloha zářila hvězdami, ale ona přesto měla pocit, že se na ni okolní domy každým oka-mžikem zřítí. Navíc cítila blízkost smrti. Nedokázala se zba-vit toho pocitu.

Tu a tam míjeli ještě doutnající pozůstatky domů, ještě žhnoucí rozvaliny. Ztěžka polkla, když pomyslela na Tynstara a to, jak drasticky s ní mohl naložit. Když prochá-zela kolem sutí a zničených obydlí, zmocnila se jí neblahá předtucha. Pravou ruku si instinktivně přitiskla na břicho. Strnula. Ze stínu ulice se vyloupl stín. Zaslechla zlé syčení. Rychle se přitiskla k nejbližší zdi v naději, že najde ochranu. Pak si všimla, že je to jen kočka se zježenou srstí a se vztyčenýma ušima, kterou cosi vyděsilo. Chvilí ještě zůstala u zdi, s očima pevně zavřenýma. Snažila zklidnit bušící srdce. Cai kroužící vysoko nad její hlavou, jí dal najevo, že je s ní.

Odstoupila ode zdi a znovu vykročila. Výdechla si. Ve vyschlém hrdle jí zachřelo. Po několika krocích se zasta-vila, sehnula se a vytáhla z boty nůž. Tiskla rukojeť a cí-tila, jak se jí vrací ztracená sebedůvěra. Tiše pokračovala v cestě. Vrat' se raději, zaprosil Cai. Počkej na mého lir, jak si přál.

Ne, odsekla v duchu.

Liren...

"Ne."

Alix nelitovala svého rozhodnutí. Dobře si pamatovala, jak zle jí bylo, než se vydala do ulic. Samozřejmě ji pronásle-dovaly obavy, co všechno by se jí mohlo stát. Ale daleko víc jí děsilo, co všechno může potkat Duncana. Mnohem raději by byla s ním.

Na dláždění o kus dál zarachotil kamínek. Alix vklouzla do výklenku nejbližších dveří, s nožem přitisknutým k hrudi. Po nerovném povrchu se rozběhl další kamínek a zasta-vil se v těsné blízkosti její nohy. Pohlédla směrem, odkud se přikutá-lel. Spatřila tichou postavu. Kráčela ulicí.

Muže vysoké postavy halil plášť s kapucí. Pohyboval se s hravou elegancí zkušeného bojovníka. Stejně tak směle si vykračovali i Cheysuliové, kteří zvládali umění přebírat podo-by lir. Zprvu si skoro myslela, že ten muž je Cheysuli, ale pak si uvědomila, že nikdo z bojovníků, kteří přišli bojovat do Mujhary, neměl na sobě podobný plášť. Zatajila dech a čekala.

Muž prošel kolem, napůl schován v záhybech tmavého pláště. Opodál její skryše se náhle zastavil. Děsila se, že ji objeví. Muž pozvedl ruku a stáhl si kapuci. Alix měla pocit, že o ní ví, a čekala, kdy ji osloví.

Mlčel však. Pohlédl k obloze. Zpozoroval kroužícího jest-řába a pousmál se. Pak pokračoval v cestě.

Alix počkala, až zmizí. Pak vyběhla z úkrytu a spěchala dál. Bála se, aby se třeba nevrátil. Když zaslechla Caiův hlas, měla náhle dojem, že jí cosi brání mluvit s ním. Zavolala na něj tedy silněji a oddechla si teprve, když se pták znovu ozval.

Ten muž patřil k Ihlinijským, liren.

Alix strnula. Zamračila se. Rozmluva s Caiem ji stála mnoho námahy. K Ihlinijským?

Ano, byl to ten zakuklený muž.

Alix se zahleděla do tmy. Ale proč tě slyším?

Možná je to krví, která koluje v tvých žilách, liren. Zdá se, že na rozdíl od ostatních Cheysuliů, kteří se nemohou v takových případech domlouvat se svými lir, ty to dokážeš. Caiův stín jí přelétal právě nad hlavou. Jsi šťastná oso-ba, liren.

Alix přesto cítila, že se musí na rozhovor s jestřábem ne-bývale soustředit a že ji to nesmírně vysiluje. Vyděsila se, protože si nepřála ohrozit život svého dítěte. Přerušila roz-mluvu s Caiem a rozhodla se mlčet. Jen nerada by ublížila svému dosud nenarozenému dítěti. Zdálo se, že Cai s tím souhlasí, ale Alix se tak ocitla v ještě větší izolaci než před-tím v osamělém domě.

Připadala si ztracená. Z návštěvy Mujhary v Carillonově doprovodu si nevzpomínala, že by se proplétali spleti krivolakých uliček. Pochopila, že se vzdaluje královskému pa-láci. Vyděšená a zklamaná se obrátila a prudce vyrazila zpět. Ráda by si promluvila s Caiem; věděla, že by jí měl co říct, ale neudělala to. Nechtěla obtěžovat jestřába, pokud to ne-bude nezbytně nutné.

Kdesi v dáli se ozval dětský pláč. Přicházela blíž. Zoufalý nářek ji přímo přitahoval. Vábil ji. Dala se do klusu, pak do běhu. Bez dechu vběhla za roh a klopýtla o tělo ležící na zemi.

Byla to žena oblečená do zašpiněných a potrhanych šatů. Alix poklekla, schovala nůž a zkusmo se jí dotkla. Když ji pohlédla do vytřeštěných mrtvých očí, bodlo ji u srdce. Za-váhala, ale pak jí jemně položila prsty na víčka a zatlačila oči. Chlad mrtvého těla způsobil, že se celá zachvěla.

Znovu zaslechla ten pláč. Prudce otočila hlavu tím smě-rem a zahleděla se do tmy. Po chvíli zjistila, odkud přichází.

Vstala a tiše došla k napůl rozbořené zdi. Mezi rozvalenými kameny pod kusem rozbitých dveří leželo nahé dítě.

Zděsila se. Okamžitě po něm vztáhla ruce a pozvedla je k sobě. Byl to chlapec; prochladlý, sotva dýchal. Alix po-klekla a přivinula ho k hrudi. Zaplavila ji vlna touhy i bo-lesti. Bylo jí, jako by hýčkala vlastní dítě.

Zlehka se k němu sklonila a pohládila ho po hebké hla-vičce. Bylo mu sotva pár týdnů a bylo bezmocné jako slepý, právě narozený králík. Alix je na okamžik odložila, aby si svlékla vestu a mohla je zabalit. Přes tenkou košili pocítila noční chlad, ale nedbala na to. Vzala dítě do náruče a vy-kročila.

Když zabočila za roh, konečně zahlédla zdi královského paláce z načervenalých kamenných bloků. Tiše se tyčily v měsíčním svitu a vrhaly temné stíny do přilehlých ulic. Zhlédla rovněž solindéské a atvijské stráže všude kolem, u každé brány. Ráda by věděla, zda se Tynstarovi už poda-řilo proniknout dovnitř a předat palác Bellamovi.

Stáhla se do milosrdného stínu. Musela se rozhodnout, co dál. Toužila vyhledat Duncana. S obavami pohlédla na vrata okovaná bronzem a dostala strach, že udělala hloupost.

Kde jen jsou? ptala se zmateně. Kde jsou všichni Cheysuliové?

Dítě jí v náručí zavrnělo. Alix si ho přitiskla blíž k hrudi a zlehka mu položila rty na čeličko, aby poznalo, že je v bezpečí.

Dobře přitom věděla, že ona sama v bezpečí není.

Ohlédla se na cestu, kudy přišla. Ztuhla: uličkou se blížila zahalená postava. Ten rozevlátý krok už znala. Muž měl sice opět kapuci, takže mu do tváře neviděla, ale jeho po-hyby ho prozradily. Alix se znovu přitiskla ke zdi.

Náhle se ze stínu vyloupila další postava, těsně za zakuk-leným Ihlinijským. Alix mlčky sledovala toho muže; pohle-dem zavadila o lesklé zlaté náramky na pažích. Vyrázilo jí to dech.

"Ihlinijský!" sykl cheysulijský bojovník.

Zahalený muž se otočil. Strnul. Alix si všimla, že roz-hodil ruce, jako by chtěl naznačit své čisté úmysly. Cheysuli přistoupil blíž. Měsíční světlo zčásti ozářilo jeho tvář. "Duncan!" šeptla zděšeně a pevněji stiskla dítě. Zaslechla hlas Ihlinijského, tichý, vysoce položený, a přece zřetelný. "Snad se domluvíme. Cheysuliové se v mnohém podobají Ihlinijským. Vy máte jisté zvláštní schopnosti, a my taky. Mohli bychom je využít ve společný prospěch."

Alix zaslechla tiché Duncanovo uchechtnutí. "V ničem se nepodobáme, čaroději, ušetři si námahu zalíbit se našim bo-hům."

Ihlinijský svěsil paže. Náhle zcela nečekaně odhodil plášť na dláždění. "Pak tedy i já poslechnu hlas našich bohů, vlko-dlaku, a zbavím tuhle zemi dalšího Cheysuliho."

Rozpoutal se prudký, nelitostný boj. Alix jen zalapala po dechu, když se Duncan vrhl na Ihlinijského. Nedalo se ani pořádně rozeznat, kdo je kdo. Spatřila jen odlesk čepelí a sly-šela jejich zběsilé hekání, jak se vzájemně přetlačovali ve snaze jeden druhého zabít.

"U všech bohů," zašeptala zděšeně, "je to horší, než jsem čekala. Mnohem horší!"

Dítě znovu zaplakalo, proto je lépe zavinula. Sbírala v sobě sílu, aby mu dala najevo, že mu nic nehrozí. Myšlenkami však byla s Duncanem.

Všimla si, jak neznámý zavrával. Do levého ramene se mu zanořila čepel cheysulijského nože. Duncan, až dosud příkrčený v očekávání dalšího boje, se napřímil. Alix cítila, jak se jí po celém těle rozlévá úleva. Teprve teď si uvědomila, jak silně si přála čarodějovu smrt. Ten pocit jí šokoval. Udě-lalo se jí zle.

Ihlinijský však nepadl k zemi. Zlehka se nahrbil. Alix za-hlédla, jak pravou rukou sáhl po noži a vytrhl si jej z rány.

Duncan, teď s prázdnýma rukama, ho ostražitě sledoval.

Chcípni, Ihlinijský, modlila se v duchu a sama před se-bou se styděla za takové přání. Chcípni!

Čaroděj poklekl na koleno. Alix ve svitu měsíce jasně vi-děla široce rozkročeného Duncana, připraveného vzdorovat útočníkovi. Na jedné paži si povšimla čehosi tmavého. Po-chopila, že čarodějův nůž rovněž našel svůj cíl. Kousla se do rtu a potlačila nutkání rozběhnout se k nim.

Za Duncanovými zády se cosi ozvalo. Ohlédl se. Setmě-lou ulicí k nim kráčel solindéský voják s taseným mečem.

Cai! zaprosila Alix. Cai, udělej něco!

Jestřábova slova byla sotva rozlišitelná. Konečně ho za-slechla lépe. Liren, nejde to. Postavil se Ihlinijskému... v ta-kovém případě nemám sílu, abych zasáhl. Je to v souladu s božími zákony.

Solindeský voják Duncan bezprostředně nenapadl. Byl sice ve střenu, ale proti vlkodlackému nepříteli nezasáhl. Alix sledovala Ihlinijského, který se z kleku znovu postavil, a pochopila, že solindeský voják se snaží jen rozptýlit Duncanovu pozornost.

Její varovný výkřik zanikl, protože solindeský voják ve stejném okamžiku silně cosi křikl. Otočila se, dítě odložila na temné místo poblíž zdi a sáhla po noži ukrytém v botě. Pak se rozběhla k Ihlinijskému.

Spatřila jen, jak se Duncan křečovitě vzepřel, když se mu kolem hrdla sevřela čarodějova lesklá drátěná smyčka. Oběma rukama ji popadl a snažil se ji oddálit. Ihlinijský však nepolevoval. Pomalu utahoval drát, dokud z Duncanova hrdla nevytryskla krev.

"Ne!" zakvílela Alix.

Solindeský voják přispěchal Ihlinijskému na pomoc. Po-zvedl meč - a Alix pochopila, že ji chce zastavit.

Přesto nezaváhala. Strach přehlušilo slepé nutkání na-padnout čaroděje. Odhodila všechny zbraně a vrhla se mezi muže s přesvědčením, že dokáže zaútočit jako kterýkoli jiný bojovník.

Duncan poklesl v kolenou. Ihlinijský však stál pevně a dál utahoval smrtící smyčku. Alix si byla vědoma záblesku solindeského meče, když se vrhla na čaroděje. Na nic však nedbala. Pozvedla nůž, sevřela ho oběma rukama a vši si-lou bodla.

Otřáslo jí, když ucítila, jak čepel prořízla kožený oděv a pronikla do svalstva. Čaroděj vykřikl a křečovitě sebou škubl. Rukou v rukavici se bleskově ohnal a pak se bezmoc-ně nachýlil do strany. Přepadl přes Duncan a klesl na dláž-dění. Alix zaslechla vojákovy kletby, ale nechápala jejich smysl. Všimla si jen nenávistného záblesku v jeho očích, když se rozmáchl, připraven zasadit jí smrtící úder. Nezašlekla se však.

"U všech bohů!" křikl kdosi. "Nedělej to!"

Matně zaslechla dusot kopyt po kamenném dláždění. Těsně nad vojákem se vzepjal kůň. Než se Solindeský sta-čil ohlédnout, zasvítl meč a jedním mohutným máchnu-tím ho připravil o hlavu.

Alix se zapotácela a zacpala si ústa, když z bezhlavého trupu vytryskla krev. Chlístla jí do tváře i na šaty a potřásla jí ruce, když se snažila zakrýt si oči. Pak přes prsty po-hlédla do modrých očí prince homanaského.

Vzápětí však Carillona pustila z hlavy. Vrhla se vpřed, k padlým tělům. Krev se rozprskla nejen po dláždění, ale vřela se i do prachu a popela kolem. Nevšímala si toho a chňapla po bezvládném těle čaroděje, aby se podívala na Duncan.

"Ne!" vykřikla a padla na kolena. "Ne!"

Zahlédla drát, který se zčásti oddálil od Duncanova hrdla, ale předtím se zařizl velmi hluboko. Taktak že neprořál Duncanovi hrtan. Opatrně odstranila smyčku a odhodila ji za sebe. Rozplakala se při pohledu na jeho popelavou tvář a krví zbrocené hrdlo.

"Je naživu, Alix," řekl Carillon, když poklekl vedle. "Žije."

Alix se zlehka dotkla Duncanova zkrvaveného hrdla. Ucí-tila trhaný pulz. Hlavu mu něžně položila do klína a brá-nila se vědomí, jak blízko byl smrti.

Duncan bezděčně sáhl k prázdné pochvě zavěšené na opasku. Carillon vztáhl ruku a zarazil ho.

"Ne!" vykřikl. "Nejsme tvoji nepřátelé."

"Duncane!" plakala Alix. "Duncane..."

Otevřel oči a zamžoural. Chvilí mlčel a bezvládně ležel v jejím klíně. Po chvíli se vzepřel a chtěl se posadit. Ca-rillon usedl do dřepu a Alix si chvatně otřela slzy z tváří. Duncan, hrdý cheysulijský bojovník, ji nesmí vidět upla-kanou! Duncan tiše pohlédl na tělo solindeského vojáka. Pak očima zabloudil k padlému Ihlinijskému, ležícímu opodál. Po chvíli pozvedl krví zbrocené prsty k vlastnímu hrdlu.

Zpřímá pohlédl na Carillona. "Jak si to mám vysvětlit? Není tu, a přece mám pocit, že je mi nablízku," sípal na-máhavě.

Carillon se pousmál. Očima spočinul na Alix. Vzápětí se zašklebil a potřásl hlavou.

"Není třeba něco vysvětlovat, vlkodlaku. Stačí, když se po-řádně podíváš."

Duncan sebou trhl a otočil hlavu. Alix polkla slzy při po-hledu na hlubokou řeznou ránu, která pořád ještě krvácela.

Duncan tomu však už nevěnoval pozornost. Užasle na ni pohlédl.

"Alix..."

Kousla se do rtu, když zaslechla jeho chrčivý hlas. Nejistě pokrčila rameny.

"Promiň, Duncane, že máš tak neposlušnou ženu. Ne-chovám se tak, jak by se čekalo od náčelníkovy ctihodné cheysula."

Všimla si, jak pohledem zavadil o její tváře zmazané krví a spočinul na temných skvrnách na potřhané košili. Dotkl se jejího ramene. Pak zkřížil nohy a posadil se. Mlčel.

"Duncane," zašeptala nesměle. Náhle si vzpomněla na od-ložené dítě. Vyskočila a rozběhla se. Nedbala na Carillonovo volání.

Poklekla k dítěti, usmála se a opatrně ho zvedla. "Někoho ti musím ukázat, drobečku," zašeptala. "Někoho hodně vý-jimečného."

Vstávala a dítě pevně tiskla k hrudi. Náhle se zarazila. Bodlo ji u srdce.

Bylo studené, příliš studené. Když se rukou zlehka dotkla jeho tváře, nezjistila žádnou odezvu. Zvolna se předklonila a znovu si klekla. Když vsunula ruku pod vestu ovinutou kolem dětského tělíčka, zaplavila ji vlna bolesti.

Zdésila se. "Ne!" plakala. "Dítě ne!"

Bylo ztuhlé a nedýchalo. Alix se na ně vrhla, třela to chladné tělíčko, jako by mu svým teplem mohla vrátit život.

Zaslechla kroky a svist meče zasunovaného do pochvy.

"Alix," ozval se Duncanův chraptavý hlas.

Odmítavě zavrtěla hlavou a pokračovala v ožívování.

Duncan jí položil ruku na rameno a zvolna ji odtáhl. "Tohle se napravit nedá, cheysula."

Vyšklubla se mu a znovu poklekla nad dítětem. "Je můj. Můj! Nedovolím, aby umřel."
Duncan ji znovu odtáhl. Jako ve snu sledovala Carillona, když přiklekl a položil dlaň na dětskou hrud'. Pak vzhledl a zavrtěl hlavou.
"Patří mně," opakovala.
"Není tvůj," řekl Duncan. Rukou jí přejel po břiše. "Tady je naše dítě."
Zírala mu do tváře. "Vždyť jsem ho jen na chvíličku odložila. Šla jsem ti na pomoc, jinak by tě ten Ihlinijský zabil."
Zavřela oči. "Proč boží dopustili, abych se musela rozhodnout mezi vámi dvěma?"
Duncan si povzdechl. "Netrap se tím, Alix. Nedá se už nic dělat."
"Vždyť to bylo jen dítě!"
"Vím, malé děťátko. Ale přesto mělo větší štěstí než ta ostatní. Nechápal, co je potkalo, netrpělo tím." Z toho, jak se podíval, pochopila. "Nepoznalo, co je to, podívat se smrti zpráma do očí."
Zachvěla se a pevně se k němu přitiskla. "Duncane, ne-přežila bych, kdybych tě ztratila. Nepřežila bych to."
"Jak je vidět, zřejmě ses zasloužila o to, abych žil o trochu déle." Nejistě se pousmál a přejel prstem po krvavé skvrně na jejím nose. "Namísto ženy jsem si vzal bojovnici."
Pod Carillonovými kroky zakřupaly oblázky. Alix k němu vzhledla. Z tváře mu číselná únava spolu s odhodláním.
Pokynul k nepříteli vzdáleným stěnám z červeného ka-mene. "Královský palác, drazí přátelé. Čeká na vás."
Duncan kývl. Alix mu vyklouzla z objetí, ještě jednou se posmutněle zadívala na uzlíček v koutě a pak se rozhodně odvrátila.
Bolest však zůstávala.

Kapitola třetí

Využili stínu vysokých hradeb, aby unikli pozornosti solindéských vojáků, kteří se shlukli pod světlou pochodní. Cai seděl na nedalekém stromě; vzhledem k těsné blízkosti Ihlinijských však nedokázal navázat kontakt s Duncanem.
Do-konce i Alix cítila, že ztrácí sílu. Nechtěla plýtvat energií, kterou možná bude potřebovat později, a proto se zřekla ho-voru s jestřábem.
Duncan se jedním ramenem opřel o chladnou zeď a po-hlédl na Carillona. "Musíme se dostat dovnitř, princ. V lid-ské podobě. Nedokážu na sebe v tuto chvíli vzít podobu lir."
Carillon mechanicky přejel dlaní jilec těžkého meče. "Vím o jedné možnosti. Hrál jsem si tu jako chlapec a znám všechna tajná místa kolem. Jsem rád, že Solindéští o nich nemají vůbec tušení."
"Zůstanu tu sama?" zeptala se Alix šeptem.
Duncan zavrtěl hlavou a zlehka si přejel prsty zhmožděné hrdlo. "Jestli to svedeš, Alix, pak svolěj všechna lir. Ona už přivedou ostatní bojovníky."
Alix však dostala strach. "Sám jsi říkal, abych neužívala schopnosti, které mi byly dány. Kvůli dítěti..."
"Nemáme jinou možnost. Když uspějeme, podaří se nám proniknout až k samému Shaineovi." Pevněji stiskl rameno.
"Cheysula, jindy bych to od tebe nežádal."
Přikývla. Zády se opřela o zeď a myšlenkami se odpoutala od bezprostřední skutečnosti. Už necítila, že Duncan jí svírá rameno, už neslyšela Carillonovu znepokojenou otázku. Ná-hle zjistila, že se jí špatně dýchá. Pokoušela se o ni slabost, ale přesto to dokázala.
Když zaslechla Storrův známý hlas, mdle se usmála a po-žádala ho, aby přivedl Finna a taky všechna ostatní lir. Je-jich vstřícné odpovědi přišly právě ve chvíli, kdy ji opouštěly poslední zbytky sil.
Svezla se bezvládně podél zdi, jenom stačila zazname-nat, že ji Duncan zachytil. Zaklel cosi v cheysulijském ja-zyce, zvedl ji a znovu opřel. Konečně se jí podařilo otevřít oči. Rozhlédla se a zjistila, že se všichni kolem tváří zdě-šeně.
Pokusila se o slabý úsměv. "Přijdou. Lir i jejich bojovníci."
"Promiň mi to," omlouval se Duncan.
Zavrtěla hlavou. "Je... to jen proto, že jsou tak... daleko. Za chvíli mi už bude dobře."
Carillon se na Duncana přísně podíval. Já bych ji k ni-čemu podobnému nikdy nenutil, vlkodlaku."
Duncan se zatvrdil. "Kvůli tobě jsem ji o to nežádal, princátko."
Alix se opřela rukou o zeď, odlepila se od ní a narovнала se v ramenou. "Přestaňte s tím. Jestli chcete, aby se Homanaští smířili s původními cheysulijskými obyvateli, pak byste měli začít u sebe." Nahněvaně se na ně podívala.
"U sebe!"
Carillon se zatvářil provinile, ale Duncan našpulil iro-nicky ústa, podobně jako Finn, a významně pokýval hlavou.
Alix si povzdechla a unaveně si promnula oko. "Myslím, že přicházejí. Storr už je tady."
Stříbřitý vlk se tiše vyloupl ze tmy. Oči mu jen žhnuly. Zároveň s ním se objevil Finn s velkou skvrnou od krve na vestě a s vítězoslavným pohledem.
"Čekáš na mě, mei jha?"
"Duncan na tebe čeká. A taky ostatní."
Finn se podíval na bratra a zamračil se. Přistoupil blíž a pozorně se zahleděl na krvavý zářez na Duncanově hrdle. Po chvíli odstoupil a povytáhl obočí.
"Zamotal ses do atvijské smyčky, místo abys je odměnil šípem?"
Duncan se pousmál. "Tohle byl ihlinijský škrtič, ruho."
Finn zavřel. "S těmi jsou největší problémy. Jednou ale Ihlinijským pořádně ukážeme!" Ironie sálala i z jeho pohle-du, ne jenom z hlasu. "Ruho... snad ti příliš neublížili?"
Duncan se ošil. "Už jsem v pořádku. Možná se mi bude hůř mluvit, ale to ti snad vadit nebude."
Finn blýskl zuby. "Jistě, ruho, to víš, že ne."

I ostatní se dostavili. Alix si všimla, že přišli všichni. Na-padlo ji, kolik lidí mezitím asi padlo pod jejich vlkodlackýma rukama.

"Půjdem dovnitř," oznámil Duncan ochraptěle. "Pro-nikneme tam a podpoříme Shainea Mujhara."

"Ale jak?" zeptal se Finn. "Nemůžeme přece na sebe vzít podoby lir, když Ihlinijští jsou tak blízko. A zlézt zdi taky nemůžeme bez rizika, že nás zpozorují."

Duncan ukázal na Carillona. "Princ slíbil, že nás po-vede."

Finn se zatvářil pochybovačně. Nikdo se ani nepohnul, ale Alix cítila, že ani oni mu příliš nedůvěřují. Carillon uká-zal na hradební zdi. Napřímil se.

"Nemáte mnoho důvodů mi věřit. Nebylo by nijak těžké dostat vás dovnitř a pak vás vlákat do Mujharovy pasti."

Ušklíbl se. "Nejsem sice váš vyložený nepřítel, ale ani přítel se vším všudy."

"Aspoň že se projednou v něčem shodneme, princátko," pronesl Finn poněkud blahosklonně.

Carillon se k Alixinu překvapení netvářil uraženě. Jen se na Finna rezervovaně pousmál. "Teď potřebuješ moji po-moc, vlkodlaku. Moji pomoc."

Finn zabručel. "O nic se tě neprosím."

Carillon se obrátil k Duncanovi. "Půjdu dovnitř a pak vám otevřu malou branku. Bude však na vás, abyste se vypořá-dali se solindéskými strážci." Mávl rukou do tmy. "Je to od-tud jen kousek. Sejdeme se tam."

Zmizel v temnotě. Finn tiše zaklel a udělal obličej, jako by polkl něco hodně kyselého.

Duncan na něj netečně pohlédl. "Já mu věřím, Finne. Udělá to pro nás."

"Patří mezi Homanaské."

"Ale oni nejsou naši nepřátelé."

Finn přimhouřil oči. "A co qu'mahlin?"

"To je dílo jednoho muže, ne celého národa. A jeden muž ho taky ukončí." Duncan si s povzdechem sáhl na bolavý krk. "Shaine s tím začal. A já se domnívám, že Carillon bude tím, kdo s tím skončuje."

"Moc ti to mluvím," pokárala ho Alix a na Finna se nepří-větivě zamračila. "Carillon nás očekává, ruholli. Neměli by-chom raději jít na to místo?"

Ten s přehnaným úsměvem potřásl hlavou a vykročil. Ostatní ho následovali. Když Cheysuliové u hradeb pobíjeli solindéské strážce, Alix se odvrátila. Všechno se v ní bouřilo při vzpomínce na okamžik, kdy vrazila nůž do zad čaroděje Ihlinijského. Utekla by od té hrozné scény, kdyby ji Dun-can nezadržel.

Když konečně zlikvidovali posledního muže, úzká branka se otevřela. Objevil se Carillon. Byl celý zmáčený. Vlasy měl přilíznuté k hlavě, ale přesto Cheysulium sebevědomě po-kynul.

"Dá se tudy projít stokou, což ví jen málokdo. Takže tudy, prosím. Buďte vítáni v paláci homanaských králů," usmál se. Provedl je prostorem mezi vnitřním a vnějším opevně-ním a odtud až k samotnému paláci. Zastavil se, když mu Duncan cosi pošeptal. Pak počkal a náčelník se obrátil ke svým bojovníkům.

"Bude vhodnější, když půjdeme každý zvlášť pro případ, kdyby král proti nám vyslal svoje lidi. Zabíjejte jen v krajně nezbytném případě, protože tito lidé nejsou našimi vylože-nými nepřáteli. Snažte se být co nejrychleji ve Velké sině."

Ozval se Finn: "Nikdy jsem tu nebyl, princátko. Znáš jen život v Pevnosti. Musíš mi sloužit jako průvodce."

Carillon vykročil. Ostatní se rozprchli. Alix kráčela po Duncanově boku. Následovali Carillona s Finnem do paláce.

Postupovali bez problémů, třebaže sluhové a strážé z sá-lech buď zrudli, nebo se polekali, když spatřili Cheysulie.

Carillonova přítomnost však způsobila, že si nedovolili za-sáhnout.

Konečně dospěli ke dveřím Velké síně pobitým stříbrem, Alix si na ně dobře pamatovala. Zachvěla se při vzpomínce na svoji návštěvu. Tehdy ji Shaine vyděsil a dohnal až k zu-řivosti. Usmála se, když si vybavila příhodu s Caiem, který vletěl do síně.

"Ukradené pozlátko," hučel Finn. "Ukradené."

Alix na něj pohlédla. "Co tím myslíš? Je to tu přece nád-herné!"

"Tohle všechno je cheysulijské," zavrčel. Po chvíli to opa-koval už poněkud smířlivěji: "Cheysulijské."

Carillon trhnutím otevřel nikým nestřežené dveře. Alix by okamžitě vstoupila dovnitř, kdyby ji Duncan nezarazil. Tázavě se na něj podívala, ale pak, když pokynul Carillonovi, pochopila a ustoupila stranou.

Princ zvolna vstoupil do obrovské síně. Pořád ještě z něj kapala voda. Alix se na prince usmála a spolu s Duncanem ho následovali.

Shaine seděl na trůnu a rukama se opíral o lví tlapy. Za-dumaně hleděl do velikého krbu. Oheň už dohořival a siní zavanul chlad. Mujhar, jak se zdálo, nevěnoval přichozím pozornost.

Duncan se zastavil u krbu a pokynul Carillonovi, aby při-stoupil ke králi. Alix spolu s Finnem vyčkávali. Sledovali Ca-rillona, který se dlouhými kroky přiblížil až ke stupínku, na němž stál trůn.

"Jsi blázen, můj pane a králi," pronesl ledově.

Shaine pohlédl na Carillona. Zvolna vstal. Byl vyšší než jeho dědic, ale jen díky stupínku, na němž stál. Udivil ho Carillonův pohled.

"Carillone," šeptl konečně.

"Jsi blázen," opakoval princ.

Shainea však náhlá Carillonova přítomnost nezaskočila. Byl především král a stále ještě vládl.

"Nemluv se mnou tak a raději se zamysli, jaká slova máš volit v přítomnosti svého krále."

Princ se nepokrytě ušklíbl. "Úctu k tobě nechovám pra-žádnou, strýče."

Shaine blýskl očima. Do jeho slov se vetřel zlověstný tón, na který si Alix dobře vzpomínala.

"Protentokrát ještě omluvím tvé špatné mravy. Bezpo-chyby truchlíš po otci a jak vidím, i tys hodně vytrpěl v Keoughově zajetí. Ale napříště ať něco podobného neslyším!"

Carillon jen pohodil hlavou. "Můj otec měl štěstí, že za-hynul, strýče. Nemusí teď totiž čelit poznání, že Shaine Muj-har zradil Homanaské království. Zato já musím nést důsledek toho všeho... stejně jako ty."

"Tys mě nazval bláznem!" zahřímál Shaine. "Víš vůbec, co jsem za poslední měsíce musel podstoupit? Co ty víš o tvrdých rozhodnutích, která jsem v té době musel přijmout?"

"A přitom sis seděl pěkně v bezpečí za hradbami královského paláce!" křikl Carillon. "To já jsem trpěl v boji s ar-mádou homanaských vojáků, z nichž někteří byli ještě dětmi! Co ty o tom všem můžeš vědět, ctihodný králi? Tys vydával rozkazy, ale my je plnili. To my jsme hynuli pod zbraněmi Bellamových a Keoughových hord, ne ty!"

Shaineova tvář zbrunátněla. "Tak ty by sis přál moji smrt, drahý princí a můj dědici? Abys mohl dosednout na můj trůn? Říkám to dobře?"

Carillon se tvářil odměřeně. "Chci jen, aby v Homanaském království znovu zavládl mír, můj pane a králi. O tvoji smrt nestojím."

Než se Shaine zmohl na odpověď, ozval se ze síně tichý hlas, který dodal: "Taky mě těší, žeš pořád ještě mezi námi, Shaine Mujhare. Protože jinak bych se připravil o potěšení zabít tě."

Alix celá ztuhla. Finn vykročil ke králi. Po boku mu klu-sal Storr. Alix vytušila, že tentokrát je vlk se svým pánem zajedno, že za ním stojí mnohem víc než kdy jindy. Vydě-silo ji to tak, že by se za nimi málem rozeběhla, kdyby ji Duncan nezadržel.

"Nech ho," pronesl tiše. "Tohle je jeho tahlmorra."

"Ale vždyť on ho zabije!"

"Možná ano. Zmlkni, Alix. Je na Finnovi, aby jednal."

Zaťala zuby, odvrátila se a proklínala Duncanův odevzda-ný postoj. Mohla být jen svědkem toho všeho, nic víc. Finn se zastavil před stupínkem. Čekal.

Shaine na něj zděšeně zíral. Z tváře se mu vytratila čer-veň a jeho obličej se podobal mrtvole. Rty mu promodraly a ruce se mu roztráslly. Z úst se mu vydral neartikulovaný skřek. Namáhavě polkl. Zmohl se na jediné slovo: "Hale."

Finn se zasmál. "Nejsem Hale. Jsem jeho syn."

"Hale byl... zabit..."

"Na tvůj příkaz."

"Musel zemřít... musel..." Shaine strnul a třesoucí se ru-kou si protřel vytřeštěné oči. "On musel zemřít."

"A proč?"

Shaine zamrkal. "Ukradl mi ji. Lindir. Moji holčičku."

Znovu polkl. "Odloudil mi ji."

"Ona sama se rozhodla odejít. To tys ji odtud vyšťval, Muj-hare. Ty! Lindir opustila tento palác o své vlastní vůli, pro-tože si to přála! Protože si přála žít s Cheysulim!"

"Ne!"

"Ale ano, králi!"

Carillon zašeptal: "Finne..."

"Zmlkni, princátko!" okřikl ho Finn. "Tohle je rozhovor mezi dvěma muži!"

"Finne!"

"Jdi pryč, princátko. Svou úlohu už jsi splnil. Dovedl jsi mě až k Mujharovi. Po téhle chvíli jsem toužil odjakživa." Finn na prince zle pohlédl: "Zmiz!"

Alix se chystala rozeběhnout se k nim, ale Duncan ji ne-smlouvavě zadržel.

Carillon se otočil ke svému strýci. "To tys tohle všechno zavařil! Bývaly doby, kdy Cheysuliové sloužili homanaským králům oddaněji, než by to dokázal kdo jiný - a teď neprahnou po ničem jiném než odpravit toho, kdo vyhlásil qu'mahlin. Tos tedy chtěl?"

Shaine smrtelně zbledl. Při dechu hlasitě sípal a chrop-těl. "Hale... tohle je přece... Hale!"

"Není to Hale!" zvolal Carillon.

Mujharův obličej se zklidnil a v očích mu probleskla jiskřička poznání. Dlouho upřeně na Finna zíral a pak na něj namířil prst.

"Nestrpím, aby se v mé přítomnosti pohyboval vlkodlak! Nestrpím ho ve svém království. Nařídil jsem, aby tvůj ná-rod vyhladili, a tak se i stane! A tak se i stane!"

Finn na Shaineovo hřmání reagoval s úsměvem. "Hale ti přísahal věrnost, Shaine Mujhare. A byla to cheysulijská přísaha. Bil se za tebe, tvým jménem zabíjel a ctil tě jako svého lenního pána. A tys ho dal odpravit jako prašivé zvíře!"

"Finne," ozval se Duncan.

Shaine přimhouřil oči. Pohlédl ke dveřím. Jeho hrud' se vzedmula.

"Ne!" křikl. "Ne! Další Cheysuli..."

Carillon pohlédl na Shainea. "Králi?"

Mujhar sotva lapa po dechu. "Nestrpím... tu žádné... Cheysulie..."

"Nezdá se, že bys měl na vybranou, strýče."

"Nestrpím je tu!" Shaine se otočil a z trůnu popadl sáček ze šarlatového hedvábí. Obrátil se k nim s vítězo-slavným pohledem. Beze spěchu si vsypal lesklé kostky do dlaně.

Carillon strnul.

"Hale mi je daroval před čtyřiceti roky... nikdy jsem se nesetkal s ničím tak zvláštním. Žádné jim podobné se v Homanaském království nevyskytují." Shaine ztěžka polkl a do tváře se mu začala vracet barva. "Jen díky těmhle kostkám se mi daří udržet Ihlinijské za branami královského paláce. Je to jediná věc, která na ně platí. Ale já je vědomě zničím, podaří-li se mi skrze ně zničit i Cheysulie!"

S překvapující mrštností se Mujhar přiblížil ke žhnoucímu krbu. Carillon cosi jadrně zaklel a vrhl se k němu. Chňapl po napřažené ruce svírající modré kostky. Finn ta-sil nůž a rovněž vyrazil. Mujhar byl však rychlejší. Z kostek zaplály modré plameny. Shaineovy zestárlé rysy se zjevily v přízračném namodralém světle. Zůstal nehybně stát před svým synovcem a Finnem.

"Před pětadvaceti lety jsem na Cheysulie uvalil qu'mahlin," zasípal. "A mé rozhodnutí dosud platí!"

Alix vzlykla. Shaine pohlédl přes Finnovo rameno a s od-porem na ní spočinul očima.

"Vlkodlak!" zasyčel. "Vlkodlak!" Znovu se nadechl a uká-zal na ni. "Moje dcera přišla o život kvůli téhle vlkodlačí čubce!"

Alix na něj šokovaně zírala. Bolestí se nezmohla na slovo. Zděsila se jeho nenávisti. Náhle Finn cosi pronesl v cheysulijském jazyce a pozvedl nůž. Carillon ve snaze zarazit ho jej popadl za rameno. Finn se ohnal, aby ho setřásl, ale vzápětí se z Mujharova hrdla vydral příšerný skřek. Oba strnuli.

Shaine se jim vzápětí složil k nohám. Očima stále ještě ulpíval na Alix, ale jeho tvář už nepřipomínala tvář šilence. Už neměl křečovitý výraz. Jen zbledl a hlava se mu pozvolna svezla na dlažbu.

Alix zamrazilo hrůzou. Sledovala Finna stojícího nad Mujharem. Nůž stále ještě svíral v ruce.

Zavládlo ticho. Nikdo se ani nepohnul; jako by je náhlý Shaineův kolaps všechny paralyzoval. Teprve Finn se otočil a lhostejně pohlédl na Carillona.

"Je po něm, princátko? Je Mujhar opravdu konečně mrtev?"

Carillon poklekl po Shaineovu boku. Obezřele obrátil tělo tváří k sobě. Spatřili křečí znetvořenou tvář. Alix polkla, aby potlačila kyselou pachut' v hrdle.

Princ pustil tělo a vstal. "Dosáhl jsi svého, vlkodlaku," pronesl s hořkostí v hlase. "Mujhar je mrtev."

Alix se roztřásla. To, jak se Finn zatvářil, ji polekalo. Z tváře mu vyčetla směsici potěšení, úlevy, uspokojení a ještě čehosi velmi podivného. Strnula.

Dlouho Finn hleděl na mrtvé tělo ležící poblíž krbu. Pak se otočil a zamyšleně se díval na královský trůn. Konečně se obrátil ke Carillonovi a vztáhl k němu ruku, aby ho za-držel.

"Ne, princí," řekl.

Carillon se zamračil. "Odcházím jen proto, abych strážím oznámil, že král je mrtev."

"Starý král je mrtev," opravil ho Finn.

"Kvůli tobě!" vyštěkl princ.

Finn pohlédl na nůž, který držel v ruce, jako by ho pře-kvapilo, co vidí. Zdálo se, že je zmaten. Když pozvedl oči k princí, tvářil se už vyrovnaně. Prudce obrátil nůž v ruce a jeho špičku si vrazil pod kůži na předloktí. Alix sebou škubla, když se kolem ostří vyvalila krev a potřísnila nůž.

"Má to být snad pokání za Mujharovu smrt?" zeptal se Carillon rozladěně.

Finn neodpovídal. Poklekl na koleno a sklonil hlavu. "Toto je cheysulijský zvyk, pane, kterým si Mujhar jednou pro-vždy podřídí svého vazala." Krátce a mocně vydechl. "Před desítkami let Cheysuli Hale provedl tuto krvavou přísahu a Shaine Mujhar se doživotně stal jeho lenním pánem." Po-hlédl na Carillona a pozvedl k němu nůž rukojetí napřed. "Pokud jej přijmeš... pokud se tak rozhodneš, králi Carillone... nabízím ti stejné služby."

Užaslý Carillon hleděl s otevřenými ústy na klečícího bojovníka.

"Já?"

"Tys teď Mujhar. A Mujhar musí mít svého vazala." Finn se usmál, ale nebyl to jeho starý úsměv plný ironie. "Je to tradice, králi."

"Cheysulijská tradice."

Finn se nehýbal. "Přijímáš tedy mé služby?"

Carillon ucukl oběma rukama, až potřísnil vodou stupí-nek. "U všech bohů, Finne, vždyť my dva jsme spolu až do-posud vycházeli jako dva vztekli psi!"

Finn se pousmál. "Pro Cheysulie není vždy lehké rozpo-znat, co je obsahem jeho tahlmorra, zvláště když ji vlastně nezná. Co jiného jsi taky čekal?" Po chvíli si povzdechl. "Při-jímáš mě tedy, pane, nebo mi odmítneš tu čest, které si můj jehan vážil až do smrti?"

Carillon na Finna upřeně zíral. "Myslím, že není třeba, abys tu zakrvácel celou podlahu. Vzpomínáš? Kdysi jsem prohlásil, že se přesvědčím o barvě tvé krve."

Finn sklonil hlavu. "Když bude zapotřebí, proliju ji v tvých službách mnohem víc, pane."

Carillon se usmál a vztáhl k Finnovi ruku. Nůž spočinul v jeho dlani a on jej bez jediného slova přijal. Pak i on vytáhl nůž, ten darovaný vsunul do pochvy a vlastní nepo-skvrněný nůž podal cheysulijskému vazalovi.

"Naše krví zpečetěná úmluva je zavazující," pronesl vážně. "Alespoň já to tak cítím."

Finn vstal a pokrčil rameny. "Je zavazující do té doby, než ji někdo poruší, králi. A to už se jednou stalo." Křivě se po-usmál. "A sám jsi viděl, jaké následky to mělo."

Carillon mlčky přikývl. Pak jako ve snu prošel kolem Finna a vykročil ke dvěřím pobitým stříbrem. Před nimi se zarazil, krátce pohlédl na Alix a na Duncana.

"Napadlo vás, že je něčeho takového schopen? Finn!"

Alix si nechala odpověď pro sebe a počkala, co řekne Duncan. Ten se zazubil. "Finn se chová po svém. Nedokážu předvídat hnutí jeho mysli, která ho čas od času přepa-dají."

Carillon přikývl a pohlédl na cheysulijského bojovníka, který stál tiše u trůnu s vlkem po boku.

Alix se podívala na Finna a zjistila, že se jí chce nezadrži-telně smát.

"Jak se zdá, vyhrál jsi, králi," usmála se na Carillona. "Jak jinak přijde Cheysuli k rozumu než tím, že si vzpomene na neomylnou tahlmorra!"

Carillon jí úsměv oplatil. Zvážněl však, když se za dveřmi do Velké síně ozvaly výkřiky. Jeho rysy zpřísněly.

"Nastal čas, abychom odtud zmizeli, králi," pronesl Dun-can tiše.

Carillon se ohlédl ke krbu, kde na zemi leželo Shaineovo mrtvé tělo. Pak se na místě otočil a rychle opustil Velkou síň.

Kapitola čtvrtá

Téměř okamžitě se ocitli v obklíčení solindéských a atvijských vojáků, kteří triumfálně vykřikovali a cestou do-bytým královským palácem vraždili homanaské služebnic-tvo spolu se strážemi.

Alix si skousla dolní ret; Duncan ji necitelně přitlačil ke zdi, za níž se ozývaly kletby atvijského vojáka. Poklesla jí kolena, když záhy spatřila jeho krvelačný pohled. I v Duncanově tváři se zračila brutalita.

Carillon s mečem v ruce vzdoroval dalšímu ze solindéských vojáků. Princ si vedl dobře, třebaže protivník byl zku-šenější. Poklekl ve snaze pozvednout výš svůj meč. Náhle se před ním objevil Finn. Alix zahlédla princův bývalý nůž, jak pronikl do hrdla solindéského nepřítele. Následoval výkřik a muž se složil ke Carillonovým nohám.

Princ zpřímá pohlédl na Finna. "Tak takhle prokazuje va-zal služby svému lennímu pánovi?"

Finn uložil nůž a zakřenil se. "Jsem zatím ještě nováček, králi, ale už vím aspoň to, že je mým úkolem zachovat tě při životě." Významně se odmlčel. "Zvlášť když se postavíš někomu, kdo je silnější než ty."

Carillon se zamračil, ale Alix mu z očí přesto vyčetla vděk. Usmála se a byla ráda, že ti dva konečně našli společnou řeč.

Duncan ji popadl za paži a vlekl ji dál chodbou.

"Shaine věru odvedl dobrou práci," zahučel temně. "Máme jen málo času, abychom odtud vyvázli."

"Proč chcete jít pryč?" křikl za ním udýchaně Carillon. "Toto je palác homanaského krále! Přece ho nenecháme padnout do nepřátelských rukou!"

Duncan se ohlédl, aby mu odpověděl, ale vtom si všiml blížících se nepřátelských vojáků. Křikl na Finna. Ten se spolu s princem postavil čtyřem útočníkům. Duncan chňapl Alix za rameno a strčil ji za výklenek opatřený závěsem.

Alix klopýtla a ocitla se v malé místnůstce. Štvalo ji, jak hrubě s ní nakládal. Samotný Duncan také vklouzl za závěs a škvírou vyhlížel ven. Alix se zatím rozhlédla.

Stáli tam sami dva a komůrka samotná jí připadala jako oáza klidu v bouři. Byly tu vyhřívací pánve s řehavým uhlím, jehož teplo zahánělo chlad, jemné koberce na podlaze a go-belíny na stěnách.

Prstem přejela po ozdobně vyřezávané židli a žasla nad jemností práce. Vtom zaslechla, jak Duncan u vchodu usko-čil stranou a vykřikl. Závěsem projel železný hrot atvijského kopí.

Zbraň se zapichla do čela židle a roztříštila je. Kolem se rozprskly třísky. Alix nehnutě zírala na atvijského vojáka, jak chňapl po noži u pasu.

Duncan se na něj vrhl. "Alix! Schovej se někam, nemám čas na tebe pořád dohlížet!"

Bleskově se dala na ústup. Zhlédla ještě, jak se Duncan vy-pořádává s tím mužem. Rychle se vydala hledat vhodný úkryt.

Na okně visel dlouhý tmavomodrý závěs. Rychle vyšplhala na kamenný parapet, zády se přitiskla k chladné stěně a skryla se do sametové látky. Nechala jen maličkou me-zírku, aby viděla ven.

Duncan složil na zem mladého Atvijce; stál rozkročen nad tělem muže, ztěžka oddechoval a čekal, až se zklidní.

"A kdo oddělá tebe, vlkodlaku, abys dostál svému proroc-tví?" zahřimal ode dveří Keough.

Duncan se vmžiku napřímil a pohlédl do pichlavých očí krále země Atvijské. Ještě stál rozkročen nad mrtvolou vo-jáka, když Keough vrazil do místnosti. Za ním se hrnul jeho syn Thorne. Zablokoval tak jediný východ z komnaty.

"Kdepak máš svůj skvělý luk, vlkodlaku?" zeptal se Keough. "A kdepak je to tvoje zvíře?"

Duncan mlčel, jen poodešel od mrtvého Atvijce a při-krčil se.

Keough se zasmál. "Předtím jsi mával lukem. Ted'ka ti zbyl jen nůž. Já ovšem mám meč."

Duncanovi se před očima mihlo ostří. Král země Atvijské byl na muže své hmotnosti a velikosti neobyčejně mrštný.

Thorne se ve dveřích se založenými rukama spokojeně škle-bil a pobaveně přihlížel, jak otec zatlačuje Cheysulieho ke zdi. Nakonec Duncanovi nezbývalo než se opřít o zeď, na níž visel pestrobarevný gobelín.

Keough se usmíval pod vousy a pozvedl meč, aby se zlehka dotkl Duncanovy šíje. "Jak vidím, někdo ti nedávno usilo-val o hlavu, nemám pravdu, vlkodlaku? Že bych tu práci za něj dokončil?"

Když se meč svezl stranou, Duncan pozvedl nůž a hodil.

Keough ho však v letu elegantně zachytil. Špičku meče znovu namířil proti Duncanovu zmučenému hrdlu. Ze zá-řezu po škrticím drátu vytryskla čerstvá krev.

"Tak co, vlkodlaku? Mám to vrazit semhle?"

Thorne stačil jen varovně křiknout, když z úkrytu za závěsem před okenní římsou vyskočila rozzuřená vlčice. Duncan v nelíčeném úžasu vytřeštil žluté oči. Keough, který se už stačil vzpamatovat, pozvedl meč a ohnal se jím.

Vlčice se na něj s temným vrčením vrhla zezadu. Keough ztratil rovnováhu a padl Duncanovi k nohám. Z hrdla se mu vydral zděšený výkřik.

Thorne se k nim rozběhl. I on držel meč a máchl jím, aby srazil vlka z otcova těla. Duncan se svižně sehnul, chňapl po noži a vyrazil vpřed.

Keoughův syn se s výkřikem poroučel k zemi. Ze zad mu trčel nůž. Duncan se otočil, narovnal se a nejistě vykročil k vlčici.

Zvíře stálo na hromotlucké mrtvole krále země Atvijské a oči mu plály nenávistí. Při pohledu na zkoprnělého Duncana se Alix vzpamatovala.

"Je po něm," procedil Duncan hořce nad Thorneovým tě-lem ležícím vedle královského otce Keogha. "Cheysula," šeptl

vzápětí.

Alix na sebe vzala lidskou podobu a přistoupila k němu. Zkřížené dlaně si tiskla k břichu, jako by tím gestem chtěla ochránit své dítě.

"Málem tě dostal."

"Máš pravdu, Alix."

Z očí jí číselá únava. "Vím, že sis nepřál, abych na sebe brala zvířecí podobu, cheysul, ale tentokrát ti šlo o život. A také vím, že bych dopadla stejně jako ti, kteří přišli o své liry. Kdybys zahynul, ztratila bych duši."

"Udělalas to proto, žes mě chtěla ochránit. Ale sám bych tě o to nežádal, ani v případě, že bys nebyla těhotná."

"Takže se na mě nezlobíš?"

Vzal ji do náruče a hlavu jí opřel o rameno. "Nezlobím se, maličká."

"Duncane... obsazují královský palác."

"Ano. Carillon si bude muset chvíli počkat, než se mu po-daří převzít královský trůn. Musíme sehnat ostatní a zmi-zet, než nás Bellam všechny povraždí a dostojí tak qu'mahlin, který rozpoutal král Shaine."

Thorne u Alixinych nohou zachroptěl. Odvrátila hlavu a dlaní si zakryla ústa. Duncan ji strkal ke dveřím, dál od ležícího těla.

"Duncane, ale vždyť on ještě žije!"

"Necháme ho tak. Nemáme času nazbyt, Alix. Pojďme."

Dostat se bezpečně z královského paláce bylo mnohem těžší než proniknout dovnitř. Duncan musel dvakrát odrážet solindéské vojáky a Alix křikem upozornila na raněného muže, který vstal z podlahy. Vzápětí se do jeho zad zasekl Carillonův nůž s královskou korunkou. Střenka se ještě chvěla; když Alix zvedla oči, spatřila Finna.

"Jak vidím, mei jha, pořád ještě pronásleduješ mého rujho."

Alix si povšimla, že Finn je zřetelně unaven. Ve tváři byl smázaný od krve. Kývla na něj. Duncan Finnovi pokynul, aby je následoval. Tiše vykročili chodbou.

"Co je s princem?" zeptal se Duncan chraplavě.

"Nechal jsem ho v Shaineových komnatách, kde si hbitě poradil se dvěma Atvijci. Naše princátko se rychle učí, jak zabíjet. Nebylo třeba, abych mu pomáhal."

"Odejdeš s námi?"

Finn se krátce uchechl. "Nemám rád rozdělané věci, ale momentálně jsem víc než ochotný odtud vypadnout. Jediné, co nás tu čeká, je smrt." Povzdechl si. "O královský palác se popereme později."

"Carillon možná nebude chtít odejít."

"Půjde, když s ním promluvíš. Je sice můj lenní pán, ale já zas mám víc rozumu."

"Ty?" podívala se Alix a chytila se Duncanova opasku.

"Já, mei jha. Ano, já."

"Víš, rujho," prohodil Duncan, "možná jsi v poslední době opravdu nějaký nabral. Předtím jsi však neměl žádný."

Finn se zatvářil dotčeně, ale následoval je se Storrem v pa-tách.

Carillona našli v místech, kde ho Finn zanechal. Přesvědčili ho, aby se k nim přidal a aby co nejrychleji opustil palác. Nijak zvlášť ho to netěšilo, ale podvolil se, když mu Duncan vysvětlil, co by je čekalo. Povzdechl si a předloklím si otřel zpoceně čelo. Vlasy měl spečené do nehezkých chumáčů.

"Tudy," řekl a rozběhl se.

Vedení princem Carillonem procházeli mnoha chodbami královského paláce. Solindéské ani atvijské vojáky už ne-potkali, proto si na chvíli vydechli.

Alix následovala Carillona, který opustil palác postranním východem. Ocitli se v prostoru mezi vnějšími a vnitřními hradbami. Před ní spěchali Duncan s Finnem, kteří si tlu-meně sdělovali cosi v cheysulijském jazyce; tomu se ale ještě nestačila naučit. Carillon se zastavil a všichni se shlukli ke krátké poradě.

Vtom se před nimi objevil jakýsi zahalený muž, velmi po-dobný tomu, kterého zabili v uličkách Mujhary. Alix pře-padly obavy.

Rukou v rukavici si neznámý stáhl kapuci a nechal ji spad-nout na ramena. Pohlédli do tváře muži jemných rysů a ošidného úsměvu.

"Alix," vydechl ten muž, "a ctihodný princ homanaský. Nemohl jsem doufat v lepší společnost."

"Tynstar..." šeptla.

Duncan se postavil tak, aby ji svým tělem ochránil. Finn zaujal místo po Carillonově pravici. Ukročil natolik, aby princ měl volnost v případě, kdyby musel tasit meč. Storrm temně zavrčel.

Tynstar se usmál. "To je mi pěkný obrázek! Hned tři muži, kteří mají na svědomí pokus o zmaření Bellamovy snahy uchvátit Homanaské království." V temných očích mu pro-skočily jiskřičky. "A navíc žena." Tiše přistoupil k Alix a po-hlédl jí do tváře. "Radil jsem ti, abys setrvala v nevědomosti. Ale tys nedbala mé rady."

Namáhavě polkla a snažila se ovládnout kolena, která ji přestala poslouchat. Tak tohle je ten milý a vstřícný muž, jak si ho pamatovala z prvního setkání! Dokonale se odhalil. Pochopila, že Tynstar je jen přísluhovačem tem-ných sil.

Čaroděj se zešíroka usmál. "Shaine je po smrti. A Keough taky. Dokonce i princ Thorne zápasí se smrtí po zásahu cheysulijským nožem. Tuto noc máte na kontě slušnou řádku obětí." Přešel v šepot. "A přesto vám to k ničemu není."

"Není?" opakoval Carillon.

"Bellam uchvátil královský palác. Patří mu tedy i celé Ho-manaské království."

"Tobě patří," šeptla Alix. "Homanaské království jsi uchvá-til ty."

Ihlinijský čaroděj se nevinně usmál.

Carillonova ruka se svezla k jilci meče. Tynstar se na něj podíval.

"Na tvém místě, mladičský králi, bych homanaský palác okamžitě opustil."

Carillon zaťal pěst. "Říkáš, abych odešel..."

Tynstar pohrdavě pohodil rameny. "Pro mne jsi bezcenný. Ale Bellam o tebe stojí, rád by tě ve vši parádě nechal po-pravit a ukázal všem Homanaským tvoji porážku. Já v tom však smysl nevidím. Takové činy jen probouzejí žízeň po od-platě." Rukou opsal uhlazené gesto. "Vidíš sám, k čemu po-dobné snahy dohnaly Cheysulie."

"Qu'mahlin je u konce," odsekl Carillon. "Skončil. Cheysuliové se mohou pohybovat, kde chtějí, a dělat si, co chtějí, stejně jako kdysi."

Alix se potají nesmírně zaradovala, ale navenek nedala nic znát. A před Tynstarem by se ani radovat nemohla.

Ihlinijský čaroděj pokynul k brance ve vysoké zdi. "Odejdi, králi. Zmiz, než si to rozmyslím."

Carillon tasil meč. Proti Tynstarovi však neměl šanci. Zmohl se jen na neartikulovaný výkřik; cheysulijský meč mu z bezvládných prstů vyklouzl a dopadl na zem. Carillon se opile zapotácel a klesl na všechny čtyři přímo před čaro-děje. Hlavu pokorně sklonil.

Alix vydechla a vrhla se kupředu. Duncan ji však stačil za-chytit a strhnout zpátky.

"Počkej přece..." sykl.

Tynstar chladně pohlédl na Carillonova ramena zkrou-cená křečí. "Zachovám tě při životě, následníku Shaineova trůnu. Mohl bych ti pouhým gestem rozdrtit srdce, ani bych se tě nemusel dotknout. Mohl bych ti v jediném oka-nžiku vysát všechny vzduch z plic. Mohl bych tě oslepit, ohlušit a ohloupit tak, že bys na tom nebyl líp než novo-rozeně." Vycenil zuby v děsivém šklebu. "Ale já to přesto neudělám."

Alix rozhořčila jeho slova a taky to, že Duncan ani Finn proti čaroději nezasáhli. Postavila se vedle Carillona.

"Pokud bys chtěl připravit o život prince, pak bys musel usmrtit i mě. Domníváš se snad, že bych jen stála a přihlí-žela, jak užíváš své černé kejkle, abys ublížil mému bra-tranci? I já mám v sobě královskou krev, čaroději!"

Tynstar pozvedl ruku, jako by jim chtěl požehnát. Carillonem následně otřásl druhý záchvat a Alix cítila, jak se jí krátí dech. "Nechci vám prostřednictvím svých kouzel jak-koli ublížit," pronesl Tynstar chladně. "Moji sílu oslabuje vaše přítomnost, ale i tak mi jí ještě dost zbývá. Na Carillonovi mi nesejde. A ty, dcero Lindifina, mne nepokoušej, nebo poznáš, zač je toho loket."

"Ani se mě nedotkneš, čaroději," sykla Alix. "Mám větší moc než kterýkoli jiný Cheysuli. Stačí, když na tebe vyce-ním své vlčí tesáky, a zhyneš stejně jako Keough. Zcepeníš hrůzou!"

Tynstar přivřel oči. "Pak je tedy pravda, že Lindir poro-dila dceru se Starou krví v žilách." Usmál se a pokrčil ra-meny.

"Dobrá, však já si počkám. Žiji už dobrých tři sta let a čas pro mě mnoho neznamená."

Účastně se podíval na Carillona. Princ zvolna sbíral síly, nejspíše se postavil na nohy a nakonec pozvedl meč. Chvilí si zlobně měřil čaroděje, pak se podíval na Alix. Dotkl se je-jího ramene.

"Slyšel jsem tvá slova, sestřenko. A děkuji ti za ně."

Tynstar nenápadně poodstoupil. Zaštitil se úlisným úsmě-vem.

"Bellam ovládne homanaský palác, Carillone, a ty si ho budeš muset vybojovat zpět. Nestane se to však tuto noc."

Pozvedl ruku, z temnot přivolal syčící plamen purpurové barvy a zmizel.

Závěr

Tma prosvětlená jen a jen mihotavými purpurovými plameny ihlinijských ohňů zahalila honosný královský palác. Byl to skličující pohled.

Jen zázrakem se jim podařilo sehnat ostatní cheysulijské bojovníky, opustit palác a nechat za zády homanaské sídelní město, které padlo do rukou Bellama, krále solindéského.

Carillon po celou dlouhou cestu do Pevnosti ukryté hluboko v lesích Ellaského království nepromluvil. Alix však věděla, že nepropadl beznaději. Carillon, mladý princ, který se docela nedávno stal králem, tiše přemítal.

Když konečně dospěli do Pevnosti a bojovníci se rozprchli do svých stanů k čekajícím ženám, Carillon s vážnou tváří kývl na Duncanovo pozvání, aby přijal pohostinství jeho náčelnického stanu.

A tam také jim po šesti dnech oznámil své rozhodnutí.

Alix zamítavě vrtěla hlavou. "Měl bys tu zůstat. Zůstat."

Seděl u ohně v roztrhaných kalhotách a v uválené košili vyztužené kovovými pláty. Na zápěstích, docela nedávno zhojených, byly dosud patrné hluboké jizvy způsobené atvijskými řetězy.

Z princových modrých očí sálala rozhodnost. "Bellam vy-slal vojáky, aby mě vypátrali. Rozhodně není z těch, kteří se jen tak vzdávají. Cheysuliové už dost vytrpěli pod Shaineovým útlakem; nechci, aby doplatili na to, že poskytl úto-čiště Mujharovu následníkovi."

"Jsi náš král," pravil Finn tiše.

Alix z Finnova pohledu vyčetla, že i on dospěl ke stejnému závěru jako Carillon. Nedávné události v královském paláci poznamenaly nejen prince, stejnou měrou se podepsaly i na Finnovi.

Carillon odmlátavě mávl rukou. "Je to jen titul, Finne. Nic víc. A navíc prázdný. Homanaský trůn obsadil Bellam a pro-hlásil ho za svůj."

"Homanastí však vědí, že je to zločin," namítl Duncan drsně. Alix sebou trhla při těch slovech. Obávala se, že Dun-can už nikdy nepromluví normálním hlasem. Věděla, že Dun-can, podobně jako Carillon, si ponese památku po celý život.

"Podrobili si Homanaské království," povzdechl Carillon. "Bylo by bláhové to popírat. Aby království přežilo, musí se podrobit Bellamově nadvládě... na nějaký čas."

"A stejně tak i Tynstarově," dodala Alix a zachvěla se.

Finn výmluvně pokrčil rameny. "Počkáme si, Carillone. Časem se znovu vrátíš do královského paláce."

Poslední mužský potomek královského homanaského rodu si smutně povzdechl. "Ne, nemyslím, že bych se dočkal

brzy. V Atvijském království se Thorne pozvolna zotavuje ze zranění a přísahá pomstu za otcovu ponižující smrt." Očima spočinul na Alix, která se upřeně dívala do ohně. "Tynstar a jeho ihlinijští čarodějové podporují Bellama, který teď ovládá homanaský i solindeský trůn. Země je oslabena a musí se napřed vzpamatovat, než opět vstoupí do boje." Neznatelně se pousmál. "Nemohu chtít po své zbědované zemi, aby se znovu pouštěla do války."

Alix konečně zvedla oči. "Kam tedy chceš jít?"

"Tady, na ellaském území, jsem v bezpečí. Vojáci Jeho Výsosti krále Rhodri vás už léta nechávají na pokoji. Myslím, že osamělý princ na cestách nebude nikomu vadit. Chci se na nějaký čas stáhnout do ústraní." Přes Carillonovu tvář přeběhl krátký, znavený úsměv. "Nechci riskovat třeba jen jediný cheysulijský život, pokud to nebude pro dobro celé země."

"Nezáleží tolik na tom, zda nám hrozí nebezpečí," namítl Duncan. "Prorocství praví, že jednoho dne přece jen usedneš na homanaský trůn. Jednou... se dočkáš."

"A nemluvílo se náhodou, Duncane, o trůnu cheysulijském?" zavtipkoval princ a zašklebil se. "Nezapomněl jsem, jak vidíš."

"Ani já nezapomínám."

Carillon náhle vyskočil. Pohlédl na Alix.

"Sestřenko, kdysi jsi objasnila naivnímu a namyšlenému princátku pravdu o qu'mahlin, a on se ti vysmál. Dlouho odmítal uvěřit. Teď mě to mrzí. Bylas moudřejší, než jsem si kdy myslel." Sklonil se, vzal ji za ruku a pomohl jí vstát.

"Čestně jsi se vyrovnala se svým původem."

"Carillone..."

Zavrtěl hlavou a pustil její ruku. "Mám přece koně. A, jak doufám, i Cheysuliho, který se svému králi zavázal přísahou. Stejně jako jeho otec."

Finn také vstal a usmál se na Alix. "Drahá měi jha, aspoň se mě konečně zbavíš."

Mlčela. Nezmohla se na slovo, jak se jí sevřelo hrdlo.

Finn se otočil k Duncanovi. "Rujho, dávej na svoji cheysula dobrý pozor. Není z těch, které si dají říct."

Duncan s úsměvem vstal a objal Alix kolem pasu. Druhou rukou sevřel černý válečný luk s lesklými ozdobami.

"Vezmi si ho, králi. Finn už ti vysvětlí, jak s ním zacházet."

Carillon zaváhal. "Ale jen Cheysuliové ovládají umění střílet z cheysulijského luku."

"Tradice se mění," pronesl Duncan tiše.

Carillon jej mlčky přijal. Pak vykročil ze stanu, rozhodnut otočit se k minulosti zády a čelit budoucnosti.

"Storre!" křikla Alix.

Vlk se přívětivě ohlédl. To je tahlmorra, liren.

Alix s bolestí v srdci hleděla za Carillonem i za Finnem, jemuž klusal po boku vlk se stříbřitou kožešinou. Jen mlhavě si uvědomila, že ji Duncan vzal za boky a pevně ji k sobě přitiskl. Vnímala pouze hořkost a strach.

"Však oni si poradí, cheysula,"

"Proč odcházejí oba?"

Tiše se usmál. "Snad by se ti po Finnovi najednou ne-stýskalo?"

Pohodila hlavou. "Já... už jsem si na něj zvykla."

"Každý Mujhar má k službám svého Cheysuliho. Finn to jasně řekl tam, v královském paláci. Stejně tak Hale kdysi sloužil Shaineovi. Vždycky tomu tak bývalo."

Alix se podívala na odhrnutou plachtu nad vchodem do stanu. Rychle si otřela slzy. "Nemyslím, že by se Finn s Ca-rillonem jako zázrakem přestali hádat!"

Duncan zpozorněl. "Každá hádka, jak jistě víš, má svůj význam. Vím bezpečně, že i Hale s Shainem se občas hádali."

"A oba víme, jak to skončilo," povzdechla si Alix.

Duncan si ji otočil k sobě a opřel si bradu o její hlavu. "Carillon není jako jeho strýc."

"Ne, není," šeptla Alix. "Je svůj."

"Vrátí se."

Alix strnula, ale nepodívala se na něj v obavách, aby ne-zahlédla něco, co by si nepřála.

"Duncane... myslíš, že je to tahlmorra?"

Pootočil ji tak, aby jí viděl do tváře. "Myslíš si snad, že Finn se Storrem dovolí princátku, aby je vzdálil od domova?" Cosi se v ní pohnulo. Užasle si položila dlaň na břicho, usmála se a pak na to místo přiložila i Duncanovu ruku, aby ucítil pohyby dítěte.

"Až se Carillon vrátí, cheysul, přivítá se s novým příbuzným."

"A navíc zbaví Bellama homanaského trůnu," dodal Duncan vážně.

Pohlédla do vážných žlutých očí svého muže. "Dokáže to? Praví se v prorocství, že to dokáže?"

Volnou rukou ji pohládl po vlasech. "To nevím, maličká. To závisí na Carillonově tahlmorra."

Carillonova tahlmorra... opakovala si smutně v duchu a usilovně přemítala.

Vzápětí se usmála. Už věděla, jaká je odpověď.